

พุงตัวคู่ชัยชนะ

พุงตัวผู้ชัยชนะ
เรื่องราวชีวิตจริงของผู้ไม่ยอมแพ้
พิพัฒน์ ประสารน์สุวรรณ แปล

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 1990

จำนวนพิมพ์ 3,000 เล่ม

ราคา 30 บาท

จัดจำหน่ายโดย บริษัท สามัคคีสาสน์ จำกัด

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์สุริยบรรณ 14 ประมวญ กทม.10500

โทร 2360211-12

พิมพ์ที่ เจริญการพิมพ์

คำนำ

พวงตัวผู้ชัยชนะ ที่อยู่ใมมือของท่านในขณะนี้ เป็นหนังสือเพื่อชีวิตที่ดีกว่า ในชุดหนังสือแปล Guideposts (ป้ายชี้ทาง) ซึ่งเป็นเรื่องราวประสบการณ์ของผู้ที่ไม่ยอมแพ้ในชีวิต

Steve Lagent นักกีฬาอเมริกันฟุตบอล สังกัด NFL ได้แบ่งปันประสบการณ์การต่อสู้ในชีวิตของเขา ตั้งแต่ในครอบครัวเมื่อเป็นเด็ก การเป็นนักกีฬาที่ถูกตราหน้าว่า “เล็กเกินไป ซ้ำเกินไป” แต่ในที่สุดก็ได้รับชัยชนะในการกีฬา และในที่สุดชัยชนะเหนืออุปสรรคในชีวิต Steve Lagent ได้เป็นพยานชีวิตว่าท่ามกลางอุปสรรค ปัญหาและความกังวลในชีวิต ซึ่งดูเหมือนความล้มเหลวอยู่ข้างหน้า แต่เขาก็กลับสามารถพวงตัวไปผู้ชัยชนะในที่สุด ท่านจะพบเคล็ดลับนี้จากประสบการณ์ของ Steve Lagent

นอกจากนั้นแล้ว ท่านยังจะได้สัมผัสกับหลายชีวิตในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งล้วนจะหนุนจิตใจ และเป็นกำลังของท่านในการสู้ชีวิตจนได้ชัยชนะ เหนือสิ่งอื่นใด ท่านจะได้เรียนรู้เคล็ดลับที่จะได้ชัยชนะ จากอีกหลายประสบการณ์ชีวิตในหนังสือเล่มนี้

สำนักพิมพ์สุริยบรรณหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ พวงตัวผู้ชัยชนะ จะเป็นประโยชน์ในการต่อสู้ในชีวิตของท่าน

สำนักพิมพ์สุริยบรรณ

สารบัญ

ฟังตัวผู้ช่วยชนะ.....	5
คำอธิษฐานของแม่.....	9
ทะเลบัว.....	14
กตัญญู.....	22
ช่างซ่อมไวโอลินจำเป็น	27
ไอด้า.....	31
สัมภรณ์ประธานาธิบดี	36
ฉันจะไม่กลัว	41
บทเรียนจากก้อนหิน.....	48
โรงเรียนลมโซยวิทยา	52
ทำมัน.....	60

พุงตัวผู้ชัยชนะ

จากเรื่อง We're Going To Make It

โดย Steve Lagent

หนังสือ February 1988

คืนนั้น เป็นคืนแห่งเดือนกันยายน อากาศดี เย็นสบาย ลมพัดอยู่ข้างนอก ผมได้ยินเสียงเตียงสั่น แสดงว่ามีการขยับตัว เสียงลูกไอและกรนเบา ๆ อยู่อีกห้องถัดไป ทุกคนหลับสนิท ไม่มีใครมีความวิตกกังวลใด

แต่...ผมวิตกและนอนไม่หลับ

ผมลุกขึ้นมากลางดึก และรู้สึกว่าคุณเองยืนจังก้าปกป้องคุ้มครองบุคคลที่เป็นที่รักมากที่สุดในโลกของผม อันได้แก่ “เทอร์รี่” และลูก ๆ นั้นเอง

เข้าสู่ฤดูกาลอเมริกันฟุตบอลมาแล้ว 3 สัปดาห์ แต่เรายังไม่ได้ลงเล่นกันอย่างเป็นทางการ และนี่คือความวิตกกังวลของผม หากไม่มีการแข่งขัน หรือมีอุปสรรคอย่างนี้นาน ๆ เราจะเอาอะไรมากินกัน เรามีอดตายกันหมดหรือ เพราะผมมีอาชีพเป็นนักฟุตบอล หากไม่เล่นฟุตบอลแล้วจะทำอะไร

ผมมองย้อนไปในอดีตที่ขรุขระและลำบากแล้ว ผมไม่อยากจะกลับไปอย่างนั้นอีก และมันคงเป็นไปได้ เพราะเวลานี้ผมมีลูกและเมียที่จะต้องรับผิดชอบ แต่หากมองลึกไปในอนาคต มันก็สลับ ๆ ไม่แจ่มชัด อาชีพนักฟุตบอลเป็นอาชีพที่เด่นและใครก็อยากเล่นฟุตบอล อาชีพ แต่ ผมกำลังกังวลว่า หลังจากเลิกเล่นฟุตบอลแล้วผมจะทำมาหากินอะไร

นี่คือเครื่องหมายคำถามอันมหัศจรรย์ที่อยู่ในใจผม

เวลาสำหรับอาชีพนักฟุตบอลใน NFL ผ่านไป 12 ปีอย่างติดปีกบิน ลูก ๆ กำลังเจริญเติบโต และต้องการที่พึ่งอย่างอบอุ่น ไม่มีใครคิดหรอกว่าในชีวิตฟุตบอลที่โคตรเด่นและเป็นที่ยอมรับของใคร ๆ นั้น ความจริงมันเป็นช่วงระยะเวลาที่เรายังเป็นคนแข็งแรง และหากเปรียบไปก็เหมือนสุนัขล่าเนื้อ หลายคนอาจเห็นเป็นเรื่องสนุกและน่าตื่นเต้น แต่ความจริงมันเป็นเรื่องของความลำบากมากกว่า ไหนจะต้องเก็บตัวซ้อมวันแล้ววันเล่าอย่างน่าเบื่อหน่าย วันหนึ่งไม่น้อยกว่า 10 ชั่วโมง และติดต่อกันเป็นเดือน เป็นปี เวลาเล่นก็มีโอกาสเจ็บตัว ดังนั้นชีวิตจึงค่อนข้างจะเสี่ยงและขาดความมั่นคง วันใดหลุดออกจากทีมไปก็เท่ากับว่าสิ้นเนื้อประดาตัว

เกมกีฬาเป็นเรื่องของการพักผ่อนและความรื่นเริง แต่เบื้องหลังนั่นคือการพนันขั้นต่อ ชีวิตก็ไม่ต่างกัน ผมอาจจะ โชคดีที่มีเมียดี เพื่อนดี ญาติดี ทำให้ผมไม่ต้องเดือนร้อนมากนัก แต่เราจะให้คนเหล่านี้

แบกภาระของเราได้อย่างไร ผมได้ต่อสู้กับความเล็งเหล่านี้ในเกมกีฬาและเกมชีวิตมากกว่า 33 ปี นี่แหละคือสิ่งที่ผมเรียนรู้ และอีกประการหนึ่งที่ผมมีโอกาสเรียนรู้ก็คือ ผมสำนึกอยู่ว่าที่แท้จริงแล้วพระเจ้าท่านได้สร้างอุปสรรค อันเปรียบเสมือนรั้วที่เราต้องกระโดดข้าม เพื่อไปสู่เส้นทางในบั้นปลาย

เมื่อผมอายุเพียง 6 ขวบ เวลานั้นเราอยู่ที่เมืองทูลซา รัฐโอคลาโฮมา พ่อของผมนั้นตั้งแต่เดินหายออกจากบ้านไปแล้วก็ไม่กลับมาให้เห็นหน้าอีกเลย นั่นคือ ความปวดร้าวครั้งแรกของผม ต่อมาแม่ก็แต่งงานใหม่อีกครั้งหนึ่ง เขาเป็นข้าราชการต้องย้ายเป็นประจำ เราจึงต้องย้ายติดตามเขาไปทุกหนทุกแห่ง สองปีเราย้ายบ้านถึง 4 หน จากเมืองนี้ไปเมืองนี้ จากเมืองนั้นไปเมืองโน้น ไม่เคยเรียนที่ไหนได้นานไม่เคยมีเพื่อนที่โรงเรียน แต่ที่เห็นจนเจนตาก็คือ การทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นการขว้างปาสิ่งของจากห้องนั่งเล่นไปห้องครัวหรือการตบตีกันไม่เว้นแต่ละวัน ภาพเหล่านี้มันเป็นเหมือนมิดเดิลแชนจ์เข้าไปในหัวหัวใจ

ผมเองไม่ได้รับความอบอุ่น ไม่มีความอบอุ่นให้ใคร ผมเริ่มทำตัวเป็นคนสร้างปัญหาเสียเอง ถูกเรียกตัวไปพบครูใหญ่บ่อย ๆ และมีความเข้าใจกันว่า คนสาระเลวอย่างผมไม่มีอะไรดีไปกว่าการเล่นฟุตบอล และ “เทอรี” เป็นคนที่กระตุ้นให้ผมหันสู่เส้นทางที่ไม่เลวร้ายจนเกินไป

เมื่อผมอยู่โรงเรียนมัธยมปลาย ผมเคยไปสมัครเป็นนักฟุตบอล

“เล็กเกิน และช้าเกินไป” นี่คือการตอบที่ผมได้รับจากผู้ฝึกสอน ใครก็ตามที่ได้ยินคำตัดสินพิพากษาความไร้ฝืนของตนเองอย่างนี้ย่อมเจ็บปวดเป็นธรรมดา แต่สำหรับผมย่อมเจ็บปวดมากจนร้าวเข้าไปถึงหัวใจทีเดียว เพราะผมไม่เคยได้รับ คำตอบรับ หรือ คำชม เลยในชีวิต

แม่ท่านนั้น แม่ผู้ซึ่งสนับสนุนผมทุกอย่างที่ผมอยากจะทำบอกว่าผมสามารถพิสูจน์ได้ด้วยการฝึกซ้อมและรับผิดชอบ ผมก็ทำตามนั้นทุกอย่าง ผมทุ่มเทเหงื่อทุกหยดให้แก่การฝึกซ้อมอย่างเด็ดเดี่ยว ด้วยคำพูดที่ดูถูกว่าตัวเล็กเกินไปและช้าเกินไป มันทำให้ผมพยายามจนสุดความสามารถที่จะเอาชนะเพื่อพิสูจน์ว่าคำพูดนั้นไม่ถูกต้อง

ดังนั้นก่อนที่ผมจะจบจากโรงเรียนมัธยม Putnam City High ผมได้เป็นนักฟุตบอลคนหนึ่งในทีม “All-State”

เวลานั้นในชีวิตของผมมีเทอรีเป็นส่วนหนึ่งแล้ว ผมยอมรับว่าไม่รู้เลยว่าทำไมคนที่เขื่อนักเรียนเกรด A เซียร์ลิตเตอร์แสนสวย และดาวคนดังคนหนึ่งอย่างเธอถึงมาสนใจและเอาใจใส่คนสาระเลวไร้เพื่อนบ้านแตก และคนที่ถูกตราหน้าว่า “เล็กเกินไป ช้าเกินไป” อย่างผม

เราสนิทสนมและออกเที่ยวกันบ่อยขึ้น จนกลายเป็นคนรักกันทั้งใน โรงเรียนและนอก โรงเรียน ทุกวันหยุดและหลังเลิกเรียน เธอพาผมไปที่บ้านของเธอพบกับครอบครัวของเธอ ทำให้พ่อและแม่ของ

เธอยอมรับผมด้วยดี ทุกครั้งที่ผมไปหาเธอผมพบพ่อของเธออยู่บ้านและจุดนี้เองทำให้ผมอิจฉาเธอที่เธอมีพ่อ

พวกเขาแสดงให้เห็นและได้สัมผัสสิ่งหนึ่ง ซึ่งผมไม่เคยเห็นมาเลยตลอดชีวิต นั่นคือ ความมั่งคั่ง ดังนั้นหากปราศจากเสียซึ่งเทอร์รี่และครอบครัวของเธอ ผมไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะเป็นอย่างไร อาจจะเลวสุดฤทธิ์ก็ได้

อย่างไรก็ตาม แม้ผมจะพยายามสักเพียงใด เมื่อผมสมัครเข้าเป็นนักฟุตบอลของวิทยาลัยใด ผมก็ถูกปฏิเสธ และเหตุผลก็คือสิ่งที่ผมเคยเจ็บปวดมาแล้ว “เล็กเกินไป ซ้ำเกินไป”

มหาวิทยาลัย Tulsa นั้นแหละที่ยอมรับและให้ทุนการศึกษาตลอด 4 ปีของผม และผมก็ได้ตอบสนองมหาวิทยาลัยด้วยการทำ “Touch-down” เช่นกัน

นั่นคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผม จนกระทั่งผมเรียนจบปริญญาตรีพร้อมด้วย ปริญญาบัตรทางชีววิทยา

ปี 1976 ผมเป็นนักกีฬาหน้าใหม่ หรือที่เรียกกันว่า “rookie” ใน NFL โดยสังกัดทีม Houston Oilers แต่พอเล่นไปได้ไม่นานผมก็ได้รับบาดเจ็บบ้าง เล่นไม่ดีบ้าง จนกระทั่งโค้ชออกปากให้ผมเป็นตัวสำรอง และตัดผมออกจากทีมในที่สุด

ผมย้ายไปอยู่ทีม Seattle Seahawks ซึ่งผมรับลูกพลาดหลายครั้ง จนเกือบถูกตัดออกจากทีมอีกครั้ง

แต่...มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น... ลาเจ็นเอย์ ผมได้ยินเสียงสวรรค์ถึงแม้เจ้าจะไม่ฟังตัวอยู่กับการเล่นฟุตบอลตลอดไป แต่เจ้าต้องมีชีวิตอยู่ เจ้าจะต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่ง จงวางใจและวางทุกอย่างให้อยู่ในการทรงนำของพระเจ้า...

ประการที่สองก็คือ Jerry Rhone โค้ชปีกนอกของทีมกระตุ้นให้ผมทำงานให้ดี โดยทำให้ให้สบายและมีสมาธิในการเล่น ครั้งแรกผมเล่นพลาดอีก แต่ต่อมาผมก็ทำได้ ผมรับลูกเกือบไม่พลาดอีกเลย ผมเลยอยู่ติดทีมนี้และไม่ถูกตัดชื่อออกอีกเลย

ผมภาคภูมิใจและชื่นชมยินดีในผลงานของตนเอง จนกระทั่งเมื่อเทอร์รี่อยู่ที่โรงพยาบาลรอคลอดลูกคนที่ 4 ของเรา เรานั่งคุยกันกับแพทย์ พยาบาล และใครต่อใครอีกด้วยความสนุกสนานเรื่องฟุตบอลในห้องรอคลอด จนกระทั่งเทอร์รี่คลอดลูกเป็นเด็กผู้ชาย

“สตีฟ” หมอบอกผม “เรามีปัญหาเสียแล้ว”

เรื่องก็คือ แครมเมอร์ เจมส์ ลาเจ็น ลูกชายของผมเป็นเด็กผิดปกติ กระดูกสันหลังคดและโปนออกมา ผมไม่อยากจะเชื่อ ไม่อยากยอมรับว่ามันจะเป็นไปได้ เพราะผมก็เป็นนักกีฬา และเทอร์รี่ก็เป็นคน

แข็งแรง แล้วทำไมลูกของเราจึงเป็นอย่างนี้ ซึ่งหมายความว่าอาจจะเป็เด็กปัญญาอ่อน หรืออัมพาตก็ได้ ผมชุกหน้าเข้าที่มุมห้องแล้วร้องไห้คนเดียว

ก็ผมเป็นนักกีฬาผู้ยังชีพได้ด้วยการมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง แล้วลูกผมล่ะ! เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างไร ในเมื่อร่างกายของเขาไม่สมบูรณ์

“พระเจ้าได้วางแผน และกำหนดไว้แล้วสำหรับแครมเมอร์” เทอรีว่า “พระองค์ทรงส่งเขามาให้เรานับเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงประทานให้เรา”

นับว่าเป็นเรื่องสำคัญและน่าทึ่งที่ผมได้ยินคำพูดของเทอรี มันทำให้ผมได้คิดและรู้สึกกว่าตนเองเป็น “คริสเตียน” มากยิ่งขึ้นและวางใจในพระองค์ทันที ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ผมออกจะเย่อหยิ่งตามประสาคนที่ใช้ “กาย” เป็นเครื่องมือในการทำมาหากินด้วยการเล่นฟุตบอล

และ...ก็เป็นจริงอย่างที่เทอรีว่า กล่าวคือ แครมเมอร์ได้กลายเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับเรา และการมีเขาอยู่ในฐานะลูกของเรา เป็นส่วนหนึ่งของเรา ได้สอนให้เราสำนึกและเรียนรู้อะไรมากมาย ทำให้เรารักเขามากมายเช่นกัน ไม่ว่าข้อเท็จจริงเขาจะพิการหรือเป็นอย่างไรรก็ตาม แต่เรารักเขาอย่างท่วมท้น และเรียนรู้ที่จะต่อสู้เพื่อ ไปสู่ชัยชนะในชีวิตให้ได้

พัฒนาการของเขาดีขึ้นเรื่อย ๆ การผ่าตัดใกล้ ๆ กระดูกและประสาทสันหลังของเขาทำให้เขาเกือบจะสามารถใช้ขาทั้ง 2 ข้างได้ดี เขาเป็นคนฉลาดและร่าเริง เป็นชีวิตจิตใจของเราทุกคน

เขาทำให้เรารู้สำนึกว่า แท้ที่จริงแล้วเราทุกคนต่างมีความพิการอย่างละนิดอย่างละหน่อย ไม่มีใครปกติและสมบูรณ์พร้อมเลยแม้แต่คนเดียว เราต่างเผชิญกับปัญหาของแต่ละคน และกำลังต่อสู้กับอุปสรรคของแต่ละคน เขาทำให้ผมสำนึกในความสำคัญของครอบครัวยิ่งขึ้นรู้จักคุณค่าของครอบครัวมากยิ่งขึ้น เขาทำให้ผมรู้สึกว่ ผมไม่ใช่คนที่เล็กลงไป ซ้ำเกินไปอีกต่อไป

จริง ๆ แล้วผมก็ยังไม่รู้หรอกว่า หลังจากอาชีพนักอเมริกันฟุตบอลของผมสิ้นสุดลงผมจะ ไปทำอะไร แต่ผมบอกได้เลยว่า เวลานี้ผมไม่กลัวอีกต่อไป เพราะผมกลัวมามากแล้ว กลัวจนต้องรีบทำงานหนัก ต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนัก และเพราะความกลัวนั่นเองที่ทำให้ผมก้าวมาอยู่ ณ จุดนี้ได้ หากไม่แล้วผมก็ไม่ทราบว่ผมจะกลายเป็นอะไรไป

แครมเมอร์ลูกของผมนั้นเขาจะต้องต่อสู้ อดทนและทำงานหนักกว่าผมหลายสิบหลายร้อยเท่า นัก แต่ผมก็เชื่อว่าเขาเป็นคนเก่ง ฉลาดและร่าเริง เขามีความพยายาม เทอรีเองก็เห็นด้วยกับผมในข้อนี้

มันอาจจะไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับแครมเมอร์ที่จะเอาชนะ แต่ผมว่าด้วยความเชื่อใจพระเจ้า เราทั้งหมดจะสามารถช่วยเหลือเขาให้ไปสู่อชัยชนะอย่างที่เรและเขาหวัง ได้อย่างแน่นอน

ชัยชนะรอเขาอยู่แล้ว

คำอธิษฐานของแม่

จากเรื่อง Watcher in the Night

โดย Benton Patterson

หนังสือ February 1988

แม่ของผมนั้นก็เป็นอีกคนหนึ่งที่จัดว่าเป็นคนหัวโบราณ ท่านมีความเชื่อและมั่นใจว่าวิธีที่จะปกป้องลูก ๆ ให้พ้นจากความผิดพลาดและภัยอันตรายได้ก็คือ การอธิษฐานเพื่อลูก ๆ ของท่าน แม่เป็นคนตัวเล็ก ๆ แต่แข็งแรง ทั้ง ๆ ที่แม่มีความสูงที่เพียง 5 ฟุตเท่านั้น แต่สิ่งที่แม่ทำได้ดีทุกวัน ไม่เคยขาด ไม่เคยเว้น ไม่เคยล้มเลย นั่นก็คือการอธิษฐาน นับตั้งแต่ตื่นขึ้นมาเลยทีละขลุ่ยเพื่อขอให้ลูก ๆ ปลอดภัยอย่างที่เราแล้ว ระหว่างกลางวันแม่ก็ไม่ลืมอธิษฐานอีกเมื่อแม่ตื่นขึ้นได้แน่นอนที่สุดก่อนนอนแม่ก็ต้องอธิษฐานอีกเพื่อให้สิ่งที่แม่ปรารถนาเป็นไปตามความจริง และนั่นก็เป็นกิจกรรมครั้งสุดท้ายในแต่ละวันที่แม่จะกระทำ

แต่ว่าไม่เสร็จสิ้นเท่านั้นหรอก บางทีกลางดึกกลางคืนแม่ก็ตื่นขึ้นมาอธิษฐานเช่นเดียวกัน สิ่งเหล่านี้แหละที่ดูเป็นเรื่องประหลาดสำหรับคนบางคน แต่สำหรับแม่แล้วมันเกิดขึ้นได้อย่างประหลาดจนไม่ประหลาดอีกต่อไป

เมื่อใดก็ตามที่แม่รู้ว่าผมหรือพี่ชายของผมจะออกเดินทางไปท่องเที่ยวกับเพื่อน ๆ ในช่วงเวลานั้นแม่จะคอยเตือนอยู่ตลอดเวลาพร้อมกับอธิษฐานเพื่อพวกเราตลอดเวลา ถ้อยคำที่แม่พูดและเราได้ยินอยู่เป็นประจำตลอดจนในเวลาต่อมาอีกนาน ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังจากการไปเที่ยวของเราก็คือ แม่จะสอนและสั่งเสมอว่าให้เราระวังตัวให้คืนะและ

“เมื่อไปถึงแล้วอย่าลืมโทรศัพท์มาถึงแม่ด้วยนะ” แม่จะสั่งเช่นนี้เสมอ และก็เรียกว่าทำให้เรามีความรู้สึกคิดถึงบ้านและจินตนาการถึงเวลาที่เรายู่ที่บ้านตลอดเวลา เพราะว่ามันเป็นความรู้สึกผูกพันที่เราจะต้องโทรศัพท์กลับบ้านให้แม่รู้ว่าเรามาถึงปลายทางปลอดภัยดีหรือยังเรากำลังทำอะไรอยู่ในเวลานั้น เราก็ต้องปฏิบัติอย่างนี้อยู่เสมอ และเราต้องระลึกอยู่เสมอว่า แม่กำลังอธิษฐานขอให้เราปลอดภัย

แม่จะกระทำอย่างนี้จนกระทั่งได้รับโทรศัพท์จากเรา และบอกเราอีกครั้งว่า “ดูแลตัวเองให้คืนะลูก” อย่างนี้เสมอ จนกระทั่งผมและพี่ชายของผมเติบโต และได้แต่งงานมีครอบครัวเป็นของตนเอง มีลูก ๆ แต่แม่ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงวิธีการมอบความรักให้แก่เรา และยังคงคอยเพื่ออธิษฐานและคอยปกป้องคุ้มครองเราเสมอมา

บางครั้งผมยอมรับว่า ผมกับพี่ชายรู้สึกอึดอัดใจอยู่บ้างที่แม่ถึงกับไม่กินไม่นอน เดือนร้อน และวุ่นวายเกินความจำเป็น ทั้งนี้เพราะเราตระหนักดีว่า แม่ต้องการพักผ่อนมากกว่าที่มามัวอธิษฐานให้แก่

เราอยู่ แม่น่าจะใช้เวลาเหล่านั้นไปในการพักผ่อนนอนหลับ ไม่ใช่ว่าลุกขึ้นมาอธิษฐานกลางดึกกลางคืน เพื่อให้เราปลอดภัย เพราะว่าพวกเราที่โตพอแล้วที่จะดูแลปกป้องตนเองให้ปลอดภัย และพ้นจากภัยอันตรายและมีความสุขในชีวิต

จนกระทั่งเมื่อครอบครัวของผมอันประกอบไปด้วย ภรรยาและแยมมีลูกชายวัย 1 ขวบของผม ซึ่งอาศัยอยู่ที่มอนโกเมอรี รัฐอัลบามา ประสบกับภาวะคับขัน คือ แพทเกิดเป็นโรคปวดสะโพกและในที่สุดเกือบจะเป็นคนพิการ ทั้งนี้เพราะการรักษาไม่ได้ผล

แพทจึงไม่สามารถดูแลตัวเองและแยมมีได้อีกต่อไป เนื่องจากโรคร้ายดังกล่าวได้ทวีความรุนแรงมากขึ้น ประกอบกับเหตุที่ผมเพิ่งเข้าไปทำงานเป็นลูกจ้างของหนังสือพิมพ์ใหม่ ๆ จึงไม่สามารถที่จะดูแลภรรยาและลูกได้ในขณะเดียวกันกับที่ต้องทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวไปด้วย เหตุการณ์ดังกล่าวที่ทำให้ผมเกิดความวุ่นวายทั้งกายและใจ อันเป็นเหตุให้การทำงานมีข้อผิดพลาดบ่อย ๆ ในที่สุดเราจึงได้ตัดสินใจว่าผมจะพาแพทกับแยมมีไปที่ฟอร์ดแมร์ รัฐฟลอริดา เพื่อขอพักอาศัยอยู่กับพ่อและแม่ของแพทไปก่อน จนกว่าผมพร้อมที่จะรับลูกและแพทกลับหรือจนกว่าอาการของแพทจะดีขึ้น ซึ่งพ่อและแม่ของแพทเองก็ยินดี

ผมได้วางแผนในการเดินทางอย่างรัดกุมว่า ผมจะต้องไม่ขาดงานทั้งนี้เพื่อจะไม่ให้เสียค่าแรงและสถิติในการทำงาน นั่นก็หมายความว่าผมจะต้องขับรถทั้งไปและกลับมาให้ทันทำงานในวันรุ่งขึ้น ปัญหาก็คือ ขากลับจะต้องขับรถกลับเพียงคนเดียว

อันที่จริงผมต้องขับรถคนเดียวทั้งขาไปและขากลับเป็นระยะทางถึง 1100 ไมล์ เพียงแต่ว่าขากลับมาไม่มีใครเป็นเพื่อนร่วมทางเท่านั้นที่ใครเล่าครับจะอยากเป็นเพื่อนร่วมทางอันแสนสาหัสอย่างนั้น ผมรู้ว่ามันเป็นเรื่องที่ยาก ไม่มีใครเขาอยากจะทำผมเองก็ไม่อยากทำ แต่เราไม่มีทางเลือกนักหรือกใน ชีวิตจริง และเวลานั้นเรายังหนุ่มแน่นคิดว่าร่างกายมันจะทน และสามารถนำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามที่เราต้องการแต่เหนือสิ่งอื่นใดผมไม่อยากจะขาดงาน ไม่อยากทำให้งานบกพร่อง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งรายได้ ซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับครอบครัวของเราเพราะว่างานเป็นทั้งชีวิต จิตใจ และอนาคต รวมทั้งเป็นแหล่งรายได้ของเรา

รถของเราคือรถ พลีมัธ คูเป้ คันเล็ก ๆ พาเราวิ่งจากอัลบามาไปทางใต้ด้วยความราบรื่น เราขับทะลุฝ่าความมืดไปตามเมืองเพอร์รี่ของรัฐฟลอริดา และก็ไปถึงฟอร์ดแมร์ประมาณเที่ยงคืนพอดี เมื่อเอาแพทและแยมมีไปส่งให้พ่อแม่ของแพทเขาในเวลาดึกดื่นเช่นนั้นแล้ว ผมก็กินและดื่มอะไรเพียงเล็กน้อย และก็ขับรถกลับมานระยะทางอีก 550 ไมล์ตามลำพัง

อากาศก็หนาว มีดึกมืด เดือนมกราคมนั้นไม่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการเที่ยวกลางคืนเพียงคนเดียว แต่ว่ามันไม่มีทางเลือก ผมขับรถตามถนนสายที่ 41 แล้วก็เลี้ยวเข้าสู่ถนนสายที่ 19 ความมืดและ

ความหนาวเย็น ไม่ได้ผ่อนคลายเลยแม้แต่นิด ความเดียวดายและความเหงา เพิ่มมากขึ้นจนทำให้รู้สึกราวกับว่าอยู่ตัวคนเดียวในโลกก็เพิ่มเข้ามา

มีรถเพียง 2-3 คันเท่านั้นที่วิ่งสวนอยู่บนท้องถนนในขณะนั้นส่วนมากก็มักจะเป็นรถบรรทุกขนาดใหญ่ ๆ เพราะว่าเวลานั้นเป็นเวลาทำงานและเป็นเวลาเดินทางของ “สิ่งห้รถบรรทุก” บางครั้งผมขับระยะไมล์ต่อไมล์โดยไม่เห็นยานพาหนะ สิ่งที่มีชีวิต หรือแม้แต่กับสักตัวบนท้องถนนเลย พยายามฝืนเปลือกตาให้แข็งไว้ รู้สึกพร่ำมั่วราวกับมีใครเอาเม็ดยาโรยไว้ในลูกตา ผมอยากมีโอกาสขยับตาหรือว่ากระพริบตาบ้าง หรือจับสักชั่วโมง แต่ว่ามันทำไม่ได้หรืออีก ขันทัวทำอย่างนั้นก็ไม่มีความจะกลับมาทำงานทันในวันรุ่งขึ้นได้

นั่นแหละครับสังขารมันก็ไม่เป็นอย่างที่เราหวัง เปลือกตาของผมปฏิเสธที่จะเปิดมาอยู่อย่างนั้น ในที่สุดก็เริ่มเกร็งและมีมือที่จับพวงมาลัยก็รู้สึกแข็งทื่อเหมือนท่อนไม้ และเกร็งไปทั้งตัว จนบางทีก็รู้สึกกระตุกและพวทำให้ผมตื่นเป็นบางครั้ง

นั่นหมายความว่า ผมแอบจับไปข้างนั่นเอง

โชคดีว่าบนท้องถนนไม่มีใครขับรถสวนไปหรือตามมาเลยความหนาวเย็น และความมืดก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย อยากจอดพักสักที่แห่งหนึ่ง สักครึ่งชั่วโมงหรือชั่วโมงหนึ่ง อยากจะทำอย่างนั้นก็จำเป็นจะต้องเดินเครื่องไว้เช่นนั้น มิฉะนั้นก็จะแข็งและสตาร์ทไม่ได้อีกเลยและผมก็คงจะพลอยแข็งตายไปด้วยแน่ ๆ การทำอย่างนั้นก็กลัวมาก คือ จะเกิดการบอนมอนอกไซด์เป็นพิษขึ้นในรถ ผมอาจจะเสียชีวิตในระหว่างนั้นก็ได้ อย่างไรก็ตามปัญหาที่ผมกังวลก็คือว่า ถ้าผมทำอย่างนั้นผมก็ไม่มีทางที่จะกลับมาทำงานทันได้เลย สรุปแล้วผมก็ต้องขับรถต่อไปไม่มีทางที่จะหยุดได้เลย ระยะทางระหว่างเมืองเซนต์ปีเตอร์กับเมืองเพอร์รี่นั้น ผมขับด้วยความพยายามอย่างสาหัสที่จะตื่นอยู่ตลอดเวลา หรือถ้าจะพูดให้ถูกคือ บังคับไม่ให้หลับนั่นเอง

แสงไฟข้างหน้าลึบ ๆ ทีแรกก็นึกว่าเป็นอาคาร หรือว่าเป็นหมู่บ้านที่โหดสักที่หนึ่ง แต่ในที่สุดก็รู้ว่ามันคือ รถบรรทุกที่วิ่งสวนทางมาแต่ไกลและก็ใกล้เข้ามาทีละน้อย ๆ

แต่ว่านั้นแหละก็มีรถผมและก็มีรถบรรทุกที่สวนทางมาเท่านั้นผมบอกตัวเองว่าจะต้องตื่นและต้องไม่หลับ เพราะว่ารถคันหนึ่งกำลังสวนมา และดูเหมือนว่านั่นเป็นอาการครั้งสุดท้ายที่รู้สึกตัว

กว่าจะรู้ว่ามันเกิดขึ้นอีกทีก็เมื่อเห็นว่า รถคันเล็ก ๆ ของผมกำลังมุ่งหน้าขึ้นเหนือด้วยความเร็ว 60 ไมล์ต่อชั่วโมง ผมรีบมองกระจกส่องหลังดูว่ารถบรรทุกที่วิ่งสวนผมมาเมื่อตะกี้นั้นอยู่ที่ไหน

มันผ่านผมไปด้วยระยะทางเพียง 50-60 หลาเท่านั้นเอง แต่ว่าช่วงที่วิ่งสวนกันผมไม่รู้สึกรู้สึกละเลย แสดงว่าผมกำลังหลับ และปล่อยให้รถวิ่งสวนกันไปโดยไม่รู้สึกรู้สึกละเลย ผมส่องกระจกดูอีกครึ่งเห็นไฟท้าย รถคันนั้นมุ่งหน้าไปทางใต้ ส่วนรถผมก็มุ่งหน้าไปทางเหนืออย่างเดิม

มันเกิดขึ้นได้อย่างไรใครเป็นคนหลักใครในระหว่างที่ผมกำลังขับรถมาด้วยอาการหลับสนิท และก็ไม่มีการชนกัน แสดงว่าไม่ผมและเขาต้องหลบซึ่งกันและกัน หรือไม่ก็คงจะเป็นสิ่งมหัศจรรย์ เท่านั้นที่สับหลักรถทั้งสอง

นี่ก็ไม่ออกเลยว่าอะไรเกิดขึ้น ตามผมสว่างขึ้นมาทันที แต่ว่าด้วยอาการสิ้นเหตุด้วยความกลัว หากไม่แล้วผมคงจะไม่มีชีวิตรอดมาจนถึงวินาทีนี้ ด้วยความกลัวนี้ทำให้ผมไม่หลับ ตาของผมเปิดกว้าง และก็คิดว่าจะขับรถกลับถึงเพอร์รี่ในระยะทางที่เหลือได้

ในที่สุดผมก็มาถึง ผมก็รีบล้างหน้าตา และหาอะไรดื่มชนิดหนึ่ง ตั้งใจว่าจะรีบไปทำงาน พอดีก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เมื่อผมไปรับก็ได้ยินเสียงของแม่ “เบนตัน นั่นแกหรือ?”

“ครับแม่”

“เกิดอะไรขึ้น?” แม่ถาม “แม่พยายามโทรศัพท์มาแล้วมาอีกก็ไม่มีใครมารับสักที โทรศัพท์เป็นอะไรหรือเปล่า?”

“เปล่านี้ครับแม่”

“แล้วแกไปไหนมา?”

สารภาพให้แม่ฟังว่า ผมได้พาแพทและแจมมีไปที่ฟอร์ดแมร์ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากว่าไม่มีใครดูแลแพทและลูกของผมได้ เนื่องจากแพทไม่สบายมาก ฉะนั้นระหว่างที่แม่โทรศัพท์มาย่อมไม่มีใครรับสาย แม่จึงรีบไปตั้งนาน

ผมสงสัยเลยถาม “แม่ครับยังฟังผมหรือเปล่า?”

เสียงของแม่บอกให้รู้ถึงความรู้สึก “ใช่ลูก แม่รู้สึกว่าคุณตกอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง แม่รู้แต่ตื่นขึ้นมาตอนรุ่งเช้าของวันนี้ด้วยความตกอกตกใจ หลับไม่ลง ก็เลยอธิษฐานขอให้ปลอดภัย ปลอดภัยจากอันตราย จนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้นมานี้แหละ แน่ใจนะว่าปลอดภัย? และแพทกับแจมมีก็ปลอดภัยนะ?”

“แน่นอนครับแม่ สองคนนั้นปลอดภัยแน่ เพราะผมขับรถไปส่งเขาที่ฟอร์ดแมร์อย่างที่บอกไป ส่วนตัวผมเวลานี้ก็กลับมาแล้วครับ”

“ขอบคุณพระเจ้าที่เป็น ไปอย่างที่แม่อธิษฐาน” แม่พูดก่อนที่จะวางหูไป

ผมรู้ว่านี่แหละคือ “คำอธิษฐานของแม่” สิ่งที่ผมอยากจะสรุปไว้เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นเมื่อปี 1955 และเป็นความทรงจำที่ติดตัวก็คือว่า เวลาที่เกิดขึ้นขณะเมื่อผมขับรถในสภาพที่หลับสนิทสวนทางกับรถบรรทุกบนเส้นทางที่เปล่าเปลี่ยวนั้น เป็นเวลาเดียวกับที่แม่ตื่นขึ้นมาด้วยความตื่นตระหนกและครุ่นคิดนอนไม่หลับ จึงได้อธิษฐานเพื่อผม

เวลานั้นแม่ไม่ได้หลับไม่ได้นอน พระเจ้าเองก็คงไม่ได้หลับไม่ได้นอนเพราะต้องฟังคำ
อธิษฐานของแม่ และช่วยดูแลผมให้พ้นจากอันตราย ทั้งแม่และพระเจ้าต่างก็เป็นผู้ดูแลและเป็นผู้ที่คอย
ห่วงใย เป็นผู้ที่ดูแลคุ้มครองผมและครอบครัวผมให้มีความปลอดภัย และมีชีวิตยืนยาวมาจนทุกวันนี้

ขอบคุณพระเจ้า ขอบคุณแม่ และขอบคุณสำหรับ

“คำอธิษฐานของแม่”

ทะเลบ้า

จากเรื่อง Swept Away

โดย Lynn Michael “Mike” Metke

หนังสือ February 1988

11.00 น. ของเช้าวันเสาร์ที่ 21 มิถุนายน 1987 ณ อ่าวเม็กซิโก ระยะทาง 11 ไมล์จากฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของรัฐเท็กซัส

ผมต้องลอยขึ้นลงตามกระแสคลื่นที่กระเพื่อมขึ้นเป็นลูกมึนๆและกระแทกลงราวกับตกลงสู่กันแหวนของทะเลที่กำลังปั่นป่วน เมื่อเริ่มออกจาก Harlingen ผมก็รู้สึกเหมือนว่ามันไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมเท่าไรที่จะออกมาล่าปลาด้วยการใช้หอกหรือใช้ฉมวกอย่างที่เราคาดหวังไว้แต่แรกเรือเล็ก ๆ ของเราก็ออกมาได้ในระยะทางที่ไม่ไกลเท่าใดนัก อีกด้านหนึ่งเราจะเห็นแท่นขุดเจาะน้ำมันอยู่ไกลลิบ Mike Gower และ Doug Smith เพื่อนสนิทอีก 2 คนที่นัดหมายกันไว้ก็ยังไม่ปรากฏให้เห็น ผมชักไม่แน่ใจว่าสองคนนั้นเขาจะมาจริง ๆ ตามนัดหรือเปล่า เพราะเห็นสภาพอากาศและคลื่นลมเป็นอย่างนี้ หรือว่าความที่คลื่นมันสูงกระแทกขึ้นกระแทกลงทำให้ผมไม่สามารถมองเห็นพวกเขาได้ แต่ที่ผมเองก็มีปัญหาเล็กน้อยเกี่ยวกับถังออกซิเจนที่นำติดตัวไป

ดังนั้นก็คิดว่าเป็นช่วงสุดท้ายแล้วที่ผมจะดำลงไปล่าปลาด้วยการใช้ฉมวกแทง แล้วก็ขึ้นจากน้ำเสียที ผมรู้ดีว่าคลื่นนั้นมันเหมือนกับคนเกร่ที่สามารถกระแทกเราออกไปจากฝั่งสู่ทะเลอันเว้งว่างได้ภายในพริบตา ในขณะที่เดียวกันก็อาจจะมึนที่พัดพาเราไปสู่อันตรายได้

เพื่อความปลอดภัย ผมว่าผมกลับบ้านดีกว่า

แต่ว่ามันไม่ง่ายอย่างที่คิด เกิดอะไรขึ้นล่ะ! ผมพยายามว่ายจนสุดความสามารถ สุดแรงที่มีอยู่ เห็นแท่นขุดเจาะน้ำมันนั้นอยู่ไกล ๆ ทำไมรู้สึกว่ายหนักและว่ายไม่ออกเลย ผมต้องอดทนกว่านี้ และน้ำหนักของเครื่องช่วยดำน้ำนั้นก็ไม่ค่อยน้อย จึงทำให้ผมกลับไปเรือได้ไม่สะดวกนัก

ดูนั่นสิ ผมเห็นไม้ค้ำกับดักเพื่อนของผมกำลังปั่นขึ้นเรือของใครของมันเหมือนกัน ผมก็ตะโกนไป

“ไมค์ เราอยู่ที่นี่”

ไม่น่าเชื่อเลย มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อจริง ๆ ที่พวกเขาไม่ได้ยินที่จริงเขาก็กำลังมองมาทางผม แต่พวกเขาไม่เห็นว่าผม คงจะเป็นเพราะคลื่นที่กำลังปั่นป่วนอยู่นั่นแหละ ถ้าจะให้พวกเขามองเห็นผมก็จะต้องใช้ถุงมือที่สีสดเสียบไปบนฉมวกแล้วยกชูขึ้นเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เห็นผมจนได้ ผมจึงคิดว่าเอนกหวีดที่คล้อยคออู้ออกมาเป่าจนสุดแรงเกิด แต่ว่าโซคร้ายลมพัดเข้ามาทางผม ผมอยู่ทางหางลม เพราะฉะนั้นเสียงนกหวีดก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลยประกอบกับเครื่องยนต์ของเครื่องขุดเจาะน้ำมันกลบเสียงนกหวีดและเสียงร้องของผมจนหมด

เวลาที่ยังวัน Lee Young ซึ่งทำหน้าที่เป็นพนักงานตรวจชายฝั่งได้ยินเสียงสัญญาณวิทยุขอความช่วยเหลือจากค้กเพื่อนของผมและเป็นเพื่อนของเขาด้วย ว่านักค้ำน้ำคือผมหายไป หลังจากวิทยุขอความช่วยเหลือแล้ว ลีก็นำเรือของตนเองมุ่งหน้าไปทางตะวันตก เขาเร่งเครื่องมุ่งไปที่แท่นขุดเจาะน้ำมัน ในขณะที่เดียวกันเขาก็ได้เห็นเฮลิคอปเตอร์ของบริษัทน้ำมันกำลังฉวัดเฉวียนอยู่บนเหนือน้ำ และอีกไม่กี่นาทีต่อมา เขาก็ได้เอาเรือของค้กผูกติดอยู่กับแท่นขุดเจาะน้ำมัน

เฮลิคอปเตอร์หรือ?

มันช่างเป็นเรื่อง โชคดีอะไรอย่างนี้ บางทีมันอาจจะเป็นการบินฉวัดเฉวียนเพื่อตรวจสอบอะไรบางอย่างหรือหาอะไรบางอย่าง แล้วในที่สุดเฮลิคอปเตอร์ลำนั้นก็ไปจอดนั่งอยู่บนลานจอด ซึ่งทางแท่นขุดเจาะน้ำมันเตรียมไว้ ไมค์ก็ร่วมสมทบกับเฮลิคอปเตอร์และเขาเป็นคนขึ้นไปนำทาง

อย่างไรก็ตาม ผมก็พยายามเรียกตะโกนว่าผมอยู่ที่นี้ แต่ไม่มีใครได้ยิน หรือมองเห็นผมเลย ผมเห็นแท่นขุดเจาะน้ำมัน ไกลออกไปทุกที เสียงเฮลิคอปเตอร์ค่อยเบาลงและไกลออกไปทุกทีเช่นกัน

ผมได้อธิษฐานอยู่ในใจว่าขอให้พวกเขามองเห็นผม ขอให้พวกเขารู้ว่าผมอยู่ที่นี้ ขอให้เขาหาผมเจอก่อนที่จะสายเกินไป

12.15 น. ลีตัดสินใจใส่เครื่องหลังและเครื่องช่วยค้ำน้ำเดินทางไป ณ ที่เขาคิดว่าผมควรจะอยู่ที่นั่น กระโจนลงไปในความลึกกว่า 70 ฟุต ประมาณ 20 นาทีเขาก็โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำโดยไม่ได้เห็นผมที่ได้น้ำ

สำหรับผมที่สำคัญที่สุดในเวลานี้คือผมจะต้องรักษาตำแหน่งของตัวเองให้เห็นแท่นขุดเจาะน้ำมัน เพราะผมคิดว่าพวกเขารู้ว่าผมอยู่ไม่ไกลจากที่นั่น ฉะนั้นก็หนักแน่นหนัก แต่เพราะว่าราคามันช่างแพงเหลือหลายหากต้องกลับไปซื้ออีกครั้งหนึ่ง

แต่ผมก็ต้องเลือกเอาระหว่างฉวมกราคาแพงอันเป็นของรักของหวงกับความอยู่รอดของตนเอง ผมเชื่อว่าใครก็ตามที่ตกอยู่ในระหว่างการตัดสินใจ 2 ประการนี้คงเข้าใจ หากผมจะเล่าต่อไปว่า เมื่อผมตัดสินใจปล่อยฉวมกราคาหลุดลอยจากมือให้ไหลไปตามกระแสน้ำนั้น มันเหมือนหัวใจเราหลุดติดไปกับฉวมกราคาด้วย ผมมองตามมันจมสู่ก้นทะเลอย่างอาลัยอาวรณ์

16.00 น. Randy Fleuriet นายความหนุ่มแห่งเมืองฮาลิงเคนต้องหยุดการเล่นซอฟท์บอล ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นคนที่เล่นได้ดีคนหนึ่งในทีมเมื่อมีเพื่อนบ้านมาบอกเขาว่า ไมค์เพื่อนรักของเขาหายไปทะเล

แรนดี้ไม่ใช่คนที่จะตกอกตกใจอะไรง่าย ๆ ประกอบกับเขาเป็นนักกฎหมาย เขาจึงต้องตรวจสอบหาหลักฐานและข้อมูลให้พร้อมก่อนที่จะลงมือทำอะไร หรือแน่ใจว่ามีอะไรเกิดขึ้น หลังจากนั้นเขาก็โทรศัพท์ไปหาคนหลายคนเพื่อบอกข่าว และเพื่อขอความช่วยเหลือ

เขารู้ดีว่าใครจะขอความช่วยเหลือจากเครื่องบินให้เขาได้ เขาพยายามติดต่อกับยามชายฝั่ง และสถาบันหลายแห่งที่ทำหน้าที่ดูแลชายฝั่ง สิ่งเดียวที่เขากังวลใจอยู่ก็คือ เขาควรจะบอกเรื่องนี้ให้ค่อนนำ และเจนนิเฟอร์ลูกสาวของไมค์รู้ดีหรือไม่ เพราะตอนนี้ทั้งสองกำลังท่องเที่ยวอยู่ในยุโรป

ระหว่างการเดินทางไปที่ชายทะเลนั้น เขามีเวลาเพียงไม่มากนักที่จะคิดอะไร เมื่อไปถึงเขาก็ร่วมกับเพื่อนฝูงที่รออยู่ พวกนักอธิษฐานเพื่อให้ผมและคณะที่จะติดตามผมปลอดภัยด้วย

มีอะไรบางอย่างมาชนขาขวาของผมอย่างแรง ผมเห็นอะไรบางอย่างวูบวาบอยู่เบื้องหลังผม กล้ามเนื้อของผมเกร็งแน่นเมื่อคิดได้ว่าฉลามมักจะทำอย่างนี้กับเหยื่อของมันก่อนที่จะโจมตี ผมจึงดำลงไปดูพลางสูดออกซิเจนที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยในถัง บางทีมันอาจจะเป็นเพียงเศษก้อนไม้ก็ได้

เปล่าเลย! มันคือฉลาม ฉลามเสือเสียด้วย มันว่ายวนห่างจากผมประมาณ 6 ฟุต ผมจึงไปที่มัน และมันก็จ้องตอบ ผมจะต้องไม่เสียขวัญ ผมเคยเห็นมาแล้วว่าเวลาฝูงฉลามมันรวมตัวเหยื่อมันเป็นอย่างไรและผมก็รู้ว่า แม้แต่เลือดเพียงหยดเดียวจากขาของผมก็จะสามารถเรียกพวกมันมาได้เป็นฝูง ๆ ผมจะต้องกำจัดเจ้าปลาฉลามนี้ไปให้ได้

แหม นี่หากมีฉลามอยู่ในมือละก็! เจ้าฉลามเสือดาวนี่คงจะเหลือแต่ชื่อเท่านั้น

ไม่ใช่เพื่อความสนุกหรือความบันเทิงอะไรหรอก แต่ผมจำต้องหันไปจ้องหน้ามันเข้าไว้ เพราะมันก็คือสัตว์ที่มีสัญชาตญาณเหมือนสัตว์ทั่วไป และได้ผลครับ เมื่อเราต่างฝ่ายต่างจ้องกัน ใช้พลังจิตเข้าข่มกันดูสิว่าใครจะเหนือกว่ากัน มันพยายามว่ายเวียนไปหลายทางเพื่อหาโอกาสเล่นงานผม ซึ่งผมก็นึกอยู่ในใจว่าอย่าว่าแต่ฉลามเลย หากมีอะไรสักอย่างหนึ่งพอที่จะใช้ข่มหน้ามันไว้ได้ ผมก็ปลอดภัยแน่ แต่นี่ในมือไม่มีอะไรเลย

อย่างไรก็ตามเวลานี้ผมเผชิญหน้ากับมันแล้ว ในโอกาสหนึ่งผมเอามือตบที่จมูกมันทำให้มันโกรธ และมันพยายามที่จะจับขาผมให้เป็นชิ้น ๆ ผมพยายามที่จะหันหน้าเผชิญกับมันตลอดเวลา และในใจก็คิดว่าถ้าผมพยายามว่ายหนีให้เร็วที่สุด บางทีมันอาจจะเลิกสนใจผมก็ได้ แต่นั่นหมายความว่าผมจะต้องทำอะไรสักอย่างในเวลาเดียวกัน ไหนจะต้องจับตาดูแทนจุดเจาะน้ำมันให้อยู่ในสายตาตลอดเวลา ไหนจะพยายามสอดสายตาหาคนที่จะกั้นหามผม ไหนจะต้องรีบว่ายหนีมัน ผลคงไม่มีทางเลือกมากนัก

ผมขยับว่ายอีกสักหน่อยและหันมามองที่หนึ่งก็ยังเป็นมันยังอยู่ที่เดิม เจ้าตัวร้ายนั้นยังติดตามผมอยู่ตลอดเวลาราวกับเงา มันพยายามว่ายเคียงข้างผมมาตลอด และพยายามจะจับผมทันทีที่ผมผลอ เพราะฉะนั้นเมื่อผมว่ายไประยะหนึ่งผมก็หันหน้าไปเผชิญกับมันอีกครั้งหนึ่ง ทำอย่างนี้เรื่อยไป ทำให้มันไม่มีโอกาสได้ตีและมันก็ได้ผลจากผมไป แต่อย่างไรก็ตามก็ไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะติดตามผม

18.00 น. ที่ถนนอาดัมส์ ในตอนเหนือของฮาลิงเกน Dolores Olivares ซึ่งเป็นคนทำงานให้แก่ครอบครัวของไมค์และคอนนำมาเป็นเวลานาน ได้นั่งคุกเข่าลงเพื่ออธิษฐานในทันทีเธอทราบข่าวของไมค์เพราะความรู้สึกผูกพันรักใคร่กลมเกลียวเสมือนญาติ

ขณะอธิษฐานนั้นเธอถือพระคัมภีร์อยู่ในมือ

เอาละ ผมนึกในใจ ไม่ผมก็เจ้ากลามนั่นแหละที่จะต้องจบชีวิตลง ผมนึกทำทนายให้มันเข้ามาเผชิญหน้า และต่อสู้กันให้มันจบสิ้นกันเสียที แต่ว่าผมก็ไม่มั่นใจในกำลังที่เหลืออยู่เท่าใดนัก มันก็ดูจะอ่านใจผมออก มันจับปากทำให้น้ำกระเพื่อมอยู่ขยับ ๆ ผมค่อย ๆ ดึงเอาמידที่หนีบอยู่ที่ขาออกมาถือไว้ แล้วพยายามหลอกล่อให้มันหันตัวกลับเพื่อส่วนท้องหรือข้างของมัน ซึ่งจะเป็น โอกาสที่ผมจะสอนบทเรียนให้มันบ้าง

มัน “นกรู้” จริง ๆ หายไปสักพักแล้วกลับมามองหน้ากันใหม่แต่คราวนี้มันพยายามอยู่เหนือผม โดยการจ้องอยู่ห่าง ๆ สักครู่หนึ่งก็จากไป

โอ พระองค์เจ้าข้า อิกนานไหมการเผชิญหน้าระหว่างผมกับสัตว์ทะเลตัวนี้จะจบลง? ผมเกือบจะไม่มีเรี่ยวแรงเหลืออีกแล้ว ขอพระองค์ช่วยผมด้วย

18.30 น. ซึ่งตรงกับเวลาตีหนึ่งครึ่งที่เมืองเวียนนา ประเทศออสเตรีย คอนนำต้นจิวเจียขึ้นมาจับโทรศัพท์ที่ปลุกเธอให้ตื่นในห้องพักของโรมแรม คงจะเป็นแรนดี้ แต่โทรมาทำไมกัน? แล้วข่าวที่เธอได้รับก็ทำให้เธอช็อคจนหายใจแทบไม่ออก เธอล้มตัวลงนอนจมนิ่งอยู่บนเตียง ตาจ้องดวงไฟฟ้าบนเพดาน แต่เธอก็ตื่นจากอาการนั้นอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นเจนนีเฟอร์ลูกสาววัย 16 หลับปุยอยู่เตียงถัดไป แม่จะต้องเข้มแข็งเพื่อลูก เธอตั้งปณิธานไว้ในใจ และทั้งสองจะต้องกลับเทศกาลทันที

แปลก ที่ไม่เห็นเจ้ากลามนั้นอีก ผมไม่คาดหวังว่ามันจะเลิกสนใจผมไปทางอื่น ผมเกรงว่ามันจะกลับไปเรียกเอาสมาชิกพรรคพวกมาเล่นงานผมอีกนะสิ

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ความมืดก็เข้ามาทำหน้าที่ของมันดูแลท้องทะเลแทน ดวงดาวริบหรี่ปรากฏ บนฉากสีดำทางเบื้องตะวันออกประปราย

ผมไม่เคยเห็นอะไรมืดดำอย่างนี้มาก่อน ไม่เคยเห็นความมืดที่มีดำอย่างนี้มาก่อน

21.00 น. วันเสาร์ในเมือง มิลวอลล์ รัฐวิสคอนซิน Rosale Wanger เกือบของลงกระเป๋าคือด้วยความรู้สึกไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เธอคิดถึงพี่ชายของเธอด้วยความห่วงใย มือสั่นระริกราวกับจะเป็นลมล้ม

พับลงเรณดีบอกเธอว่าในเวลานี้ครอบครัวของไมค์ต้องการใครสักคนที่จะมาให้ความอบอุ่น แต่เธอไม่แน่ใจว่าเธอจะทำหน้าที่นี้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรณดีบอกเธอว่า “เพื่อไม่ประมาท” ก่อนออกจากสนามบินเธอได้โทรศัพท์ไปบอกพ่อและแม่ที่เมืองฮอริกอน “เพื่อไม่ประมาท” เช่นกัน

สิ่งที่นักดำน้ำกลัวกันนักกันหนาก็คือ การสูญเสียความอบอุ่นในร่างกาย ผมพยายามเคลื่อนไหวเพื่อไม่ให้กล้ามเนื้อเป็นตะคริว ผมไม่ได้ยินเสียงเครื่องบิน หรือสัญญาณแสดงว่ามีการติดตามหาผมมานานกว่าชั่วโมงแล้ว หรือว่าพวกเขาล้มเลิกการติดตามก็ไม่รู้สิ ผมสงสัยว่าคอนน่าจะรู้เรื่องนี้หรือยังนะ? คิดถึงลูกและเมียแล้วหัวใจผมเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ

02.30 น. วันอาทิตย์ ๓ มุมหนึ่งย่านมหาสมุทรแอตแลนติกเครื่องบินสายการบิน British Caledonia ได้พาสองแม่ลูกคอนน่าและเจนนิเฟอร์มุ่งมาทางใต้ สองแม่ลูกกุมมือกันไว้และอธิษฐานคอนน่าสิ้นราวกับเป็นไข้ พนักงานต้อนรับเครื่องบินเอาผ้าห่มมาให้อีก แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

ผมเองก็สิ้นระริ้วเหมือนกัน แต่อยู่ในทะเลซึ่งเย็นจัด และสามารถทำให้อุณหภูมิในร่างกายของเราลดลงได้เร็วถึง 25 เท่าของอากาศปกติ ผมคงไม่มีโอกาสเห็นและเหยียบแผ่นดินอีกแล้ว ผมคงตายอยู่กลางทะเลนี้อย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง ผมคงไม่มีโอกาสเห็นมนุษย์อีกแล้ว ผมคงไม่ได้จับมือสัมผัสกับใครอีก ผมอยากสัมผัสอยากสวมกอดคอนน่า อยากให้ความอบอุ่นที่ผมเคยได้สัมผัสช่วยผมบ้าง แต่มันเหมือนสิ้นหวังจริง ๆ

ผมหมดหวังที่จะได้รับไออุ่นจากเธออีก

ออกซิเจนที่เหลืออยู่ในถังก็เพียงเล็กน้อย แต่น้ำหนักรวมกันนั้นเป็นภาระเหลือเกิน เมื่อผมไม่หวังที่จะรอดแล้วผมก็ไม่จำเป็นต้องห่วงใยว่าราคาถังและเครื่องอุปกรณ์เหล่านั้นจะแพงสักเพียงใดอีก ผมน่าจะสลัดทิ้งเสีย แต่... หากผมปล่อยออกซิเจนออกให้หมดมันน่าจะเป็นทุนที่ผมพอที่จะพึ่งพาพายุตัวเองได้ และหากผมผูกตนเองติดกับถังเปล่าไว้ ก็น่าจะเป็นโอกาสให้ร่างของผมลอยตัวเป็นที่น่าสังเกตได้ง่าย เมื่อพวกเขาติดตามค้นหาศพของผม

โอ พระองค์เจ้าข้า ขอให้ผมพอมีพลังมีเหลือรอดจนถึงพรุ่งนี้เช้าขอให้ผมเห็นดวงอาทิตย์ในรุ่งอรุณกลางทะเลนี้ก่อนตายด้วยเถิด

04.00 น. วันอาทิตย์ในรัฐเทกซัส กลุ่มผู้ค้นหาไมค์หรือตัวผมเอง ซึ่งจัดการโดยเรณดีเพื่อนเก่าอันประกอบไปด้วย รถยนต์ รถจักรยานยนต์และคนเดินเท้ามากมาย หลายคนรู้จักผมเป็นการส่วนตัว หลายคนเป็นญาติ หลายคนเป็นเพื่อนร่วมสถาบันวิทยาลัยเทคโนโลยีแห่งรัฐเทกซัสซึ่งอยู่ในรัฐฮาลิงเคน และผมเป็นประธานฝ่ายพัฒนาการศึกษาอยู่หลายคนมาจากโบสถ์ซึ่งผมเป็นสมาชิกอยู่ คนเหล่านั้นช่วยกันค้นหาผมอยู่เป็นเวลานาน จนกระทั่งรุ่งสางเมื่อหมดหวังที่จะพบตัวผมแล้ว พวกเขา ก็รวมตัวกันอธิษฐานเพื่อให้ผมปลอดภัย พิจารณาที่จะดำเนินการ “อย่างอื่น” ต่อไป

ในที่สุด ผมต้องพูดว่า “ในที่สุด” ผมปลอดภัย!!!!

และมันเกิดขึ้นได้อย่างไร?

แต่ว่าเครื่องชุดเจาะน้ำมันราวกับยักษ์ปักหลั่นมาตระหง่านอยู่เบื้องหน้า และรู้สึกว่ามันเป็นแท่นชุดเจาะน้ำมันขนาดใหญ่ที่สุดที่ผมเคยเห็นมาในชีวิต สะท้อนแสงอาทิตย์เป็นประกายตัดกับภาพที่เป็นเมฆหมอกที่ประปรายอยู่เบื้องหลังนั้น ราวกับมันจะเสียดทะเลไปถึงสวรรค์ ผมได้ยินเสียงของเครื่องยนต์ดังหึ่ง ๆ และหัวใจผมก็เต้นเป็นจังหวะ สอดคล้องกับจังหวะของเครื่องยนต์ ผมปลอดภัยแล้วล่ะ ถ้าเพียงแต่ผมสามารถ ไปถึงแท่นชุดน้ำมันนั้นได้

ว้ายซี ผมบอกตัวเอง ทุ่มเทแรงทั้งหมดที่มีอยู่ว้ายเข้าไป ไปถึงจุดนั้นให้ได้ ผมเงยหน้าขึ้นมองอีกครั้งหนึ่ง มันก็ยังอยู่ที่นั่น

ผมก้มหน้าก้มตาว่าอีกครึ่งหนึ่ง สุดแรงเกิด และเมื่อโผล่หัวขึ้นมามอง เอ๊ะ! มันไม่ได้อยู่ที่นั่น ผมขยี้ตาตัวเองมองอย่างไรก็ไม่เห็นแท้จริงแล้วมันเป็นเพียงภาพลวงตาที่ผมฝันไปเอง

8.00 น. วันอาทิตย์ ที่ฮอริกอน รัฐวิสคอนซิน ศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ Horicon United Methodist ได้จัดให้มีการนมัสการระลึกเนื่องใน “วันพ่อ” ซึ่งศิษยาภิบาลตั้งใจที่จะเทศนาในเรื่องความสุขของการเป็นพ่อ แต่การเทศนาที่ต้องเลื่อนไปเนื่องจากมีคำร้องขอที่เร่งด่วนจากสมาชิกขอให้อธิษฐานเพื่อไมค์ ลูกชายของ Mrs. Florence ผู้ซึ่งกำลังประสบภัยอยู่ในทะเล

เนื่องจากภาพลวงตาที่เกิดขึ้นนั้นแสดงว่าร่างกายและจิตใจของผมทำงานไม่ปกติเสียแล้ว หรือว่าภาพหลอนซึ่งเกิดเป็นแท่นชุดเจาะน้ำมันเมื่อสักครู่นี้เป็นเรื่องที่ผมคิดฝันไปเอง และเป็นเรื่องที่น่ากลัวอย่างยิ่ง มันทำให้ผมรู้สึกอ่อนเปลี้ยและรู้สึกหมดหวังเลยทีเดียว หากว่าถ้าผมตายไปจริง แต่หาศพไม่พบคอนน่าจะได้รับการประกันชีวิตจากความตายของผมหรือไม่ นั่นเป็นสิ่งที่ผมกังวลในขณะที่ผมกำลังใช้ความพยายามที่จะเอาชีวิตรอดด้วยการต่อสู้ทั้งกายและจิต

ผมใช้เชือกซึ่งแต่เดิมนั้นได้ผูกติดไว้กับจรมวกพันตัวติดกับถังออกซิเจน เพื่อว่าเวลาผมหมดสติ ร่างของผมจะได้ลอยฟ่องติดอยู่กับถังออกซิเจนนั้น และถ้าสมมติว่าผมตายไปจริง ๆ เขาก็จะต้องหาชิ้นส่วนของผมเจอ เพราะว่าร่างของผมได้ผูกติดกับถังออกซิเจนอยู่ ดวงอาทิตย์ส่องสว่างอีกครั้งหนึ่ง แต่ผมไม่รู้สึกรอบอุณหภูมิต่ำเลย ผมไม่รับสัมผัสความร้อนและความหนาวเย็นที่เกิดจากธรรมชาติที่มีอยู่รอบตัวอีกแล้วผมไม่ทราบว่าจะแผ่นดินอยู่ไกลอีกก็มากน้อย จะมีภาพหลอนและคิดไปเองอีกสักกี่สิบครั้ง นั่นก็คือว่าผมจะเอาชีวิตรอดได้อย่างไร คงจะเป็นระยะทางอันไกลหรรอกที่จะฝืนถึงเกาะสักแห่งหนึ่ง

ข้าแต่พระองค์ ถ้าผมสามารถว้ายไปได้ถึงขนาดนั้น เจนนีเฟอร์เป็นนักดำน้ำที่สามารถมาก และเป็นอาสาสมัครดูแลนักวายน้ำฝึกหัดเธออยู่ในระหว่างการฝึกงาน ผมน่าจะทุ่มเทกำลังกายอีกครั้งเพื่อ

เงินนี้ผมรู้ละว่าผมต้องทำอะไร แขนข้างหนึ่งของผมต้องวายเพื่อเงินนี้ลูกสาวคนเดียวของผม และ
แขนข้างหนึ่งผมจะวายเพื่อคอนำเมียสุดที่รักของผม

11.00 น. วันอาทิตย์ ณ เมืองฮาติเกน รัฐเทกซัส โบสถ์ในเมืองนั้น ได้มีการอธิษฐานโดยการนำ
ของ Dr. L.C.Johnson ในขณะที่บางคนยังอยู่ในชุดที่ได้สวมใส่มาตลอดทั้งคืนในการค้นหาตามบริเวณ
ชายหาด ซึ่งพวกเขาหวังว่ามันจะเป็นเพียงหนทางเดียวที่จะช่วยสมาชิกผู้สูญหายได้

พระองค์เจ้าข้า ขอให้ผมมีกำลัง มีอำนาจ ที่จะเอาชนะอุปสรรคในชีวิตของผม แต่อย่างไรก็ตาม
บัดนี้ ผมได้มอบชีวิตถวายอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว

02.00 น. วันเดียวกัน โดโรเรสได้คุกเข่าลงเพื่ออธิษฐานอีกครั้งหนึ่งพร้อมกับถือพระคัมภีร์อยู่
ในมือ เธออธิษฐานตลอดทั้งคืนล่วงหน้าจนตลอดเช้าด้วยภาษาสเปน “พระบิดาเจ้าข้า พระบิดาผู้สถิตใน
สวรรค์...” การอธิษฐานของเธอสืบเนื่องไปจนกระทั่งตลอดบ่ายอันร้อนแรงของรัฐเทกซัส

จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่พลังอำนาจของผมเองหรอกที่พาตัวผมมาได้ขนาดนั้น มันน่าจะมีพลัง
อำนาจหลายอย่างที่เรารู้สึกค้นหามันอยู่บนผิวน้ำได้ ทำให้ผมยังไม่จม ตายไปเสีย จนใน
ที่สุดด้วยความหมดแรง ผมก็ปล่อยให้ร่างกายล่องลอยไปตามยถากรรมล่องลอยไปตามแต่ธรรมชาติ
หรือสุดแล้วแต่สิ่งอัศจรรย์ใด ๆ จะคลบับนาค

นานเท่าใดไม่ทราบได้ จนกระทั่งรู้สึกว่ามีเท้าได้ครูดไปกับอะไรสักอย่าง ผมสัมผัสได้หรือ?
ผมรู้สึกว่ามันจะเป็นสิ่งแข็ง ๆ หรือว่ามันจะเป็นภาพลวงหรือหลอนอีก ลองเอานิ้วเท้าครูดไปมาดูก็นุ่ม
และดูแข็งแรงดีหรือว่าผมจมลงสู่ก้นทะเลเสียแล้ว ไม่ทราบว่ามันคืออะไร แต่ว่าพอผมพยายามยันขา
ตัวเองขึ้น ก็ปรากฏว่าผมยืนขึ้นได้ เท้าของผมได้สัมผัสกับของแข็ง ๆ ซึ่งอยู่เบื้องล่าง ผมสามารถยืนได้
จริง ๆ ผมสามารถก้าวขาออกไปได้จริง ๆ แม้จะ โชซัด โชเซไปบ้าง แต่ว่าผมเดินไปได้ รู้สึกว่าร่างกาย
ของผมพ่นน้ำขึ้นมาเล็กน้อย

รู้ตัวแน่แล้วว่าผมยืนอยู่บนชายหาด ผมปลอดภัยแล้ว

ผมค่อย ๆ คลานคล้ายกับสัตว์เลื้อยคลานตัวหนึ่งที่คลานอยู่กลางแสงอาทิตย์ที่สาดส่องอย่างไม่
บันยะบันยัง ไม่กรุณาปราณี พลังอำนาจอันมหัศจรรย์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นกับผมนั้น ได้ช่วยให้ผมรอดชีวิต

12.00 น. Mr.Roy Querra ได้พาภรรยาออกมาขับรถที่ชายหาดแห่งนั้น เพื่อไปฉลอง “วันพ่อ”
และเป็นวันหยุด คุณรอยก็ได้เห็นอะไรบางอย่างเป็นจุดอยู่บนชายหาด ที่จริงนั่นคือร่างกายของผมเอง
เขาก็รีบจอดรถและลงมาดู

แน่นอนร่างกายของผมนั้นอ่อนเปลี้ยเสียกำลัง แต่ว่ายังพอมีลมหายใจรายริน คุณรอยและ
ภรรยาก็ได้พาผมมายังจุดที่ปลอดภัยให้น้ำดื่มและเรียกรถพยาบาล

17.00 น. ณ สนามบินนานาชาติเมืองสุสาน รัฐเท็กซัส ซึ่งเป็นสายการบินภายในประเทศ คอนน่าได้สอบถามเพื่อให้แน่ใจอีกครั้งหนึ่งว่าอะไรเป็นอะไรก่อนที่จะเดินทางมาถึง และได้รับคำตอบว่าผมได้ความปลอดภัยแล้ว หลังจากทีคอนน่าวางโทรศัพท์ลง เธอได้หันไปหาเจนนิเฟอร์ผู้ที่กำลังร้องไห้อยู่ นั้นพร้อมกับบอกเธอว่า

“คุณพ่อทำสำเร็จแล้ว เขาปลอดภัยแล้ว” จากนั้นทั้งสองโอบกอดกันด้วยความยินดี ทั้งสองได้เบียดเสียดผู้คนเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งและได้คุกเข่าลงอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระองค์ทรงช่วยเหลือให้สามีและพ่อของทั้งสองรอดชีวิต

หลังจากนั้นไม่นานก็มีการแถลงข่าวส่งต่อกันไปเป็นทอด ๆ ถึงแรนดี้ที่ฮาลิงเคน ถึงฟลอเรนซ์ที่ฮอริกอน ถึงโคโรเรสที่ถนนอาดัมส์ถึงหน่วยกู้ภัยที่ชายหาดและบนเครื่องบิน ถึงพี่น้องเหล่านั้นที่ได้ช่วยกันค้นหาและอธิษฐานเพื่อมาตลอดเวลว่า ไมค์ปลอดภัยแล้ว ไมค์ต่อสู้เอาตัวรอดชั่วโมงต่อชั่วโมงเป็นระยะทางไกลกว่า 43 ไมล์ ลอยละล่องสาบสูญอยู่ในทะเลตามลำพังผู้เดียว.... โดยลำพังจริงหรือ? หรือมีพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ คอยช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา?

ความบ้าคลั่งของทะเลนั้นพ่ายแพ้ต่ออำนาจและความรักของพระองค์อย่างสิ้นเชิง

กตัญญู

จากเรื่อง A Blessing of Bears

โดย Richard H. Scheinder

หนังสือ February 1988

ในลอสแอนเจลิสนั้น มีสถานที่แห่งหนึ่งเรียกอย่างเป็นทางการยาวเหยียดว่า The Motion Picture and Television Country House and Hospital จะว่าเป็นบ้านก็ใช่ และจะว่าเป็นโรงพยาบาลก็ไม่ผิดเป็นอันว่าเราจะเรียกสถานที่แห่งนี้สั้น ๆ ว่า บ้านพักคนชรา ก็แล้วกัน

ถ้าคุณเคยไปเยี่ยมที่บ้านพักที่วอนี่ ซึ่งอยู่ในย่านที่เรียก Woodland Hills ก็คงจะได้เห็นบ้านพักหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของพวกเหล่านักแสดงที่เกษียณแล้ว คือ ชาวฮอลลีวูดที่เก่าแก่ทั้งหลายมีทั้งนักออกแบบ นักแสดงแทน (stuntman) ศิลปินนักตกแต่งใบหน้าที่ของนักแสดง และบุคคลอื่น ๆ ที่อยู่ในแวดวงการแสดง ซึ่งต่างได้เคยใช้ชีวิตนานหลายปีเพื่อสร้างสรรค์ผลงาน และสร้างสรรค์ความบันเทิงให้แก่เรา พวกเขามาอยู่ที่นี่และปักหลักอยู่ที่นี่เพราะความกรุณาสมาชิกผู้มองการณ์ไกล และมีความกตัญญูของวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ผู้ได้เริ่มก่อตั้งกองทุนสงเคราะห์อดีตคนในวงการเมื่อปี 1921

กองทุนนี้ทำหน้าที่ให้สวัสดิการ และเป็นที่พักพิงของเหล่าสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งเขาเหล่านั้นก็ได้แก่ Mary Pickford, Vilma Banky, Bessie Love และ Bill Hart

ในบริเวณบ้านพักนี้ เราก็จะพบว่ามีการต่อมอยู่หลายหลังแวดล้อมอยู่เรียงรายและเป็นกระท่อมที่น่าอยู่ พร้อมด้วยความสะดวกสบายทุกประการ

นอกจากความสะดวกสบายตามธรรมดาแล้ว ยังมีโรงภาพยนตร์เล็ก ๆ ชื่อ Louis b. Mayer Memorial Theatre มีโบสถ์ชื่อ John Ford Chapel และมีร้านกาแฟชื่อ Douglas Fairbanks ด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้บ้านหลังนี้และกองทุนเป็นสถานที่ที่ค่อนข้างเพียบพร้อมสมบูรณ์และเป็นที่พักพิงของผู้ที่ออกเงินบริจาคเพื่อการนี้อีกด้วย

มีคนอาศัยอยู่ที่นี่ทั้งหมดประมาณ 170 คน และนอกจากคนแล้วก็มีหมาที่แสนใจจำนวนหนึ่งที่กำลังทำหน้าที่ของมันเช่นกัน!!

เราเห็นจะต้องขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับ Charm McCardle ผู้ซึ่งมีเสน่ห์เช่นเดียวกับชื่อของหล่อน เรื่องเกิดขึ้นเมื่อ 7 ปีที่แล้ว เมื่อเธอมาเยี่ยมเขียนผู้พักอาศัยอยู่ที่นั่นผู้หนึ่งซึ่งอดีตเคยเป็นนักถ่ายภาพมือฉกาจคนหนึ่งแต่มาได้เกษียณตัวเองแล้ว ชาร์มได้พยายามค้นหาว่าในห้องของเขานั้นน่าจะมีรูปถ่ายของสมาชิกในครอบครัวบ้าง ทั้งนี้ก็ไม่มีอะไรหุ่ยเพื่อหาเรื่องชวนคุยเท่านั้นเอง แต่ทั้งหมดที่ชาร์ม

เห็นก็คือ “Red gum-ball Machine” เครื่องหนึ่งวางอยู่ที่มุมห้อง ก็เลยต้องหันไปตามเจ้าของห้องอย่างสนิทสนมว่า “ช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวของคุณให้ฉันฟังหน่อยซิ”

“ไม่มีสักคน”

นอกจากน้ำเสียงที่เดียวดายแล้ว สายตาก็เหม่อมองเพดานอย่างเลื่อนลอย

“มีแต่เจ้า gum-ball”

ชาร์มจากห้องนั้นไป จิตใจหดหู่เมื่อคิดถึงคำว่าเหวของเจ้าของห้อง

และจากการสนทนากับผู้อาศัยที่บ้านพักหลังนี้ ก็พบว่าส่วนใหญ่ไม่มีญาติ ไม่มีเพื่อน และขาดความอบอุ่น เมื่อยังอยู่ในวัยหนุ่มและทำงานได้คนพวกนี้เป็นผู้สร้างความอบอุ่น บันเทิงแก่คนเกือบทั้งโลกแต่เมื่ออายุมากขึ้น และเลิกทำงานแล้วคนพวกนี้กลับต้องมีชีวิตอยู่อย่างวิเวกเดียวดาย วางเปล่าราวกับผนังซึ่งไม่มีรูปภาพประดับ

หลายคนไม่ยอมตอบเมื่อถูกถามเรื่องครอบครัวหรืออดีต มันคงจะขมขื่นและน่าเบื่อหน่าย ชีวิตที่รุ่งเรือง โดดเด่นอยู่ในจอภาพยนตร์เป็นเพียงอดีตที่พวกเขาอาจจะเรียกมันกลับคืนมาชื่นชมเพียงคนเดียวและเงียบ ๆ มีนักแสดง และคนในวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์หลายคนที่ยังตกอยู่ในสภาพนี้

อดีตนักแสดงสตรีที่เคยรุ่งโรจน์อย่างกว้างขวางคนหนึ่งเล่าให้ชาร์มฟังอย่างเศร้าสร้อยว่า

“ฉันมีหลานชายคนหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ไม่เคยได้พบหน้าค่าตามานานแล้ว ไม่รู้ว่ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

ชาร์มเองนั้นเวลานี้ก็เป็นคุณชายแล้ว หลังจากที่ได้แต่งงานกับ Mickey McCardle อดีตผู้ช่วยผู้อำนวยการ Blake Edwards และเคยเป็นผู้จัดการฝ่ายผลิตของ Sidney Poitier

ชาร์มได้ทุ่มเทและผูกพันชีวิตไว้กับพระเยซูคริสต์ จะเห็นได้ชัดว่าตลอด 20 ปีที่เธอได้ทำงานในวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เธอได้รับความอบอุ่นและความรักจากวงการนี้มามากมาย ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมเธอจึงทุ่มเทเวลาให้กับการทำงานเพื่อผลประโยชน์ของชุมชนที่เป็นของดารา นักแสดง และผู้ที่อยู่ในวงการ อุตสาหกรรมภาพยนตร์ทั้งหลาย โดยเป็นกรรมการผู้อำนวยการให้แก่ Screen Smart Set and The M.P.T.V. Hospital Guild เธอยังเป็นผู้ร่วมก่อตั้งโครงการบ้าน Compeer ซึ่งเป็นโครงการที่สร้างความอบอุ่นให้แก่ผู้สูงอายุที่มีชีวิตอยู่อย่างเดียวดาย และสร้าง “มิตรภาพ” ระหว่างคนเหล่านี้อีกด้วย

เพราะโครงการนี้ทำให้คนที่กระจัดกระจายอยู่ตามสังคมที่ต่างคนต่างเอาตัวรอด และไม่มีใครเอื้อเพื่อใครสามารถมีเพื่อน และมีการติดต่อกันกับคนอื่นอย่างใกล้ชิดได้

พูดถึงความเหงาและความโดดเดี่ยวเดียวดายนี้ ชาร์มสำนึกและระลึกอยู่ตลอดเวลาว่า ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นสิ่งที่ติดตามตัวเธอมาตั้งแต่สมัยเธอยังเป็นเด็ก เวลานั้นเธอก็มีความเหงา ความเดียวดายอยู่ใน

ชีวิตอย่างแสนสาหัส มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่เธอสามารถเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนและเป็นเครื่องแก้เหงา เธอจะพากันติดตัวไปทุกหนทุกแห่งที่เธออย่างก้าวไป และนั่นก็คือตุ๊กตาดหมีตัวหนึ่ง ซึ่งเธอเรียกมันว่า Teddy Hug และเธอไม่ลืมเลยและยังเก็บความรู้สึกอบอุ่นในมิตรภาพ ความทรงจำอันลึกซึ้ง ความใกล้ชิดสนิทสนมกันเมื่อได้กอดร่างอันนุ่ม ๆ ของเทคดี้

เธอก็คิดว่าคนที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ส่วนมากก็เป็นคนสูงอายุที่โดดเดี่ยวเสียดาย น่าจะมีโอกาสได้สัมผัสกับความอบอุ่นและมิตรภาพของเทคดี้เช่นเดียวกัน ดังนั้นเธอตัดสินใจที่จะหา Teddy Bear ซึ่งเป็นตุ๊กตาดหมี มาให้แก่ผู้ที่อาศัยในบ้านพัก เพื่อจะได้คลายเหงาและเป็นมิตรกับสิ่งที่ทำให้มีความสุขแก่พวกเขา

ในครั้งแรกนั้นเมื่อเธอเสนอความคิดที่จะให้ตุ๊กตาดหมีแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบ้านหลังนี้ คณะกรรมการและผู้บริหารได้ปฏิเสธ แต่ด้วยความที่เธอเคยเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในกองทัพเรือ ถึงแม้จะเป็นเจ้าหน้าที่ระดับไม่สูงนัก เลือดน้ำเต้าของเธอทำให้เธอมีความเด็ดเดี่ยว แข็งแกร่ง แต่ว่าบางคนก็เรียกว่าเป็นความคื้อดำน เธอจึงยื่นกรานที่จะให้ตุ๊กตาดหมีแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านดังกล่าว และในที่สุดเธอก็ทำงานได้

วันหนึ่งคุณพ่อ Bel ซึ่งเป็นอนุศาสนาจารย์ประจำบ้านก็ยอมรับว่า ความคิดเกี่ยวกับตุ๊กตาดหมีนี้เป็นความคิดที่ดี ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากการศึกษาและค้นคว้าพบว่า คนที่สูงอายุที่อาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยวเสียดายนั้น มีโอกาสน้อยมากที่จะได้สัมผัส โอบกอดและใกล้ชิดกับบุคคลอื่น

เพราะฉะนั้นการที่มีตุ๊กตาสัตว์ตัวนุ่ม ๆ ไว้กอด เคล้าเคลียร์ก็น่าจะช่วยผ่อนคลายความรู้สึกเหงา และจะทำให้รู้สึกว่าการมีชีวิตนี้มีความอบอุ่นมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะความจริงประการหนึ่งที่เราไม่ควรจะลืมว่าคนที่สูงอายุเริ่มสูญเสียความสามารถในการสัมผัสทางตา ทางหูเพราะฉะนั้นมีอยู่คนเดียวที่พอจะสัมผัสได้ดีก็คือการสัมผัสด้วยร่างกายการกอด ลูบคลำ เคล้าเสียด ด้วยเหตุนี้เองทำให้ซาร์มตัดสินใจที่จะบอกกล่าวให้เพื่อนฝูงและคนที่รู้จักกัน ให้ช่วยบริจาคตุ๊กตาดหมีในรูปแบบต่าง ๆ กัน ในขนาดต่าง ๆ กัน ด้วยวัสดุต่าง ๆ กัน เพื่อเอามอบให้ผู้สูงอายุที่อยู่ในบ้านหลังนี้

ดังนั้นหลังจากวันที่ซาร์มป่าวประกาศเชิญชวนให้มีการบริจาคตุ๊กตาดหมีในรูปแบบและขนาดต่าง ๆ กันก็ถูกนำมาขังบ้านพักด้วยวิธีต่าง ๆ กัน เช้าวันหนึ่งก็พบว่ามียาตุ๊กตาดหมีโดนนำมาตั้งรออยู่แล้วในรถของเธอ มองเห็นตาแป๋ว ๆ เหมือนกับมันจะพูดว่า “เฮ้! พร้อมแล้วนะ จะไปหาใครดี” และในที่สุดก็มีการขึ้นป้ายประกาศว่า “ใครที่ต้องการจะอุปการะหมี กรุณาติดต่อ Charm McCardle”

การที่เธอใช้คำว่า “รับหมีไว้อุปการะ” นั้น เป็นความคิดของเธอเอง และต่อมาใช้เป็นแพชชั่นสำหรับตุ๊กตา อย่างไรก็ตามตุ๊กตาดหมีแต่ละตัวนั้น จะมีชื่อและที่อยู่ของผู้ทำและผู้บริจาคติดไว้คนแรก

ที่มาขอรับเอาหมีไปเป็นเพื่อนก็คือ ชายคนที่มีเครื่อง gum-ball นั่นเอง จากนั้นคนอื่น ๆ จึงได้ตามมาขอรับเอาหมีไปบ้าง

ก็เป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดีที่แต่ละคนได้ตั้งชื่อหมีของตนเอง และยังพากันแต่งเนื้อแต่งตัวให้หมีบางคนก็ใส่หมวกให้มันด้วย อย่างไรก็ตามตุ๊กตาที่เอาไปมอบให้ผู้สูงอายุในหมู่บ้านนั้น ก็ไม่ใช่ว่าจะมีหมีเพียงอย่างเดียว บางตัวก็เป็นสุนัข บางตัวก็เป็นช้าง เป็นนกเพนกวิน แต่ว่ามีอยู่ตัวหนึ่งที่เป็นรูปวัว

ชายคนที่มารับเอาตุ๊กตา รูปวัวตัวนั้นไปเป็นตุ๊กตาประจำตัวก็ประกาศขึ้นมาว่า “นี่แหละครับ เป็น Cow Bear เป็น วัวหมีของผม”

Anna Overton อายุ 79 ปี ผู้เป็นภรรยาของ Dewey อายุ 79 ปีเช่นกัน ก่อนหน้านี้เคยเป็น Projectionist ของสตูดิโอแห่งหนึ่ง และเวลานี้ต่างคนต่างก็มาอาศัยอยู่ที่บ้านพักคนชราแห่งนี้ บอกว่าเธอรักหมีตัวนี้มาก และก็จะเอามันไปทุกหนทุกแห่ง แม้ว่าเมื่อเธอไม่สบายเข้าโรงพยาบาลเธอก็จะพามันไปด้วย

Bill Beaumont อายุ 68 ปี อดีตนักแสดงคนหนึ่งก็กล่าวถึง Smokey หมีที่มีขนาดสูง 30 นิ้วของเขาว่า “มันเป็นเรื่องง่ายและสะดวกสบายที่พวกเราจะเข้าไปสัมผัสกับเจ้าสัตว์ตัวเล็ก ๆ เหล่านั้นและเชื่อไหมว่าพวกเราก็ไม่มีใครเลยที่จะหลีกเลี่ยงไม่พูดคุยกับเจ้าสัตว์เล็กของตัวเอง”

คงจะจริงของเขาหรอก เพราะว่าในวัยนั้นคนเราต้องการเพื่อนแต่ที่ไม่มีเพื่อน เราต้องการคนคุยด้วย แต่ก็ไม่มีใครอยู่ใกล้ ๆ ที่จะคุยกันได้ ครั้นจะใกล้ชิดใครก็ดูไม่สนิท คงเหลือแต่เจ้าสัตว์เล็กที่ไม่มีลมหายใจ แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความนุ่มนวลและความเอื้อเอ็นในขณะที่ทำให้เราได้ทุกอย่าง ตั้งแต่ความอบอุ่นและความรักมากเท่า ๆ กับที่เรารักมัน เราก็จะไม่กล้าพูดจากับใครได้สะดวกปากเท่ากับพูดกับมัน

อย่างไรก็ตามในจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านพักหลังนั้นก็จะต้องยอมรับกันว่าคนที่ไม่ค่อยจะเห็นด้วยกับความคิดเรื่องตุ๊กตาหมี หรือบางคนก็มีความรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่โง่ ๆ เหลวไหล ไร้สาระในจำนวนนั้นก็ยังมี อดีตนักแสดงคนหนึ่งซึ่งแต่ก่อนก็เคยโด่งดังและเคยมีชื่อเสียงในวงการภาพยนตร์เป็นอย่างมาก เธอปฏิเสธที่จะรับตุ๊กตาหมีเหล่านี้ จนกระทั่งไม่นานนักหลังจากที่คนที่พักในบ้านพักได้พากันมีหมีและตุ๊กตาสัตว์เล็กคนละตัว ต่างคนก็ได้แต่งเนื้อแต่งตัว และพูดจากับสัตว์เล็กของตนราวกับว่ามันมีชีวิตจิตใจจริง ๆ และในที่สุดก็ทำให้นักแสดงเรื่องนามผู้หนึ่งเปลี่ยนใจ เธอรับอุปการะหมีไว้ตัวหนึ่ง

“คุณจะตั้งชื่อมันว่าอะไรดีล่ะ” ชาร์มถาม

“Jules” เป็นคำตอบของเธอ

ในที่สุดเราก็มีข้อตกลง มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าเราจะเขียนจดหมายไปขอบคุณผู้ที่ให้บริจาคหรือทำตุ๊กตานั้นให้พวกเรา และปรากฏต่อมาว่าหลายคนได้มีการเขียนจดหมาย หรือโทรศัพท์ติดต่อกันเป็น

ประจำ ทำให้โลกของพวกเขาไม่โดดเดี่ยวเดียวดายอีกต่อไป ผู้ทำหรือผู้บริจาคหลายคนที่รับเป็นพ่อแม่ “ทูนหัว” หรือ God parents ของตุ๊กตาเหล่านั้นไปด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างคนที่พักอยู่ในบ้านหลังนี้ และคนภายนอกผู้ที่มาเยี่ยมเยียน เข้ามาเกี่ยวข้องกับกลายเป็นเครือข่าย เป็นโยงโยทำให้สังคมที่โดดเดี่ยวและบรรดาความเหงาเป็นเพียงอดีต และเหนือสิ่งอื่นใดก็คือทุกคนยืนยันว่า โครงการ “Teddy Hug” นี้เป็นโครงการที่ช่วยให้ชีวิตมีคุณค่า และมีความทรงจำที่ดีต่อไป

ต่างก็มีความกตัญญูต่อกัน ผู้ให้ก็มีความกตัญญูต่อการตอบสนองที่ดี แต่ละ ผู้รับต้องกตัญญูต่อผู้ให้และเพียงเท่านั้นโลกเราก็จะไม่เจียบเหงาและ โดดเดี่ยวอีกต่อไป

Gum-ball Machine คือเครื่องขายหมากฝรั่งชนิดหยอดเหรียญเมื่อหยอดเหรียญลงไปและกดปุ่ม จะมีหมากฝรั่งกลม ๆ ออกมา

ช่างซ่อมไวโอลินจำเป็น

จากเรื่อง The “Thang”

โดย Joe Bunker

หนังสือ February 1988

ผมเป็นคนแก่อายุ 68 ปีแล้ว เวลานี้มีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายในบ้านหลังเล็ก ๆ ในกรุงวอชิงตัน “เอลลา” ภรรยาของผมนั้นก็อายุไม่ต่างจากผมเท่าไรนัก เวลานี้เธอไปอยู่ที่เนิร์สซิงโฮม ซึ่งเป็นบ้านคนชรา ทั้งนี้เนื่องจากสุขภาพไม่ค่อยดีและมีโรคประจำตัว

สำหรับลูก ๆ ของเรา ลูกสาวชื่อโจนและลูกชายชื่อสตีฟก็อยู่ไม่ไกล เขาอยู่แถว ๆ นี้แหละ แม้ว่าเขาทั้งสองจะเป็นลูกที่ดี หมั่นมาเยี่ยมเยียนอยู่เป็นประจำ ผมก็ต้องรับความจริงที่ว่า เขาทั้งสองก็มีครอบครัวและมีชีวิตที่จะต้องดูแลรับผิดชอบของตัวเอง ผมจะทำตัวเป็นปัญหา หรือเป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตของเขาอยู่ได้อย่างไร ปล่อยให้เขามีชีวิตมีความสุขอยู่ตามลำพัง เพราะฉะนั้นบ้านที่ผมอยู่ที่ค่อนข้างจะเงียบเหงาและเดียวดาย

พูดถึงโรคภัยไข้เจ็บของตัวเอง เริ่มแรกก็มีอาการปวดตามข้อ กระเสาะกระแสะบางคราว แต่ว่ามันก็เป็นอย่างนี้แหละ และหลังจากนั้นก็ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้ นี่ก็เป็นการดำรงชีวิตอย่างหนึ่งเท่านั้นเองและเวลานี้แหวนที่เคยใส่ก็ใส่ไม่ได้แล้วเพราะมันปวด

เช้าวันหนึ่งขณะที่ผมกำลังนั่งดื่มน้ำกาแฟและวางแผนสำหรับกิจกรรมประจำวันอยู่นั้น ก็มีเสียงเคาะประตูหน้าบ้านดังขึ้น ผมจึงลุกขึ้นไปเปิดประตูก็พบว่า เป็นลูกสาวของเพื่อนเก่าที่ชื่อ ลูอิส ในมือก็มีถุงพลาสติกสำหรับใส่ขยะซึ่งห่ออะไรบางอย่างอยู่ เปิดดูก็พบว่าข้างในกล่องคือ ไวโอลินตัวหนึ่งซึ่งเก่าคร่ำครว่ ชิ้นส่วนก็ไม่ประติดประต่อกันเป็นเครื่องดนตรีที่อยู่ในสภาพแย่มาก หลุดลุ่ยไม่มีชิ้นดี

“คุณลุงเคยบอกแม่ว่า คุณลุงซ่อมอันนี้ได้ใช่ไหมคะ?”

เรื่องมันเริ่มเมื่อหลายปีมาแล้ว มีสจ๊วตลูอิส ได้ขอให้ผมซ่อมไวโอลินเก่าของเธอ ซึ่งเป็นสมบัติประจำบ้านมานานแล้ว หลังจากที่ผมปลดเกษียณจากอาชีพตัดไม้ ผมก็ได้รับจ้างงานช่างไม้ สร้างนั่นซ่อมนี้ให้คนทั่วไป เช่น สร้างโต๊ะ เก้าอี้ รวมไปถึงงานชิ้นเล็กชิ้นน้อย เช่น ทำตัวเรือนนาฬิกา ทำกล่องเสียบมีดและอื่น ๆ และผมพอรู้บ้างเกี่ยวกับการซ่อมเครื่องดนตรี โดยดูจากพ่อซึ่งเป็นช่างซ่อมและทำไวโอลิน และถึงแม้ว่าจะมีประสบการณ์ดังที่กล่าวมาแล้ว ยังไม่วายรู้สึกรัง และมองไม่เห็นภาพตัวเองว่าจะซ่อม “ซากไวโอลิน” นี้ได้อย่างไร

ผมตัดสินใจบอกไปว่า “ลูกก่อนนะ ไม่รู้ว่าสำเร็จไหม?”

ค่อยยังชั่ว สาวน้อยคนนั้นเดินกลับออกไปด้วยความหวัง หรืออย่างน้อยก็ไม่ผิดหวัง มิใช่หรือ?

นั่งลงที่โต๊ะในครัวพิจารณา ไวโอลินตัวนั้น ทำให้ผมนึกย้อนหลังไปเมื่อครั้งเรายังทำอาชีพเกี่ยวกับไม้ เกี่ยวกับป่า มันช่างเป็นประสบการณ์ชีวิตที่เราไม่อาจลืมได้ แต่เวลานี้ผมก็ปลดเกษียณตัวเอง ออกจากธุรกิจนั้นมานานแล้ว แม้ว่าหลังจากนั้นผมได้ทำงานเกี่ยวกับไม้หลากหลายอย่าง แต่ปรากฏว่า เหลือโต๊ะอยู่ตัวหนึ่งซึ่งทำขึ้นจากไม้ น้อยแต่ ๆ รวมทั้งกิ่งไม้เล็ก ๆ ที่พอจะหาได้นั้นแหละคือ ส่วนประกอบของมัน คุณภาพของมันก็ไม่เหมือนโต๊ะที่จะเอาไปวางไปโชว์อะไรที่ไหนได้ บนโต๊ะก็มี นาฬิกาตั้งโต๊ะเรือนเล็ก ๆ มีมิด มีสิ่ว มีเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ และก็มีพัดลมเก่า ๆ อยู่ตัวหนึ่ง

ความจริง แม้จะมีความรู้เกี่ยวกับเครื่องไม้เครื่องมือ หรือว่าเครื่องดนตรีอยู่บ้างจากพ่อของผม ซึ่งมีชีวิตอยู่กับการทำหรือการซ่อมเครื่องดนตรีเกือบตลอดชีวิตของท่าน แต่นั่นก็เป็นประสบการณ์ที่ผมไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก เวลานี้พ่อก็เสียชีวิตไปนานเกินกว่าที่จะไปขอความคิดเห็น หรือไปขอคำแนะนำจากพ่อมาช่วยเหลือผมได้ทำให้ผมตกอยู่ในสภาพที่อึดอัดใจ และอยู่ท่ามกลางความกดดันที่จะซ่อมไวโอลินให้กับลูกคุณนายเลวิสได้หรือไม่

ผมก็ยังง่วนอยู่ในห้องทำงานนั้น ซึ่งที่จริงมันก็คือส่วนห้องครัวนั่นเอง ยกไอ้โน่นไป ยกไอ้โน้มา และในที่สุดผมก็ลากกล่องใส่เครื่องมือของผมไปกระแทกเอาดาไม้ซึ่งเป็นไม้ซีด้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโต๊ะ การกระทบกันทำให้เกิดเสียงดังขึ้น เสียงที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ผมนึกอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่งว่า เสียงนี้คือเสียงอะไร หลายปีมาแล้วเมื่อผมยังเป็นเด็กและช่วยพ่อแม่ทำงานอยู่ในป่า ซึ่งผมจะตามพ่อไปเลือกไม้ที่เหมาะสมที่จะนำมาทำไวโอลิน พ่อจะเคาะ ฝ้าดู และคอยฟังเสียงจากคันทันนั้นไปคันทันนี้ไปคันทันนั้น

“คันทันไม้แต่ละชนิดเหมาะสำหรับทำเครื่องดนตรีต่างกัน” พ่อว่า “แต่ละคันทันมีคุณภาพเสียงไม่เหมือนกัน”

พ่อจะใช้วิธีการสุ่มและเคาะไปที่คันทัน ตั้งแต่ไม้ซีด้า ไม้เมเปิล ไปจนถึงไม้เพอร์ ซึ่งตลอดเวลาที่พ่อเคาะพ่อจะใช้หูแนบชิดกับคันทันและพ่อก็บอกว่า “นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเลือกไม้มาทำเครื่องดนตรี”

ไม่นานพ่อก็จะพบสิ่งที่พ่อต้องการ “นี่แน่ะ เราได้เสียงดนตรีที่ไพเราะแล้วล่ะ” เสียงของพ่อ แสดงความมีชัยและมีความหวังเสมอ

กลับมาดูไวโอลินของคุณสาวคุณเลวิสอีกครั้งหนึ่ง มันยังนอนนิ่งระเกะระกะ ระลำระสาอยู่ ทันใดนั้นผมก็รู้สึกว่าคุณทำให้ทำอะไรสักอย่าง ผมมองเข้าไปในห้องครัวซึ่งอยู่อีกส่วนหนึ่งของห้องทำงานนี้ ที่บนโต๊ะมีกาว มีสีน้ำมันชักเงาพร้อมอยู่ ผมคิดว่าผมจะต้องทำงานนี้ด้วยความระมัดระวัง ละเอียดละออ และจะไม่ทำให้เกิดการสูญเสียขึ้นเป็นอันขาด ผมนึกทีละน้อย ทำทีละอย่าง ไม่ว่าจะใช้ความพยายามหรือความยากแค้นเพียงใดก็ตาม เวลาที่ผ่านไปแต่ละนาทีแต่ละชั่วโมงนั้นผม

แทบจะไม่รู้สึกตัวเลย สิ่งที่ผมเกิดความตื่นเต้นและประหลาดใจคือ ผมลืมไปสนิทว่านิ้วของตนเองนั้น มันเคยแข็งและปวดทั้งยังทำงานไม่คล่องนั้ก แต่ขณะนี้นั้นกลับทำงานได้ดีและไม่มีความเจ็บปวดอะไรเลย แต่ละวันเมื่อทำเสร็จผมก็จะนำชิ้นส่วนแต่ละอันทับและกด หรือซัก ยืด ยึด และติดกาว แม้ว่าวันหนึ่งจะทำได้เพียง 3 หรือ 4 นิ้วผมก็ทำ เวลาผ่านไปผมก็เริ่มเคาะเสียงไวโอลินดู ติดกาวนุ้ซบใน และทำลูกบิดให้ดี ผมตรวจแล้วตรวจอีกด้วยความระมัดระวังเป็นที่สุด ก็เรียกว่าใช้เวลานานโขอยู่

ในที่สุด ไวโอลินตัวนั้นออกมาในสภาพที่ซ่อมเรียบร้อยแล้วเสียงก็ดี และไม่มีอะไรที่ต้องกังวลอีกต่อไป ลูกสาวของผมก็อุตสาหมาเป็นเพื่อน ทั้งยังช่วยขัดและช่วยลงน้ำมันชักเงาให้ ตลอดจนช่วยปรับเสียงให้ เมื่อเราติดตั้งสายไวโอลินใหม่ทุกอย่างก็เรียบร้อยสมบูรณ์

สิ่งที่ผมไม่ควรจะลืมคือ หลายครั้งที่ผมต้องขับรถไปเป็นระยะทางถึง 60 ไมล์ เพื่อซื้อชิ้นส่วนที่จำเป็นถึง พอร์ท แองเจลิส

อย่างไรก็ตามเมื่องานสำเร็จลุล่วงลงไปแล้ว ผมก็ไม้รู้หรือกว่าไวโอลินนี้จะใช้งานได้ดีหรือไม่ แม้ว่าสภาพภายนอกจะดูเรียบร้อยก็ตาม และผมยังนึกไม่ออกเลยว่าเสียงของมันจะเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพราะนิ้วของผมมีปัญหา และไม่สามารถที่จะพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง ผมได้พยายามสอบถามคนทั่วเมืองแน่นอนผมจะต้องได้พบใครสักคนที่สามารถเล่นไวโอลินนี้ได้ ผมได้สอบถามจนทั่วทุกแห่ง ลูกสาวของผมก็ได้ช่วยหาด้วย แต่

“โชคไม่เข้าข้างเลย”

จนกระทั่งวันหนึ่ง โจนลูกสาวของผมโทรศัพท์มาว่า “คุณพ่อคะเอาไวโอลินตัวนั้นออกมาที่นี้ดีกว่า” น้ำเสียงของเธอตื่นเต้น แสดงว่าจะต้องมีใครสักคนหนึ่งที่สามารถเล่นไวโอลินให้เราฟังได้

เรื่องมีอยู่ว่าสามีของโจนไปได้คนงานใหม่มาคนหนึ่ง โจนจึงได้เชิญเขามาร่วมรับประทานอาหารเย็นที่บ้าน และจากการสนทนากันก็พบว่าเพื่อนของสามีเธอคนนี้สามารถเล่นไวโอลินได้เขาลุกขึ้นยืนพร้อมกับหยิบไวโอลินตัวนั้นไปปรับสายอีกนิดหน่อย

ทั้งห้องนั่งเล่นนั้นก็เงียบสนิท ทุกชีวิตคอยฟัง เขาเล่นเพลงที่ไพเราะที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินในชีวิต คือเพลง Louisiana Man และ Orange Blossom Special นับว่าเป็นเพลงที่โปรดปรานมากสำหรับผมและเป็นเพลงที่ไพเราะที่สุดในวัยที่เป็นอยู่ นี้ นอกจากนั้นเขายังเล่นเพลงเกี่ยวกับรางรถไฟเก่า ๆ รวมทั้งเล่นเพลงที่เกี่ยวกับหมู่บ้าน ชนบท ซึ่งกระซอกหรือลากจูงอารมณ์ให้ผมกลับไปสู่ความทรงจำแห่งอดีต ซึ่งมันได้ผุดขึ้นมา และทำให้ผมจินตนาการถึงเรื่องเก่า ๆ และคนรู้จักมักคุ้นกันลุกขึ้นมาเต้นรำ และมองเห็นภาพรถไฟที่มีพินเป็นเชื้อเพลิง ส่งควันโขมงขึ้นไปข้างบน และปล่อยเสียงวูดออกมา ดูแล้วก็ประหลาดใจว่ามันเป็นรูปแบบที่แท้จริงของชีวิตเราหรืออย่างไร มันก็วิ่งข้ามผ่านชนบทนั้นไป พาชีวิตโลดแล่นไปได้โดยไม่มีความกังวลและปัญหา

ไวโอลินตัวนั้นสู้เสียงดีและนุ่มนวลไพเราะเพราะพริ้งมาก
ผมคิดว่าพระเจ้ากำลังบอกผมว่า ถ้าเราทำงานของเราอย่างจริงจัง เราก็สามารถพบความ
สุนทรียภาพได้ทุกคน แม้ว่าจะเป็นคนอยู่ในวัยซึ่งเหมือนไม้ใกล้ฝั่งอย่างตัวผมนี้ หรือเราจะอยู่ในสภาพ
ที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรงสักเพียงใดก็ตาม
หรือคุณคิดอย่างไร?

ไอ้ดำ

จากเรื่อง I'll Never Forget You...Ida

โดย Arn Shein

หนังสือ February 1988

จะว่าไปแล้ว “ไอ้ดำ” ก็มีความเป็นมนุษย์เหมือนบุคคลธรรมดาเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ควรจะเป็นได้ มีเรื่องพิเศษและเป็นข้อยกเว้นสำหรับคน ๆ นี้อยู่ 2 ประการคือ

1. เธอชอบโกหกใคร ๆ ว่าเธอมีอายุซึ่งไม่ตรงกับความเป็นจริงจะว่าไปแล้วมันไม่ใช่เรื่องที่เป็นอันตราย หรือว่าให้ร้ายแก่ใคร และ

2. เธอเป็นคนที่สามารถพูดคุยกับพระเจ้าของเธอ เหมือนเพื่อนของเธอคนหนึ่ง

เรื่องราวของ ไอ้ดำก็เหมือนเรื่องของยิวเชื้อสายชาวรัสเซียทั่ว ๆ ไปที่เล่าสู่หลายศตวรรษต่อมา กล่าวคือเราจะเห็นภาพและเรื่องราวต่าง ๆ ที่ปรากฏในนิยายยอดเยี่ยมชื่อ The Fiddler on the Roof ที่ใคร ๆ ก็รู้จัก

ครอบครัวของเธอ หรือครอบครัวของใครต่อใครในกลุ่มเดียวกันนั้น ต่างก็ได้หนีออกมาจากประเทศที่ถือกำเนิด และอพยพเข้ามาอยู่ในสหรัฐอเมริกา สำหรับครอบครัวของ ไอ้ดำนั้นก็มาปักหลักอยู่ที่เมืองบรูคลิน ซึ่งเป็นที่ที่เธอเจริญเติบโตมาพร้อมกับน้องสาว 2 คน และน้องชายอีก 3 คนก็คงเหมือนกับผู้หญิงที่ผ่านชีวิตมาที่เธอเป็นคนมีความเข้มแข็งและมีพลังในตัว และก็มีสิ่งพิเศษอีกประการหนึ่งคือ เธอมักจะมึนงงอยู่ในตัว เธอเป็นบุคคลแรกที่ได้เล่าเรื่องตลกขบขันเกี่ยวกับจุมูกของตัวเอง ซึ่งมันเป็นจุมูกที่ยาวเอามาก ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับรูปร่างอันเตี้ยแคระของเธอ และน้ำหนักเพียง 100 ปอนด์เท่านั้น

จะว่าไปแล้วก็จุมูกของเธอก็เป็นเรื่องที่อัศจรรย์ และรำคาญใจสำหรับเธอเหมือนกัน แต่ว่าในที่สุดเธอก็ตัดสินใจทำศัลยกรรมตกแต่งจุมูกของเธอ แต่ว่าเมื่อเธอทำศัลยกรรมตกแต่งอะไรเรียบร้อยแล้ว ก็เธอเองนั่นแหละที่เอาเรื่องเกี่ยวกับจุมูกของตนเองมาเล่าอย่างสนุกสนาน

ด้วยเหตุที่เธอถือกำเนิดมาในวันสุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ ดังนั้นไอ้ดำจึงฉวยโอกาสที่จะเล่าให้ใครต่อใครและเพื่อนฝูงเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าที่ประทานลักษณะพิเศษให้ตนเอง คือแยกตนเองให้พิเศษกว่าคนอื่น ไม่ให้เหมือนคนอื่น คือวันเกิดของเธอจะมีเพียง 4 ปีต่อครั้งเดียว แต่ว่าอย่างไรก็ตามเมื่อมาคิดคำนวณค้นหาว่าความจริงคืออะไรก็พบว่าเธอเกิดในปี 1905 ไม่ใช่ปี 1904 ซึ่งเป็นปีอธิกสุรทิน และเป็นปีครบรอบที่เราเลือกประธานาธิบดีกัน

เมื่อความเป็นจริงปรากฏแล้ว เธอก็จะชักไหลแล้วพูดว่า “ก็เอาสิฟองฉันสิ หาเรื่องฟองฉันสิที่ฉันคำนวณผิดไปปีหนึ่งนะ”

แต่จริง ๆ แล้วก็ไม่มีใครที่จะฟองจริง ๆ หรือ เพราะว่าไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายอะไรดังที่เล่าไว้ตั้งแต่ต้น

เธอพบกับชายคนหนึ่งชื่อ ลู เธอได้มอบความรักและแต่งงานกับเขาในปี 1923 เวลานั้น ไอค้ำไม่ได้เป็นเจ้าของอายุ 4 ขวบอย่างที่เธอพูดเล่นกับใครต่อใคร แต่แท้จริงเธออายุ 18 ปีแล้ว และก็เป็นผู้ใหญ่เกินตัวด้วยซ้ำ แต่ถ้าไม่คำนึงถึงอายุของเธอเสียอย่างหนึ่ง ก็เรียกว่าการแต่งงานของ ไอค้ำนั้นก็ทำได้หลายความฝืนที่เธอได้เก็บมันไว้เป็นเวลานาน นั่นคือ การได้เป็นนักเดินร่าอาชีพ มีคนบอกให้ผมฟังหลายคนว่า ไอค้ำเป็นนักเดินร่าที่ดี มีความสามารถมาก แต่ว่าเมื่อแต่งงานในปี 1923 และมีลูกเมื่อ 16 เดือนต่อมา ความฝืนและความหวังที่จะดำเนินชีวิตเป็นนักเดินร่าชีพนั้นก็เป็อันต้องยกเลิกไป และไม่มีโอกาสที่จะทำได้อีกเลย

ในฤดูร้อนปี 1936 ลูกชายวัย 7 ปีของเธอป่วยหนักเพราะโรคติดเชื้อชนิดหนึ่ง มีไข้สูงถึง 180 องศา หมอสามคนได้บอกไอค้ำว่า ไม่มีความหวังเลยที่ลูกชายของเธอจะมีชีวิตข้ามคืนไปได้ ไอค้ำไม่ยอมห่างจากเตียงลูกชายเธอเลย และเธอก็ไม่ยอมรับในคำพูดของหมอ “เขาจะต้องมีชีวิตต่อไป ฉันได้ทูลขอต่อพระเจ้าแล้ว และพระองค์จะไม่พรากลูกชายไปจากฉัน”

ในคืนนั้น ขณะเดียวกับที่ไอค้ำอธิษฐานอยู่ที่ข้าง ๆ เตียงของลูกชายเธออยู่นั้น ลูกชายของเธอก็ได้ฝันไปว่า เขาได้พยายามกลิ้งลูกหิมะไปตามทางแคบ ๆ ระหว่างภูเขา 2 ลูกที่สูงชัน เพื่อให้ขึ้นไปสูยอดเขา เขาพยายามอย่างสุดความสามารถ และปรากฏว่าลูกหิมะนั้นมีขนาดใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้นทุกที และเขาก็คิดว่ามันเป็นไปได้ที่จะเงิน จะกลิ้งลูกหิมะนี้ไปบนยอดเขาได้ ทุกครั้งที่เขากลิ้งไปได้ 2-3 นิ้ว น้ำหนักและแรงถ่วงของลูกหิมะทั้งหมดก็จะดันตัวเขานั้นลงมาที่เชิงเขาเร็วไป แต่ว่าในความฝืนนั้นลูกชายของไอค้ำไม่ได้ละความพยายาม ตรงกันข้ามเขากลับทุ่มเทจนสามารถเอาลูกหิมะนั้นขึ้นไปบนยอดเขาจนได้ ในความฝืนเขาได้ยินเสียงแม่ของเขาพูดว่า “โอ พระองค์เจ้าข้าได้โปรดอย่าพรากลูกของฉันไปจากฉันเลย”

ในความฝืนนั้นเขาได้ทุ่มเทพลังไป และกำลังที่เขาอยู่ทั้งหมดเพื่อจะผลักดันหิมะนั้นไปสู่จุดหมายปลายทางเป็นครั้งสุดท้ายให้ได้ และในที่สุดเขาก็ทำสำเร็จเหนือทวมตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่ว่าในสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรคนั้นได้สูญสลายลง อาการไข้ อาการเจ็บปวดก็ได้หายไปในเวลาเดียวกัน

ในเวลาอีก 20 ปีต่อมา ไอค้ำก็มีเรื่องที่จะต้องไปขอร้องเพื่อนสนิทของตนให้ทำอะไบบางสิ่งบางอย่างเป็นการคว้น เป็นการพิเศษอีกครั้งหนึ่ง แน่นอนที่สุดว่าเพื่อนคนนั้นก็คือ “พระเจ้า” เรื่องที่ไอค้ำร้องขอให้เพื่อนของเธอช่วยเหลือนั้นก็คือ หลังจากที่ลูกชายได้แต่งงานกับลูกสะใภ้ซึ่งเป็นคนดี

มาก ๆ ไอ้ตัวเองก็รักลูกสะใภ้มากเป็นชีวิตจิตใจแต่ว่าหลังจากที่แต่งงานกันไปเป็นเวลาถึง 5 ปี หมอก็บอกว่า เขาจะไม่มีโอกาสมีลูกของตนเองได้เลย

แต่ไอ้ตัวก็คือ ไอ้ตัว หล่อยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า

“อย่าเป็นกังวลเลย กลับไปบ้านและพักผ่อนกันเถอะ คินนี่แม่จะทูลขอต่อพระเจ้าและเธอทั้งสองไม่เพียงแต่จะมีลูกเท่านั้น แต่พวกเธอยังจะให้หลานแก่แม่อีกด้วย”

ในที่สุดก็เป็นจริงอย่างที่เธอว่า 9 เดือนหลังจากนั้น “ลินดา” ก็ได้ถือกำเนิดขึ้นมาในฐานะหลานของไอ้ตัวจนได้ และอีก 2-3 ปีต่อมาก็มีหลานคนต่อ ๆ มาอีกจนทำให้ครอบครัวของไอ้ตัวกลายเป็นครอบครัวใหญ่ กระนั้นก็ตามเป็นที่ยอมรับของครอบครัวว่า ลินดา นั้นเป็นหลานคนแรก ซึ่งมีความใกล้ชิดสัมพันธ์กับไอ้ตัวซึ่งเป็นคุณย่ามากเป็นพิเศษและมีความรู้สึกรู้ว่าเป็นของประทานมาจากพระเจ้าถึงไอ้ตัวโดยตรง

เมื่อลินดาอายุได้ 6 ขวบ เธอได้ป่วยเป็นโรคไขข้อสูง และมีผื่นตามตัว มีอาการปวดเมื่อย ซึ่งเกิดขึ้นเป็นบางครั้งบางคราวแล้วก็หายไปและเป็นขึ้นอีกโดยไม่ทราบสาเหตุที่แน่นอน ส่วนมากจะต้องไปหาหมอและหมอแต่ละคนก็จะทำการทดลอง ทดสอบครั้งแล้วครั้งเล่า คนแล้วคนเล่า แต่ก็ไม่มีใครหาข้อยุติได้ ในที่สุดพ่อแม่ของลินดาก็ได้รับคำแนะนำให้พาเธอไปที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก เพื่อตรวจหาสาเหตุที่แท้จริงของโรค

แน่นอนภาระอันหนักหน่วงนี้จึงตกอยู่กับไอ้ตัว ทั้งนี้เพราะในสถานการณ์เช่นนี้พ่อแม่ของลินดามีความหวั่นวิตกเกรงว่าจะเกิดเหตุเลวร้ายกับเธอ และพวกเขาไม่พร้อมที่จะเผชิญกับความจริงที่อาจเกิดขึ้นกับเธอได้

ไอ้ตัวได้ให้ความมั่นใจแก่พ่อแม่ของลินดาว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง (อย่าเป็นกังวลเลย) เมื่อเข้านี้แม่ได้ทูลขอต่อพระเจ้าแล้ว และลินดาจะไม่จากพวกเราไป”

การตรวจพบว่าลินดาเป็นโรคที่เรื้อรัง แต่ก็ไม่ถึงกับอันตรายร้ายแรงอะไร และเป็นโรคที่เรียกว่า “รูมาตอย” ที่เกิดขึ้นในเด็ก ๆ

ข่าวนี้ถึงไม่โช่ข่าวดีนัก แต่ก็ทำให้คลายความกังวลไปได้มากในที่สุดก็เป็นที่ยอมรับว่าการเจ็บไข้ได้ป่วยของลินดานั้นเป็นสิ่งที่ผูกพันให้หลานและยาใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ยากอดดิโชนซึ่งเป็นยาที่ค่อนข้างอันตรายและมีผลข้างเคียงมาก กลายเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับลินดาและเด็ก ๆ ที่เป็นโรคนี้อันนี้ การที่ต้องใช้ยาเป็นเวลาติดต่อกันและจำนวนมากทำให้ร่างกายของเธอบวม และดูเหมือนเป็นเด็กอ้วนผิดปกติ

เมื่อมีใครกล่าวถึงรูปร่างลักษณะของลินดาในทางที่ไม่ดีโดยไม่รู้ข้อเท็จจริง คุณย่าผู้มีความรักหลานเป็นอันมากผู้นี้ ก็จะลุกขึ้นมาทวาดแหว ไม่ให้มีใครไปกล่าวถึงเรื่องนั้นเป็นอันขาด จนใคร ๆ ต่อ

ใครที่รู้จักพยาธิไซโคลนซึ่งมีน้ำหนักแค่ 100 ปอนด์ สูง 5 ฟุตที่ชื่อไอค่านั้นดีถึงแม้ว่าจะร้ายกาจอยู่สักหน่อยแต่ก็มีความน่ารักอยู่ที่จุมูกที่สวยงามเป็นพิเศษของเธอ

หลังจากที่ต้นเหตุของอาการป่วยของลินดาถูกค้นพบได้ไม่นานไอค้ำเองเริ่มรู้สึกว่าสุขภาพของเธออ่อนแอลง ซึ่งตัวเธอเองก็ไม่ค่อยเต็มใจให้ความร่วมมือกับแพทย์ในการตรวจร่างกายเท่าใดนัก 2-3 วันต่อมาหมอได้เรียกลูไปพบเพื่อแจ้งให้ทราบว่าไอค้ำป่วยเป็นโรคมะเร็งซึ่งไม่อาจจะรักษาได้ ไอค้ำจะมีชีวิตได้นานที่สุดไม่เกิน 6 เดือน ลูตัดสินใจไม่บอกภรรยาของตน ทั้งนี้เพราะไม่อยากให้เธอกระทบกระเทือนใจที่จะรับฟังข่าวร้ายนั้นอีก เหนือสิ่งอื่นใดลูกล่าวไว้ว่า “ทำไมภรรยาของผมจะต้องมาทนทุกข์ทรมานทางใจอีก ในเมื่อความเจ็บป่วยทางกายนั้นก็ไม่สามารถจะเยียวยาได้อยู่แล้ว” อย่างไรก็ตามเมื่อลูถึงความทุกข์ทรมานนั้น ไอค้ำได้รับความทุกข์ทรมาน แต่เธอก็พยายามต่อสู้กับความทุกข์ทรมานนั้นอย่างเงียบ ๆ คล้าย ๆ กับเธอเล่นเกมต่อสู้กับความเจ็บปวด ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครพูดถึงเรื่องโรคมะเร็งให้เธอได้ยินเลย ตัวไอค้ำก็ไม่ได้พูดถึงเลย แต่ในส่วนลึกของไอค้ำนั้นเธอรู้ว่าเธอเป็นอะไร เธอรู้มาตั้งแต่แรกด้วยซ้ำไป และแม้ว่าหมอพยายามที่จะพยากรณ์อย่างมองโลกในแง่ดี เธอจะมีอายุยืนยาวอีก 6 เดือนความจริงแล้วปรากฏว่า โรคมะเร็งได้ลุกลามทำลายทั้งผิวหนัง กระดูกและร่างกายของเธอ และทำให้เธอต้องจากโลกนี้ไปเพียงไม่กี่เดือนหลังจากนั้น คือในเดือนมิถุนายน 1964

ในคืนสุดท้ายก่อนที่ลูจะตาย ลินดาก็ได้ไปพบและเฝ้าอยู่อย่างใกล้ชิด ลินดาเล่าให้ฟังว่าเธอได้ยินเสียงของลูอย่างแหบพร่าเกือบจะฟังไม่ออกว่าลูทำอะไร แต่ว่าก็เป็นสิ่งที่เข้าใจกันได้ว่าไอค้ำนั้นกระซิบบอกผ่านหูของลินดาว่า “ย่ำรักหลานมาก อย่าเป็นกังวลกับความเจ็บปวดของหลานเลย วันนั้นจะได้พบกับพระเจ้า และได้ตัดสินใจที่จะนำเอาความเจ็บป่วยของหลานไปพร้อมกับยา”

นั่นเป็นคำพูดครั้งสุดท้ายที่ย้ำมีต่อหลาน ซึ่งไม่มีใครคิดเป็นเรื่องจริงจัง จนกระทั่งเมื่อไอค้ำได้ตายจากไปจริง ๆ ด้วยความรู้สึกเจ็บปวดครวคร่าและทรมานทางกายอันเนื่องมาจากการสูญเสียยาผู้เป็นที่รักไป แต่ว่าหลังจากพิธีศพของไอค้ำผ่านไป สิ่งที่ไม่น่าเชื่อและมันก็เกิดขึ้นได้จริง ๆ นั่นคือ ความเจ็บปวดของลินดาก็หายไปจริง ไม่เจ็บปวดอีกเลยตลอดระยะเวลา 7 เดือน

หลังจากนั้นจนกระทั่งปีใหม่ เมื่อเธอได้รับความเจ็บปวดอีกครั้งหนึ่ง และอาการเจ็บปวดทีละน้อย ๆ ลินดาก็ได้ประสบกับความเจ็บปวดเป็นครั้งเป็นคราวในชีวิตของเธอเรื่อยมา แต่ว่าก็ไม่มีครั้งไหนที่จะอยู่ได้นาน มันเกิดขึ้นมาอีกแล้วก็หายไป

จนกระทั่งปี 1964 ซึ่งถือว่าเป็นปีอธิกสุรทินอีกครั้งหนึ่ง

ผมเองซึ่งเป็นลูกของไอค้ำเมื่อได้คิดถึงเรื่องการกลิ้งลูกหิมะขึ้นบนภูเขาครั้งใด เมื่อได้คิดถึงการกำเนิดของลินดา จนกระทั่งในที่สุดครั้งสุดท้ายที่แม่ของผมได้สนทนากับเพื่อนของแม่คือพระเจ้า รู้สึก

ว่าเราเป็นหนึ่งเดียวกัน ลินดาและผมต่างก็รอคอยว่า เมื่อไหร่จะถึงวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 1988 เสียที นั่นคือวันที่เราจะอวยพรวันเกิดรอบที่ 21 ให้ท่าน

แน่นอน! เราต่างก็รู้แล้วว่าความจริงแล้วคุณแม่เกิดวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1905 แต่อย่างไรก็ตาม เราคิดว่าเพื่อนของแม่จะทรงให้อภัยและมองข้ามความคิดผิดเล็กๆ น้อยๆ ของแม่ไปเสีย

สัมภาษณ์ประธานาธิบดี

จากเรื่อง Ike : A Rare Interview

โดย Sherwood E. Wirt

หนังสือ February 1988

ใคร ๆ ที่รู้จักประเทศสหรัฐอเมริกา ย่อมรู้จักประธานาธิบดีชื่อ Dwight D. Eisenhower หาไม่แล้วจะเรียกว่าตนเองรู้จักประเทศนี้อย่างเต็มภาคภูมิยังไม่ได้หรอก

สี่ปีหลังจากที่ท่านพ้นจากตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ ผมมีโอกาสดำเนินจดหมายถึงท่าน เพื่อขอสัมภาษณ์เรื่องความเชื่อทางจิตวิญญาณของท่าน เวลานั้นผมเป็นบรรณาธิการนิตสาร Decision

อันที่จริงผมเคยเขียนจดหมายถึงคนใหญ่คนโต และคนดังมากมาย เพราะฉะนั้นการที่ผมเขียนถึงท่านนี้ก็ไม่ใช่เรื่องวิจิตรพิสดารอะไรปัญหาที่มีอยู่ว่า ในบรรดาจดหมายที่ผมเขียนถึงคนดัง ๆ เหล่านั้นเกือบทั้งหมดหายเงียบ และไม่มีใครใส่ใจจะตอบ ไม่ว่าจะอนุญาต หรือไม่อนุญาต

แต่... สำหรับท่านประธานาธิบดีไม่ใช่ใช้อย่างนั้น ท่านได้ให้เลขานุการท่านตอบ และตอบรับเสียด้วย

ต้นปี 1965 เป็นเวลาที่ผมได้รับโทรศัพท์จากสุภาพสตรีท่านหนึ่งบอกว่าชื่อ Rusty Brown เป็นเลขานุการของท่านประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ และ “เจ้านาย” ของเธอใครจะ “คุย” กับผม

วันที่ 1 มีนาคม 1965 เป็นวันที่ผมเข้าพบ “ท่านนายพล” ผมขออนุญาตเรียกท่านอย่างนี้เถอะ เพราะถนัดปากและรู้สึกที่ผมไม่ได้พูดถึงคนธรรมดา หากแต่พูดถึงคนคนหนึ่งที่น่าสันติภาพมาสู่โลกเรา

ขอบันทึกให้ชัดเจนเสียหน่อยว่า เวลานั้นท่านพำนักอยู่ที่ Odlum Cochran Ranch ใน Indio ใจกลางหุบเขาชื่อ Coachella Valley รัฐแคลิฟอร์เนีย

เดินผ่านสนามกอล์ฟแล้วเข้าสู่ห้องนั่งเล่นขนาดย่อม ภายใต้อ้อมกอดของต้นไม้ใหญ่เรียงรายกัน

“ท่านประธานาธิบดีคะ นี่คือ คุณเวิร์ทคะ” คุณบราวน์แนะนำ

บัดนั้นผมได้สัมผัสมือกับบุคคลผู้ครั้งหนึ่งเคยบัญชาการตั้งการและควบคุมกองทหารราบกว่า 3 ล้านคนบุกนอร์มันดี บุคคลผู้ซึ่งยุติสงครามเกาหลี และเคยรับใช้ประเทศอเมริกาในฐานะประธานาธิบดีติดต่อกันถึง 2 สมัย

เวลานี้ ท่านเป็นบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกคนหนึ่ง ผมแน่ใจว่าคำพูดนี้ยังน้อยไปที่จะอธิบายความสำคัญของท่านได้ครบ

เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว ผมเอาเข้าหน้าเครื่องบินที่กึ่งเสียง และตาสองคู่ท่าน ปากพร้อมที่จะ “คุย” กัน เบื้องหน้านั้นคือ บุษย์ผู้ผ่าน โลกมา 75 ปีเป็นอย่างน้อย ผมสืบทอดสัจของท่านที่เสียดสีข้างขมับลงมาถึงข้างแก้มบ่งบอกถึงความอดทนและอัจฉริยะที่ยากจะหาใครเทียม

สำนวนและสำเนียงของท่านเรียบและเป็นจังหวะ น้ำเสียงของท่านทำให้ผมรู้สึกไม่เครียดเหมือนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ศาลยุติธรรมท่านแนะนำตนเองด้วยถ้อยคำและเรื่องง่าย ๆ ท่านพูดถึง บ้านเกิด มารดา โบสถ์ และความสุขใจในวัยเด็กของท่านราวกับพระลัทธิศาสดา ทำทางของชาวนาจากแคนซัส รอยยิ้มที่มีเสน่ห์ ไม่วางอำนาจ นี่แหละ Ike ที่คนอเมริกันทุกคนรัก

ในท่าทางที่สุภาพ ถ่อมตน ผมสังเกตเห็นความ “แกร่ง” ของบุรุษเหล็ก ผู้บัญชาการกองทัพ พันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างชัดเจน ผมดีใจที่คำถามของผมไม่ทำให้ท่านอึดอัดใจที่จะ “คุย” ด้วย

แม้ว่าผมจะถูกเตือนมาล่วงหน้าว่า ท่านนายพลเป็นคนถือตัวและไม่ค่อยยอมพูดให้ใครฟังเกี่ยวกับความเชื่อและจิตวิญญาณ แต่การคุยกันวันนั้น ท่านกลับเป็นคนเปิดเผย และมีความจริงใจที่จะเล่าให้คนอื่นฟังถึงเรื่องเหล่านี้ ท่านอาจจะเมตตาว่า ผมไม่ได้มารับฟังเพื่อการอื่นนอกเหนือจากการเผยแพร่สู่คนทั่วโลกให้ทราบถึงท่าน ซึ่งเป็นคน “ของคนทั้งโลก” นั่นเอง

เพื่อไม่ให้เสียดสีชาติที่เราจะได้ทราบอะไรจากท่าน ผมจึงขอให้ท่านผู้อ่านทราบว่า ต่อไปนี้คือ คำพูดของท่านนายพลในแต่ละเรื่อง...

เมื่อเด็กนั้นผมเป็นคนคิดบ้าน ไม่ค่อยได้ไปไหนไกล ชีวิตจึงจำกัดและมีขอบเขตของครอบครัว เป็นแนวรอบ ผมใกล้ชิดกับพ่อแม่ของผมเช่นเดียวกับพี่น้องคนอื่น ๆ ครอบครัวของเราเป็นครอบครัวที่เคร่งศาสนา พ่อแม่ของผมเชื่อมั่นในพระเจ้าและยึดมั่นในความรักนี้อย่างเหนียวแน่น จนกระทั่งเมื่อผมโตขึ้น ความเขี้ยวของสังคมรอบข้างทำลายให้ผมแสวงหา และกระโดดออกมาอย่างไม่หวั่นไหวต่อความกังวลใด ๆ จักรวาลนั้นเอง ผมมาคิดว่ามันมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและราบรื่นอย่างไม่มีที่ติเลย ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดวางไว้ในที่ที่เหมาะสมราวกับมีสถาปนิกคอยจัดการ และสถาปนิกนั้นหาใช่ใครอื่นนอกจากพระเจ้าในสวรรค์ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ มากหรือน้อย ตกอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ทั้งสิ้น

ส่วนตัวผมนั้นยังไม่ชัดเจนว่าจะเอาทางใด หมายความว่าผมบอกตนเองไม่ได้ว่า ตนเองเป็นใคร? เป็นคนมีศาสนาหรือไม่? หลายครั้งผมทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความเชื่อมั่นของตนเองตามประสาวัยหนุ่มซึ่งไม่เกรงกลัวสิ่งใด เมื่อคิดว่าถูกก็จะทำได้ ไม่เคยคิดว่าจะมีอำนาจใดมาเหนือกว่า น่าดีใจที่พระองค์ทรงคอยดูแลผม เอาใจใส่ผมมิให้ผมเพเลียงพลั่ว และให้อภัยในความเย่อหยิ่งจองหองของผมเมื่อมองไม่เห็น ไม่ได้สัมผัสและไม่ได้รู้จักเราก็ไม่เชื่อ ผมเองก็คิดเอาต้น ๆ อย่างนี้... ต่อมาผมรู้ว่ามิใช่เหตุผลหลายประการที่พิสูจน์ให้เราเห็นว่าเราควรเชื่อดีกว่า

เมื่อมองย้อนหลังไป ผมพบว่ามิอะไรหลายอย่างที่เราน่าเสียดใจไป พลลาดไปก็ไม่ค่อย ผมเพิ่งมาคิดได้ว่าอันที่จริงวิถีชีวิตของครอบครัวผมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผมมากมาย คำสอนที่ดี การอธิบาย การกระทำ และแม้กระทั่งภักดีที่ผมได้ยินได้ฟังมาจากเพื่อนล้วนสร้างผมให้เป็นตัวตนขึ้นมาทั้งสิ้น อันที่จริงท่านมิได้วางลัทธิอะไรขึ้นมาใหม่เพียงแต่ท่านพูดกับลูก ๆ ด้วยความสัตย์จริง เกียรติยศ และความมีคุณธรรม ทั้งนี้เป็นไปตามพระคัมภีร์ เป็นอันว่าพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ไม่มีผิดพลาดเลย ไม่มีกาลเวลา พ่อของผมนั้นท่านเรียนรู้อักษรกรีก ท่านสามารถอ่านและแปลพระคัมภีร์จากภาษากรีก ท่านตีความจากพระคัมภีร์ด้วยความรู้ความสามารถของท่านเอง ส่วนแม่นั้นผมบอกได้เลยว่า ไม่เคยเห็นใครมีความสุขอยู่ด้วยการนับถือและเชื่อมั่นในศาสนาได้ดีและมากไปกว่าท่าน แม่นั้นใจอย่างสิ้นเชิงว่า ทุกอย่างในอ้อมกอดของพระองค์จะไม่ผิดพลาด แม้เชื่อว่าพระเจ้าทรงประทานอำนาจให้เรามีชีวิตอยู่ได้อย่างปกติสุข แม่มักพูดว่า “พระเจ้าเป็นผู้จัดไฟให้เรา เราเป็นเพียงผู้เล่นเท่านั้น”

ผมถูกสอนให้รู้ว่า คนเราเกิดมาด้วยอำนาจและบัญชาของพระเจ้าผู้สร้าง เราปรับตัวเองให้เข้าสภาพรอบข้างและเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ทั้งหลายเหล่านี้ก็เพื่อให้เราสามารถดำรงตนตามเจตนารมณ์ และตามพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์สร้างแผ่นดินอย่างนี้และสร้างทะเลทรายอย่างนั้น เมื่อเราอยู่ในสภาพใด เราขอมรู้ว่าเราจะนั่งลงได้ต้นไม้อะไรหรือเราจะขุดลงไปดินเพื่อหาน้ำดื่ม

อย่างไรก็ตามผมไม่เคยลืมว่า แม่เคียวเช่ญครั้งแล้วครั้งเล่าหรือตลอดเวลาว่า ผมต้องเข้าเรียนในวิทยาลัยให้ได้ เมื่อพ่อของผมต้อบ 2-3 หนเราไม่มีอะไรเหลือ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่อุปสรรคที่แม่จะยอมยุติความใฝ่ฝัน “หากลูกต้องการเรียนระดับวิทยาลัยจริง ๆ แม้ว่า “มันก็ต้องทำได้ ลงมือทำสิ ลูกทำได้แน่ ๆ ใคร ๆ ก็ทำอย่างนี้แหละ และเขาก็ทำกันได้... มันอยู่ที่เราคนเดียว” แม่กระตุ้นให้เราขึ้นบนลำแข้งของตนเอง เราต้องแก้ปัญหาของเราเอง เราจึงจะเป็นคนที่มีคุณค่าในสังคมได้ ลูก ๆ ของแม่ทุกคนต้องไปเรียนรวิวารศึกษาทุกอาทิตย์โดยปราศจากข้อยกเว้น กลับมาบ้านก็เรียนพระคัมภีร์ ทั้งพ่อและแม่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเราทุกคน

ผมเชื่อว่า ใครก็ตามที่เผชิญกับสถานการณ์เลวร้ายจะถูกบังคับให้ระลึก (สำเหนียก) ว่าเมื่อเขาพยายามเต็มที่แล้ว และยังต้องการบางสิ่งบางอย่างอย่างยิ่งยวดและไม่สามารถจะช่วยตนเองให้ได้มากกว่านี้ คนเราจะสรุปลงท้ายไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือด้วยความเคยชินว่า “สุดแท้แต่พระเจ้าจะบันดาล”

ผมจำได้ดีว่าในปี 1943 เมื่อเป็นผู้บังคับบัญชากองทหารอยู่ที่แอฟริกาเหนือ เราส่งกองบินข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปยังซิซิลี ขณะนั้นเกิดพายุอย่างรุนแรง ทำให้การคาดคะเนและการคำนวณของเราคลาดเคลื่อนไปมาก จนเราคิดว่าเราอาจพลัดหลงกันกลางอากาศเสียแล้ว แต่ว่าในกลางอากาศนั้นเรา

ทำอะไรได้บ้าง ผมเรียนรู้เรื่องที่อยู่นอกรบบังคับบัญชาของเรา นอกรบควบคุมของเรามาบ้าง คือ การวางใจพระองค์ แล้วในที่สุดเราก็มาถึงเกาะมอลต้าได้ตามกำหนดเวลานัดหมาย

ผมจำได้ว่าผมนำกองทหารเดินฝ่าสายฝน พร้อมด้วยผู้ช่วยของผม 2-3 คน ลมยังแรงจัดและมีคลื่นมองอะไรไม่เห็น เราพากันเดินมาถึงเนินเขาเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ผมตัดสินใจบอกให้หยุดก่อน “เดี๋ยวก่อนนะ จะไปลาดตระเวนดูข้างหน้าก่อน” ว่าแล้วผมก็เดินไปบนเนินสัก 10-20 นาที

ผมบอกไม่ถูกว่า จะเป็นการอธิษฐานหรือเปล่า แต่เมื่อผมอยู่คนเดียวตามลำพังที่นั่น ผมตระหนักดีว่าหากเกิดอะไรขึ้นละก็ ผมจะต้องรับผิดชอบ และเสียใจไปตลอดชีวิต ผมระลึกถึงการต่อสู้ในภาวะสงครามที่ต่างฝ่ายจ้องแต่ชัยชนะ โดยพยายามที่จะสูญเสียชีวิตทหารให้น้อยที่สุด แต่บางครั้งเราจะต้องก้าวต่อไป และในเหตุการณ์ตอนนี้ สิ่งที่ทำลายความรู้สึกของผมก็คือ พวกเราที่เหลืออยู่มีความหวังที่จะรอดชีวิตน้อยเหลือเกิน ในเวลาเช่นนี้ว่ากันตามธรรมชาติแล้ว การอธิษฐานไม่ได้หมายความว่าเราต้องใช้ภาษาเป็นทางการตามแบบที่กำหนด ตรงกันข้าม เราสามารถระลึกและใคร่ครวญเอาเอง ไม่ว่าเราจะตกอยู่ในสถานการณ์อย่างไร เราก็อธิษฐานได้เพราะมันอยู่ในจิตใจของเรา

ตอนที่ผมสาบานตัวเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีครั้งแรกนั้น มันเป็นเดือนมกราคม 1953 ผมได้ขอให้ผู้ลงคะแนนทั้งที่อยู่ในบริเวณนั้นและทั่วโลกมาร่วมกันอธิษฐานแบบเปิดเผย ซึ่งก็ได้รับความสนใจและความร่วมมือเป็นอย่างดี การที่ผมทำเช่นนี้ก็เพราะว่า ก่อนหน้านั้นได้มีการสร้างภาพ “ผู้ยิ่งใหญ่” ในทำเนียบขาวมากมายเกินเหตุ ผมคิดว่าการอธิษฐานวิธีนี้เป็นวิธีเรียบง่ายที่เตือนสติให้คนอเมริกันได้คิดว่าประธานาธิบดีไม่ควรจะมีความหยิ่งผยองเกินไป ควรที่จะถ่อมตัวและถ่อมใจคุกเข่าลงอธิษฐาน

สำหรับผมแล้ว คนที่ผมเห็นว่าเป็นคนที่กล้าหาญที่สุดได้แก่คนที่เปี่ยมด้วยความเชื่อมั่น ศรัทธา ไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่ไม่ไปโบสถ์หรือไม่ต้องเป็นคนโอ้อะไร แต่คน ๆ นั้นมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างใกล้ชิด ไม่จำเป็นต้องพูดถึงพระเจ้า แต่เชื่อในพระเจ้า ยอมรับพระองค์ในทุกหนแห่งทุกแห่ง เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งสำหรับคนที่บอกว่า เขาไม่เชื่อและไม่มีพระเจ้านั้นเป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเองอาจเป็นเพราะความคิดอย่างแคบ ๆ หรือไม่ก็เพราะความกลัวคือกลัวในสิ่งที่ตนเองมองไม่เห็น ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ผมได้เรียนรู้อะไรบางประการคือ ไม่มีใครผู้ใดที่มองโลกในแง่ร้าย ที่เป็นผู้ชนะสงคราม

การสัมภาษณ์ท่านนายพลใช้เวลาทั้งสิ้น 1 ชั่วโมง กับอีก 55 นาที คุณบราวน์ เลขาณูการของท่านเดินออกมาส่งผมถึงที่ประตูพร้อมด้วยภาพของโบสถ์ที่โด่งดังแห่งหนึ่งใน Ramsau ในบาวาเรีย

ก่อนจะลับตา ผมหันกลับไปมองท่านนายพลอีกครั้งหนึ่ง ยังเห็นนั่งสงบอยู่ที่เดิม อ่านหนังสือพิมพ์ของท่านต่อไป ผมถือว่าตนเองได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่จาก มหาบุรุษผู้ปฏิเสธที่จะวางอำนาจ แต่ท่านดำรงชีพอยู่อย่างเรียบง่าย สงบ และถ่อมตัวไม่ได้เรียกร้องบุญคุณเอาจากการที่ท่าน

ได้โอบอุ้มประเทศนี้ไว้ด้วยความวิริยะอุตสาหะ ไม่เคยโอหังที่จะอ้างว่าท่านเป็นคนสร้างสันติภาพให้
เกิดขึ้นแก่คนทั้งโลกแก่นุชชาติ

ท่านเป็นคนมีเกียรติสูงสุด ทั้งในยามสงบและยามสงคราม

ฉันจะไม่กลัว

จากเรื่อง I Will Fear No Evil...

โดย Mary Heath

หนังสือ February 1988

ระหว่างที่ขับรถกลับบ้านหลังจากซื้อข้าวของในบ่ายวันหนึ่ง เพื่อจะเตรียมฉลอง “วันศุกร์ ประเสริฐ” ที่กำลังจะมาถึง ฉันได้ยินเสียงวิทยุในรถยนต์ ประกาศด้วยส้อมเสียงออกจะเป็นทางการและเอาจริงจังก้าวสำรวจกำลังติดตามผู้ร้ายสำคัญที่กำลังหลบหนีคนหนึ่ง เขาได้ข่มขืนนักศึกษาวิทยาลัยคนหนึ่งที่บ้านของเธอที่ซานหลุยส์ โอบิสโป เมื่อวานนี้ ผู้ต้องหาคนนี้นำออกมาจากรีออนจำที่แคลิฟอร์เนีย ตำรวจขอเดือนให้ผู้ที่อยู่ในละแวกนั้นระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ เพราะเหตุว่า “คาร์ล เทอร์เนอร์” ผู้ต้องหารายนี้มีความโหดร้ายและอันตรายอย่างยิ่ง

ฉันรู้สึกเย็นสันหลังวาบ เพราะไม่กี่วันมานี้ฉันได้เห็นรูปของคาร์ล เทอร์เนอร์ บนหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ประจำท้องถิ่น และบางทีนั่นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้โรเจอร์สามีของฉันและฉันตัดสินใจอย่างปุปปิบที่จะเก็บข้าวของ เพื่อมุ่งหน้าไปยัง Big Sur ซึ่งอยู่บริเวณแถบ ๆ ชายฝั่งแคลิฟอร์เนียเพื่อพักผ่อนในวันหยุดสุดสัปดาห์ ตั้งแต่ลูก ๆ ของเราโตขึ้นแล้ว พวกเรามักจะมีการตัดสินใจอย่างกระตือรือร้นเช่นนี้เสมอเพียงแต่ว่าในครั้งนี้พวกเราจะต้องกลับมาถึงบ้านและไปโบสถ์ในเช้าวันอีสเตอร์ให้ทันเท่านั้น

ขณะที่ฉันเลี้ยวรถเข้าบ้านซึ่งเป็นทางตัน ไม่มีใครเปิดประตูหรือว่าทักทายกันเลย ทุกคนปิดประตูและเก็บตัวเงียบอยู่ในบ้าน ฉันสังเกตเห็นรถของโรเจอร์จอดอยู่ในโรงรถแล้ว

“โรเจอร์ก็กลับมาถึงบ้านก็ดีแล้ว” ฉันคิดอยู่ในใจ พลังนี้กว่าอีกสักชั่วโมงหนึ่งเราคงจะออกเดินทางได้ เก็บข้าวของที่อยู่ท้ายรถออกมากองไว้ พยายามอุ่นหรือหอบ หรือหิ้วไปพร้อมกันในคราวเดียว แต่ก็น่าแปลกใจว่าทำไมโรเจอร์ไม่ออกมาช่วยฉันขนของเลย เหลียวเข้าไปทางห้องรับแขกก็เห็นม่านที่ประตูและหน้าต่างถูกปล่อยยาวลงมาปิดสนิทหมด

“วันนี้โรเจอร์ประหลาดดีแะ หรือว่าเขาเตรียมพร้อมที่จะออกจากบ้าน” ฉันเดาและต้องประหลาดใจมากยิ่งขึ้นเมื่อเข้าไปในบ้านเห็นเขานั่งอยู่ที่มิด ๆ

อ้อ! ถัดเขาไปก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งดูท่าทางสกปรก ไร้หนวดเครารุงรัง ผมกระเซิง และหน้าตาก็ดูคุ้น ๆ ในมือของชายคนนั้นมีมิดความจริงก็มีมิดทำครว้นนั้นแหละ ฉันรู้โดยทันทีว่าคน ๆ นั้นก็คือ คาร์ล เทอร์เนอร์ ผู้ร้ายซึ่งฉันได้ยินชื่อเขาทางวิทยุเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้ว

“แมรี” โรเจอร์พูดซ้ำ ๆ “สุภาพบุรุษผู้นี้มาจากเรอโนจ่า และเขาต้องการเงินกับรถของเรา”

“เฮ้ ก็ให้เขาไปสิ ก็ไม่เห็นมีอะไรนี่” ฉันทุดพลางวางสิ่งของที่ซื้อมาบนโต๊ะ

“คุณ คุณรู้หรือว่าผมเป็นใคร?” เขาถามทันทีเช่นกัน

“คาร์ล เทอร์เนอร์”

“ก็ใช่ อย่างนั้นก็ดีแล้ว คุณไม่ควรทำสุ่มเสี่ยงให้คงไปนะอย่าได้กรี๊ดร้องไปทีเดียว”

“ไม่ทำหรอก” ฉันทอบไป “ฉันจะทำอย่างนั้นทำไม ไม่ทำหรอก”

เขาลุกขึ้นยืน “อย่างนั้นก็ดีแล้ว เอาเงินมาให้ผมเถอะ”

ฉันทักความหาเงินในกระเป๋าและโรเจอร์ก็ทำบึ้ง เมื่อฉันทสองคนนำเงินมากองไว้บนโต๊ะให้เขาแล้ว เขาแสดงความไม่พอใจ “อะไรกันมีเพียงแค่นี้หรือ?”

เราสองคนได้แต่พยักหน้า

ถึงแม้เขาจะไม่พอใจ เขาก็คว้าเอาเงินนั้นใส่กระเป๋ากางเกง “เออดีแล้วนะ แล้วก็ลงไปนอนคว่ำหน้าไว้”

โรเจอร์เอื้อมมือมาแตะที่แขนฉันทเบา ๆ เป็นการเตือนบอกให้ฉันททำตาม และเราทั้งสองก็คุกเข่าลงนอนคว่ำหน้าอย่างว่าง่าย คาร์ลไปตัดเอาเชือกซึ่งผูกม่านที่หน้าต่างมามัดแขนขาของเราให้ฉันทนอนคว่ำอยู่อย่างนั้น เชือกที่เส้นเล็กนิดเดียวผูกมัดแน่นที่ข้อมือฉันท ทำให้ฉันทรู้สึกอย่างนั้น เขาเอาถุงเท้าอุดปากโรเจอร์ไว้ เอาผ้าเช็ดหน้าผูกตาเขาไว้ด้วย

“เพียงแต่คุณขยับเพียงนิดเดียว ผมก็จะตัดนิ้วของคุณเสีย” เป็นคำขู่

อันที่จริงเราไม่พยายามที่จะต่อสู้ดิ้นรนหรือขัดขืนอะไรเลย ฉันทเองก็ได้นอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้นพรมสีเขียวของเราใจก็นึกไปถึงพระธรรมสุคติบทที่ 23 ที่ว่า “พระองค์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าคุณเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน” ฉันทจดจำข้อความในพระคัมภีร์ตอนนี้ได้ตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นเด็กเรียนชั้นรวิวารศึกษา เพราะในชีวิตของฉันทอนนั้นสิ่งที่ฉันทกลัวก็คือเสียงฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และหมาตัวโต ๆ อีกภาพหนึ่งที่เป็นจินตนาการที่ฉันทได้มาตั้งแต่เด็ก ๆ คือภาพของพระเจ้าขึ้นพระหัตถ์มา โอบอุ้มฉันทไว้ ปกป้องไม่ให้ฉันทได้รับอันตราย ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ไหน

คาร์ลเข้าไปในครัวเพื่อใช้โทรศัพท์ และเริ่มโทรศัพท์ทางไกลเขาได้พยายามที่จะให้ใครคนหนึ่งมารับเขา “คืนนี้” คือคำที่เขาอ้ออยู่หลายครั้ง แต่ดูเหมือนว่าไม่มีใครต้องการให้ความช่วยเหลือแก่เขาเลยในระหว่างที่เขาโทรศัพท์ทางไกลอยู่นั้น เขาเปิดวิทยุและโทรศัพท์สั้นไว้เพื่อฟังข่าว มีข่าวออกมาเป็นระยะ ๆ ว่าตำรวจได้เพิ่มการค้นหอย่างหนักในละแวกบ้านเรา และตำรวจขอร้องให้ผู้รู้เห็นหรือรู้ร่องรอยของคนร้ายแจ้งข่าวให้ศูนย์ปฏิบัติการทราบด้วย

ฉันทได้ยินเสียงจุดไม้ขีดและเห็นเขาสูบบุหรี่ชนิดมวนต่อมวนอาการที่เดินวนไปเวียนมาอยู่ในห้องครัวของเรานั้นทำให้เรารู้ได้ว่าเขามีความเครียดสูง

ในที่สุดเขาก็มาที่ห้องนั่งเล่นอีกครั้งหนึ่ง และพูดจาหลายอย่างซึ่งแสดงความฟุ้งซ่านและ
ควบคุมสติของเขาไม่ได้ เขาพูดทุกสิ่งเขาคิด เขาบอกเราเกี่ยวกับแก๊งมอเตอร์ไซค์ซึ่งเขาเป็นหัวหน้าอยู่
และบอกให้เราารู้ถึงชื่อเล่นของเขา “ไอ้จิ้งจก” เพราะว่าครั้งหนึ่งเขาเคยกินจิ้งจกที่เป็น ๆ เพื่อพิสูจน์ให้
ทุก ๆ คนเห็นถึงความจงรักภักดีต่อมวลสมาชิก เขาเล่าว่าแก๊งของเขาพยายามและชอบที่จะทำอะไรที่
โหดร้าย อย่างเช่นเอาขวดทุบให้แตก แล้วเอาเศษแก้วรอกยัดลงไปให้ผู้หญิงกลืน เขาหยุดพูด
ทันทีที่ทันใดและและหรีตามองมาที่ฉัน

“คุณไม่รู้หรือว่าผมชอบข่มขืนกระทำชำเราหญิง” เสียงของเขาคุ้ย “นั่นคือสิ่งที่ผมทำกับ
ผู้หญิงมาตลอด”

ฉันตระหนักแล้วว่า คุณแจแห่งความอยู่รอดของเราอยู่ที่การทำตัวให้สงบนิ่ง และก็ได้พยายาม
พยักหน้ารับขณะที่เขาพูดพล่ามอยู่

“เฮ้ แมรี พลิกตัวมานี่ซิ ผมจะข่มขืนคุณล่ะ” เขาพูดเหมือนกับว่าไม่มีความรู้สึกนึกคิดหรือมี
คุณธรรมอยู่ในใจเลย

โรเจอร์พยายามที่จะดิ้นเพื่อที่จะดึงมือให้หลุดออกจากเชือกที่ผูกเอาไว้ แต่ว่าคาร์ลเห็นเข้า
เสียก่อน และบอกว่า “อยู่อย่างนั้นแหละนี่ ๆ เอา ๆ ไว้ มิฉะนั้นผมจะกรีดหน้าของคุณออกเป็นชิ้น ๆ”

ฉันไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่าปลอบใจโรเจอร์ว่า “ไม่เป็นไรหรอกโรเจอร์” ฉันพูดขึ้น “เขาทำ
อะไรฉันไม่ได้หรอก”

เขาหันมาตะโกนใส่ฉันว่า “คุณหมายความว่าอย่างไร คุณไม่กลัวอย่างนั้นหรือ หรือคุณพูดว่า
อย่างไร”

“ฉันกำลังอธิษฐาน” ฉันตอบด้วยส้อมเสียงที่สงบและเยือกเย็น “ฉันรู้ว่าพระเจ้าคุ้มครองฉัน ไม่
ว่าเธอจะทำอะไรกับฉันก็ตาม ฉันก็จะไม่ได้รับอันตรายใด ๆ” ว่าแล้วก็ทำท่าที่สงบอยู่ ดูสิว่าเขาจะมี
ปฏิกิริยาอย่างไร

เขาจ้องดูฉันแล้วเปิดชายเสื้อยืดซึ่งมีกลิ่นเหม็นสาบของเขา และก็พูดว่า “ดูนี่สิ ดูแผลนี่สิ” มัน
เป็นแผลสีเข้มยาวพาดหน้าท้องของเขา “นั่นมันเป็นแผลที่แม่เลี้ยงของผมกรีดจนเปิดอ้าออก

ในขณะที่เขาพูดกวเวียนเกี่ยวกับเรื่องภรรยาของเขาอยู่นั้น เราก็ได้ยินเสียงลูกปิดประตูหน้า
คาร์ลรีบคว้ามีดมาถืดไว้ในมือ ฉันรู้สึกเสียววาบขึ้นมาเมื่อคิดได้ว่าอาจจะเป็นลูกสาวของเรา ซึ่งอยู่ที่
หอพักของมหาวิทยาลัยไม่ไกลจากบ้านเท่าใดนัก ซึ่งมักจะแวะเวียนมาอย่างนี้เสมอ

“สงสัยจะเป็นลูกสาวของเรา” ฉันบอกคาร์ล และอธิษฐานขออย่าให้เป็นเช่นนั้น พอดีประตูเปิด
และเซอร์ก็เดินเข้ามาจริง ๆ

“อย่าตะโกน อย่าส่งเสียง และอย่าวิ่งเป็นอันขาด มิฉะนั้นฉันจะฆ่าพวกเขาเสีย” เขาตะโกนบอก

“ไม่เป็นไรลูก ไม่เป็นไร พ่อกับแม่ปลอดภัยไม่เป็นอะไร” ฉันทรีบบอกเชอริ

เชอรินั่นนั่งอึ้งไปทีเดียว “แม่หนูน้อย นี่ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ นะฉันเอาจริง ๆ ด้วย” คาร์ลพูดจากนั้นก็คว้าเอาตัวเชอริไปผูกติดกับเก้าอี้และเดินไปเดินมาพร้อมทั้งกวัดแกว่งมิดีไต่ นั่น “ผมไม่รู้สึกเสียใจ ไม่รังเกียจอะไรหรอกนะที่จะฆ่าคุณซะ เพราะอย่างไร ๆ ผมก็เป็นคนที่ถูกจับตายอยู่แล้ว ผมไม่เคยคิดที่จะให้เขาจับผมในขณะที่ผมมีชีวิตอยู่ไม่มีทางที่ผมจะยอมกลับเข้าอยู่ในคุกเป็นอันขาด”

ในที่สุดความมืดก็เข้าครอบคลุม มันช่างเป็นคืนที่ยาวนานที่สุดทั้ง ๆ ที่มีโทรทัศน์เรียกเข้ามาหลายหน เขาก็คุยกันหลายครั้ง แต่เขาก็ไม่สามารถวางแผนว่าจะทำอะไรต่อไปได้ เขาระบายอารมณ์ด้วยการเล่าเรื่องแก๊งและพรรคพวกของเขาให้เราฟังเป็นการข่มเราไปในตัว

“พรุ่งนี้สักประมาณ 7 โมงเช้าผมจะไปแล้ว ผมจะกลับไปรวมแก๊งกับพวกผมอีก” เขาคุยเรื่อง

ในที่สุดเขาก็ย้ายเราไปมัดติดกับเตียงโดยแยกกันคนละห้องส่วนตัวเขาก็เดินไปเดินมาแสดงท่าครุ่นคิด จากห้องนั้นไปห้องนี้จากห้องนี้ไปห้องนั้น บางทีก็กลับไปขูเราอีก บางทีก็กลับไปตะคอกเอาบ้าง ฉันทได้ยินเสียงเขาเข้าไปในห้องที่เขามัดเชอริแล้วก็พูดว่า

“ผมเป็นนักข่มขืนกระทำชำเรา คุณรู้ไหม คุณรู้หรือเปล่าว่าการข่มขืนกระทำชำเรามันเป็นอย่างไร” ฉันทก็กดฟันเรียกพลั้งอยู่ในใจฉันทจินตนาการเห็นพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ที่เปี่ยมล้นไปด้วยความรักของพระเจ้าผู้เมตตาทรงปกป้องคุ้มครองเชอริอยู่

“ฉันทกำลังอธิษฐานเผื่อคุณ” เชอริตอบเบา ๆ

เสียงเงียบไปตั้งนาน สักครู่ก็ได้ยินเสียงระเบิดออกมาราวกับฟ้าผ่าว่า “อธิษฐานหรือ พวกคุณทำอะไรบ้าง ๆ มัวแต่อธิษฐานอยู่ได้คุณคิดหรือว่าคำอธิษฐานจะช่วยอะไรได้ พวกคุณนี่ไม่เหมือนคนปกติเอาเลย”

ฉันทคาดคะเนเวลา เอาจากการที่เขาเดินเข้าออกจากห้องนั้นไปห้องนี้ และกลับมาตะคอกขูเราทีหนึ่ง เวลานี้ร่างกายของฉันทปวดร้าว แต่ฉันทก็พยายามต่อสู้อดทนเพื่อไม่ให้เกิดเป็นความกลัว ฉันทรู้ว่าฉันทไม่มีวันที่จะยอมให้ความกลัวมาครอบคลุมตัวฉันทได้ ฉันทจะต้องอดทน “ถึงแค่ 7 โมงเท่านั้นเอง” ฉันทบอกตัวเอง

หลังจากนาฬิกาตี 5 ครั้งในตอนเช้านั้นเพียงเล็กน้อย คาร์ลเข้ามาในห้องที่ฉันทอยู่และเขาก็พูดว่า

“ผมมีข่าวดีบางประการจะบอกคุณ เมื่อวานนี้ผมบอกคุณว่าผมจะไปตอน 7 โมง แต่ผมหมายถึง 7 โมงคืนนี่ต่างหาก” ว่าแล้วเขาก็หัวเราะลั่นและออกจากห้องไป

ไม่รู้ว่าฉันทจะทนได้หรือเปล่า ไม่รู้ว่าจะต้องรอไปอีกกี่ชั่วโมงฉันทพยายามขยับตามองเพื่อไม่ให้หลับ แต่ก็ปรากฏว่าหยดน้ำตาไหลออกจากดวงตาฉันทจนได้... “พระองค์เจ้าข้า” ฉันทอธิษฐาน “ข้าพระองค์ขอมอบทุกสิ่งทุกอย่างต่อไปนี้อยู่ในความดูแลของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่สามารถทนได้อีก

แล้วแม้แต่นาทีเดียว...” นี่นับเป็นครั้งแรกตลอดชีวิตที่ผ่านมาที่ฉันยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างและยอมมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่พระเจ้า ข้อความในพระธรรมสดุดีบทที่ 23 ก็ได้แวบเข้ามาในความคิดของฉันอีกครั้งหนึ่ง ...”พระองค์ทรงสถิตอยู่กับฉัน” ฉันพูดประโยคนี้ซ้ำอยู่ในใจหลายหน และรู้สึกว่าการหัดของพระองค์ได้มาปกป้องคุ้มครองให้ฉันพ้นจากความกลัว ฉันมีความรู้สึกมั่นคงมั่นใจยิ่งขึ้นและมีความรู้สึกเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อนเลย ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงแล้วฉันยังถูกมัดติดกับเตียง ฉันพยายามขยับตัวเพื่อให้รู้สึกสบายตัวขึ้นอีกสักนิด และเลื้อยไปเห็นแสงทองที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ฉันรู้สึกง่วงนอนเต็มที เวลา 7 โมงตรงที่เสียงกริ่งโทรศัพท์ซึ่งดังขึ้นอีกห้องหนึ่งได้ปลุกฉันให้ตื่นขึ้น และได้ยินเสียงของโรเจอร์กล่าวคำอวยพรเนื่องในวันอีสเตอร์กับพ่อแม่ของเขา นั่นแสดงว่าคาร์ลได้เอาถุงเท้าที่อุดปากโรเจอร์ออก โรเจอร์พูดโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงซึ่งเป็นปกติในที่สุดก็บอกลาจาก

จากนั้นสิ่งแปลกประหลาดได้เกิดขึ้น คือคาร์ลได้แก้มัดฉันและเชอริ คราวนี้เขาดูผิดตาไปจากตอนแรก กล่าวคือ เขาอาบน้ำแต่งตัวเสียใหม่ด้วยเสื้อผ้าของโรเจอร์ ดูสะอาดสะอ้านและเขาก็พูดขึ้นว่า “ผมทำอาหารเช้าไว้แล้ว” ว่าแล้วเขาก็ผลัดฉันกับเชอริเข้าไปในห้องครัว บนโต๊ะก็เห็นอาหาร 3 ชุดวางรออยู่ มีน้ำผลไม้ กาแฟ ขนมปังปิ้ง และอาหารสำเร็จรูป ขณะที่เรานั่งลงจะรับประทานอาหารมือเข่าที่เขาเตรียมให้เรานั้น เขาก็พูดว่า “คุณคงไม่ยอมให้อภัยผมหรอก สิ่งที่ผมได้ทำกับพวกคุณเมื่อคืนนี้” เขาพูดเหมือนกับบ่นและก้มมองดูอาหารของเขา

“มันไม่ใช่เราหรอกที่จะให้อภัยแก่คุณ คาร์ล ผู้ที่ให้อภัยแก่คุณได้ก็คือพระเจ้าเท่านั้น” ฉันเองก็แปลกใจตัวเองเหมือนกันที่กล้าบอกเขาไปเช่นนั้น “พระองค์จะทรงให้อภัยแก่คุณ ถ้าคุณเพียงแต่พูดขอต่อพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้เป็น “วันศุกร์ประเสริฐ” ซึ่งเป็นวันที่พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเราทุกคนทำบาป หรือทำผิด ดังนั้นความผิดบาปทุกอย่างจะได้รับการอภัย พระองค์ทรงอภัยให้คุณและยังทรงให้ออกาสคุณเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วย”

เขาจ้องมองฉันราวกับว่าฉันเป็นคนบ้า เป็นสัตว์ประหลาดพลางพูดว่า “คุณถ้าจะพูดเล่นๆ กระจก”

แต่หลังจากเรากินอาหารเช้าเสร็จแล้วเขาก็ไม่ได้มีคำเราอย่างที่เขาเคยทำอีก และเขายังอนุญาตให้เรานำภาชนะอาหารไปส่งให้โรเจอร์ถึงในห้องนอนด้วย

โรเจอร์ยังถูกมัดอยู่ในห้อง และเชอริกับฉันก็เดินไปเดินมา แต่ว่าเขาก็เตือนเสมอว่าไม่ให้ส่งเสียง ไม่ให้พยายามจะหนีหรือไม่ทำอะไรที่เป็นปรีภัยต่อเขา มิฉะนั้นเขาก็จะฆ่าโรเจอร์เสีย เขาพูดไว้ตลอดเวลา

ประมาณสักตอนบ่าย ๆ ซึ่งตอนแรกเขาคิดว่าเพื่อนของเขาจะมารับเขาไป แต่ไม่เห็นมีใครจะมาสนใจรับเขาออกไปสักที และไม่เห็นมีแก๊งของเขาที่จะโทรศัพท์เข้ามาแสดงความช่วยเหลือ จนกระทั่ง

ความมือเข้ามาครอบคลุมอีกครั้งหนึ่ง เขาจึงตัดสินใจว่าเขาจะให้เราขับรถไปส่งเขา ระยะทางจากบ้านไปก็ประมาณ 200 ไมล์ แต่ก็สัญญาว่าในระหว่างทางเขาจะไม่ทำอันตรายเราเลย และเราจะต้องให้สัญญาเหมือนกันว่า เราจะต้องไม่ส่งสัญญาณอะไรให้แก่เจ้าหน้าที่ในระหว่างหรือหลังจากที่เราปล่อยเขาไปแล้วก็ต้องทิ้งเวลาให้ผ่านไปหลายชั่วโมงก่อนจึงจะบอกให้ตำรวจ เขายังพูดว่า “ถ้าคุณไม่ปฏิบัติตามสัญญาสมาชิกแก๊งของผมก็จะกลับมา และทำอะไรก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ” เป็นเสียงขู่ที่ค่อนข้างจะเอาจริงเอจัง

เมื่อเซอริกับฉันเอาอาหารเย็นซึ่งประกอบไปด้วย ผัดผักกะโรนีและสลัดมาวางไว้บนโต๊ะอาหาร คาร์ล อนุญาตให้โรเจอร์ร่วมกินอาหารกับเราด้วย ทั้ง 4 คนก็ล้อมวงนั่งกินอาหารเย็นที่ในครัวนั่นเอง

แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจได้เกิดขึ้นอีกก็คือว่า คาร์ลลุกขึ้นพูดก่อนที่เราจะกินอาหารว่า “ก่อนที่เราจะกินอาหารมือเย็นนี้” เสียงของเขาสั้นรัว “ผมใครที่จะนำอธิษฐานสักหน่อย” เขาพูดและถอนหายใจเฮือกใหญ่ “พระองค์เจ้าข้า... ถ้ามีใครสักคนที่ต้องการพระองค์... คน ๆ นั้นก็คือ ข้าพระองค์... ตลอดชีวิตที่ผ่านมาผมได้ทำแต่สิ่งที่ชั่วร้าย... ไม่ทราบว่าจะพอให้อภัยผมได้ไหม...”

เขาหยุดไปชั่วระยะหนึ่ง และลงท้ายว่า “ขอขอบพระคุณพระองค์มากที่นำผมมาบ้านนี้ มาพบกับคนเหล่านี้.... อามน”

อีกประมาณ 2 ชั่วโมงต่อมาเราก็ต่างพากันค่อย ๆ ขึ้นรถและเวลานั้นก็เกือบจะเที่ยงคืนแล้ว ถนนก็ว่างเปล่าแต่ว่าเต็มไปด้วยความมืด

“ไม่เคยมีใครประพฤติปฏิบัติกับผมอย่างที่พวกคุณทำนี่ ขอขอบคุณมาก ผมจะไม่ลืมมันเลย” ว่าแล้วเขาก็เดินลงจากรถไป

ในระหว่างที่ขับรถไปเราก็ไม่ได้พูดอะไรเลย เพราะต่างคนก็ต่างเหนื่อยอ่อนเหลือประดา ขากลับก็เหมือนกันเรากลับมาถึงบ้านประมาณตี 4 เราต่างคนต่างสลบไสลหลับสนิท

จนกระทั่งตื่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งภายหลังหลับไปนาน 3 ชั่วโมงและไปโบสถ์โดยที่ไม่ได้ติดต่อกับใครผู้ใดเลย เรามีความรู้สึกว่ามันเป็นความภาคภูมิใจที่เราควรเก็บเรื่องนี้ไว้สัก 2-3 ชั่วโมงก็เพราะว่าเราได้เคยสัญญากับคน ๆ หนึ่งว่าเราจะทำอย่างนั้น ในขณะที่เดียวกันเราก็มีความประสงค์จะไปโบสถ์ในเช้าวันอีสเตอร์นั้น เพื่อขอบพระคุณพระเจ้าที่ให้ความรักแก่เรา จนเราเกิดความเชื่อ ความศรัทธาในพระองค์ และพระองค์ยังประทานซึ่งโอกาสและความหวัง รวมทั้งชีวิตใหม่สำหรับคาร์ล เทอร์เนอร์ด้วย

อีกไม่นานนักต่อมา เมื่อเราได้คิดว่าเราได้ปฏิบัติตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับคาร์ลจนครบแล้ว เราก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้ตำรวจฟัง ตำรวจได้แต่ส่ายหน้า และบอกว่าเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่เขาไม่ทำอันตรายใครเลย ไม่มีใครเลยที่จะสามารถหลุดพ้นจากพฤติกรรมอันโหดร้ายของคน ๆ นี้ไปได้

“นับว่าเป็นเรื่องที่น่าประหลาดที่เขาอยู่กับพวกคุณอย่างสงบและไม่ทำร้ายหรือทำอันตรายพวกคุณเลย”

ฉันก็พยักหน้ารับรู้ และคิดว่าน่าจะมีอะไรบางสิ่งบางอย่างซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาสงบและไม่ทำร้ายใคร

กระนั้นก็ตามเขาก็ได้เคาะประตูเราเข้าไปยังร่มเงาของความหมายแล้วเขาก็ได้ปล่อยให้หลุดออกมาตั้งแต่เด็กแล้วละที่ฉันได้เรียนรู้ให้เชื่อว่า “พระเจ้าอยู่กับฉัน” ฉันได้แต่งงานกับชายคนหนึ่งที่มีความเชื่อในพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมและเราได้เลี้ยงเซอริลลูกของเราให้มีความเชื่อพระเจ้าเช่นกันครอบครัวของเราเป็นครอบครัวที่มีความเชื่อในพระเจ้าอย่างมั่นคง

ดังนั้นไม่ว่าเมื่อไร ที่ไหน แม้กระทั่งในหุบเหวแห่งชีวิต ได้เงาแห่งความตาย พระองค์สถิตอยู่กับเรา และยื่นพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์มาปกป้องคุ้มครองเรา มิให้เราเกิดความกลัวเป็นอันขาด

ฉันจึงไม่กลัว

บทเรียนจากก้อนหิน

จากเรื่อง A Stone Called Ebenezer

โดย Faye Field

หนังสือ February 1988

ดอกไวโอเล็ตสีม่วงอ่อนต้องลมยามเย็น ปลอ่ยให้สวีท วิลเลียมส์ (sweet williams = ดอกไม้ป่าชนิดหนึ่ง) หยอกล้อกับแสงตะวันยามอัสดง เดือนเมษายนบอกให้เราว่ากลิ่น ไอของชีวิตอบอวลและน่าอภิรมย์ที่สุดของปี

มองไกลออกไปคือแนวป่าละเมาะที่รายรอบไร่ของเรา มีต้นไม้สูง ๆ แซมเป็นระยะทำให้เส้นสีดำที่ทาบนพื้นสีส้มแดงไม่ราบเรียบจนเกินไป แต่แต้มแต่งให้มีระดับอย่างที่มีมนุษย์ไม่อาจบรรจงวาดได้

วัวพันธุ์ดีที่เราเลี้ยงไว้กำลังและเต็มหญ้าก่อนเดินกลับเข้าคอกเสียงร้องของมันผสมผสานกับเสียงกระดิ่งหลายทำนอง ทำให้ดนตรีแห่งท้องทุ่งนั้นมีลีลาและท่วงทำที่น่าประทับใจ จังหวะที่เนิบนาบไม่เร่งร้อนนั่นคือ สัญลักษณ์แห่งชนบทที่ผาสุกสงบ

นกสองสามคู่บินกลับรังด้วยท่วงทำเนียบอ่อน แต่ท้องนั้นอึมแล้ว ส่วนทางด้านตะวันออกนั้นคือสายฝนที่โปรยปรายให้กบเขียดได้ตื่นตื่น ต้นหญ้าสูงแก่ช่อทำซึ่งเป็นที่ที่พวกมันจะหลบอยู่ได้โดยไม่ต้องกลัว เสียงทักกันอ้อด แอ๊ด ทำให้เราว่านี่คืออีก “ด้าน” หนึ่งของชีวิตที่ประกอบกันขึ้นเป็น “มุม” และภาพที่เราจินตนาการได้ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดในโลก

น้ำตาของฉันร่วงลงอาบแก้ม ร้อนฝ่าหัวใจเต้นแรงและอยากตะโกนออกมาดัง ๆ สักคำ ไม่ว่าจะคำ ๆ นั้นจะเป็นอะไร

ฉันน่าจะได้ชื่นชมกับธรรมชาติที่เป็นส่วนหนึ่งที่ประกอบกันเป็นฉัน แต่ฉันอดไม่ได้ ทนไม่ไหว เมื่อความหวังของสาวน้อยวัย 16 เช่น ฉันมันพลันมลายหายสูญไปสิ้น นับตั้งแต่เช้าวันวาน เช้าที่พ่อบอกฉันว่าหลังอาหารเช้าพ่ออยากให้ฉันนั่งรอที่โต๊ะ

พ่อว่า “มีอะไรจะพูดด้วย”

เมื่อทุกคนลุกไปจากโต๊ะ พ่อยังนั่งจิบกาแฟราวกับว่ากลัวมันจะหมดถ้วย ตาพ่อเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่เหมือนทุกวันที่พ่อมักจะรีบกินให้อิ่ม แล้วออกไปที่ไร่ก่อนพวกเรา เพราะพ่อรู้ว่ามีงานรออยู่และพ่อก็อยากทำตัวเองให้เป็นตัวอย่างแก่พวกเรา พ่อเอานิ้วเคาะที่ข้างถ้วยกาแฟ ครุ่นคิดสีหน้าพ่อเวลานั้นเหมือนคนที่อยู่ในอารมณ์โกรธจัด

แต่ว่าพ่อไม่ได้โกรธฉันนี่!

“ลูกหนู” พ่อเรียกชื่อเล่นที่พ่อเท่านั้นชอบเรียก “สถานการณ์มันเลวลงทุกวัน พ่อมีหนี้สินที่ต้องชำระอีกมาก ปีนี้ผลผลิตจากไร่ของเราก็ไม่ค่อยได้ผลเท่าไร พ่อไม่อยากบอก แต่ก็จำเป็นต้องบอกหนู พ่อเกลียดที่จะต้องทำให้หนูเสียใจ... คือพ่อ ไม่มีเงินพอที่จะส่งหนูไปเรียนที่วิทยาลัยได้”

ฉันไม่ได้ฟังพ่อพูดจนจบหรอก ฉันวิ่งออกจากห้องลงไปที่สนามหน้าบ้าน แล้วเคล็ดเล่นไปตามทาง ผ่านต้นไม้ที่ฉันเคยเล่นหัวด้วยเลยไปถึงทางที่จะไปสู่กระท่อมคนงานไร่คนหนึ่งชื่อ จอห์น

ฉันเห็นเขานั่งอยู่ที่กระได จึงรีบปาดน้ำตาออกจากหน้าแล้วกลืนน้ำลาย 2 ครั้ง พยายามทำท่าทางให้ปกติ แล้วเดินใกล้เข้าไปฉันแอบงยหน้าเห็นเขานั่งอยู่ที่เดิม ซึ่งเขาก็นั่งอย่างนี้ทุกวัน ขาขาว ๆ ของเขาเหยียดไปตามขั้นของบันได ผมสีเทาของเขาบอกให้เรารู้ว่าไม่ใช่คนวัยหนุ่ม

จอห์นทำงานที่ไร่เรามาหลายปี เขาเป็นคนขยันและยังสามารถทำคั้นหนังสัตว์ได้ดีกว่าใคร ๆ พ่อบอกว่าเขาไถไร่ข้าวโพดได้ตรงแนวดีทุกปี แต่ที่ฉันว่าเขาทำได้ดีที่สุดก็คือ การเล่าเรื่องในอดีตของเขา เขาสามารถตรึงเราให้นั่งฟังได้อย่างไม่เบื่อหน่าย

“วิลลี่” ภรรยาของจอห์นเป็นคนตกแต่งบ้านด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ได้ดีที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมา เราสามารถอ่านเรื่องที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ซึ่งติดอยู่ตรงผนังหน้าบ้านแล้วไปต่อที่ผนังอีกด้านหนึ่งได้อย่างสนุกสนานเรื่องราวที่มีอยู่ตรงส่วนต่าง ๆ ของบ้านของจอห์นเปรียบเหมือนกระดานข่าวที่โรงเรียน เพียงแต่ข่าวที่โรงเรียนมีมาเพิ่มและเปลี่ยนแปลงทุกวัน ส่วนข่าวที่ผนังบ้านของจอห์นเป็นข่าวเก่าและไม่ค่อยได้เปลี่ยนแปลงบ่อยนัก ข้อดีของมันก็คือ มันทำให้เราจำเรื่องได้อย่างไม่ลืมเลือน

กลิ่นหอมที่อบอวลมาจากในครัวนั้นแสดงว่า วิลลี่กำลังทำขนมอะไรสักอย่าง

ฉันย่องเข้าไปนั่งใกล้ ๆ จอห์น

“สวัสดีครับคุณเพย์” เขาทักเบา ๆ

ฉันไม่ได้รีบตอบทันที เพราะไม่อยากให้เขาจับได้ว่าเสียงของฉันยังสั่นสะอื้นอยู่ “สวัสดีค่ะ”

แสงแดดเริ่มแรงขึ้น และส่องเข้ามาที่เรานั่ง ทำให้เงาของเรายาวเหยียดออกไปบนลานหญ้า

“สบายดีหรือ”

“ไม่ดีเท่าไร”

เขาหันมาดูฉันเต็มตา แล้วพูดว่า “คุณสวยมากเวลาคุณยิ้มวันนี้ทำไมไม่อยากสวยหรือครับ”

เพียงเท่านั้นแหละ ฉันก็เล่าเรื่องที่พ่อพูดให้เขาฟังราวกับน้ำไหล “พ่อบอกเมื่อสักครู่นี้ว่า ฉันจะไม่ได้เรียนที่วิทยาลัย เพราะไม่มีเงินพอ พ่อเคยบอกให้ฉันเรียนหนังสือให้ดี ฉันอุตส่าห์ตั้งหน้าตั้งตาเรียนและทำงานหนักมาตลอด ฉันทำคะแนนดีมากทุกเทอม ... คอยดูนะ ฉันจะต้องเรียนในวิทยาลัยให้ได้ รู้ไหม! ฉันอยากเรียนรู้วิธีเขียนเรื่องอย่างนักเขียนเขาทำนะ ฉันอยากเขียนเกี่ยวกับเรื่องฟาร์มของเรา

เกี่ยวกับวัวและทุ่งหญ้าของเรา ฉันอยากจะบอกให้คนอ่านรู้ว่ามันสวยและน่ารักอย่างไร อยากเล่าเรื่อง ป่า เรื่องต้นไม้ เรื่องดอกไม้... ไม่เคยคิดเลยว่าจะไม่ได้เรียนวิทยาลัย”

“Ebenezer” หมาตัวโตและตัวเดียวของจอห์นเดินมาจากใต้ถุนแล้วตกทายฉันอย่างเคย มันคงอยากฟังเรื่องที่ฉันเล่า มันเลียแขนฉันปลอบใจที่ฉันผิดหวัง

“คุณเคยบอกว่าชอบเรื่องที่ผมเล่า” จอห์นว่า “แล้วผมจะเล่าเรื่องอีกเรื่องหนึ่งให้ฟัง มันเกี่ยวกับ ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งชื่อ ซามูเอล ในพระคัมภีร์เดิม

ฉันไม่ได้ตอบว่าจะฟังหรือไม่ แต่ก็เงียบรอฟัง

“นานมาแล้วในอดีตกาล เวลานั้นพวกอิสราเอลและพวกฟิลิเตียกำลังทำสงครามสู้รบกันไม่หยุดหย่อน คราหนึ่ง พวกอิสราเอลก็มาพบแล้วถามซามูเอลว่า เขาจะช่วยอธิษฐานให้พระเจ้าปกป้องคุ้มครองให้พวกตนพ้นจากศัตรูชาวฟิลิเตียได้ไหม ขณะนั้นพวกศัตรูกำลังมาถึงประตูหน้าเมืองแล้ว ซามูเอลก็ถูกเขาลงแล้วอธิษฐานตามที่พวกเขาขอร้อง แล้วพวกเขาก็สามารถเอาชนะขับไล่พวกศัตรูออกไปให้ไกลได้ ซามูเอลได้เอาก้อนหินก้อนหนึ่งมาวางไว้ที่ชายแดนเป็นเครื่องหมายเขต แล้วตั้งชื่อหินก้อนนั้นว่า Ebenezer ก่อนพากันกลับเข้าไปในเมืองเขากล่าวว่า บัดนี้พระเจ้าได้ช่วยเราแล้ว”

“คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น” จอห์นหยุดถามฉัน

“...”

“ตั้งแต่นั้นมา พวกฟิลิเตียไม่มาใกล้กรายอีกเลย”

“คุณก็เลยตั้งชื่อเจ้าหมาตัวนี้ว่า Ebenezer จั๊นหรือ”

“ใช่ แต่ว่าผมอยากให้คุณหนูรู้ว่า ซามูเอลนะเขาเป็นคนสำคัญแต่เขาก็ไม่เคยลืมว่า หากเขาขอแล้วพระเจ้าจะช่วยเขา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งใครเลย กลับแต่จะสนับสนุนเขา”

“ก็เข้าทำดี”

“เอาละ เราลองมาคิดอย่างซามูเอลทำสิ ลองทบทวนดูว่าพระองค์ทรงช่วยอะไรคุณหนูบ้าง ประการแรก คุณหนูมีพ่อแม่ที่ดีมีครอบครัวที่อบอุ่น มีบ้านน่าอยู่ มีเพื่อนที่ดี มีสุขภาพดี เป็นนักเรียนที่ได้คะแนนยอดเยี่ยม มีครูดี มีโรงเรียนดี มีการศึกษาดี เหล่านี้ก็คือพระพรของพระองค์นั่นเอง”

“ใช่ค่ะ ในเวลาที่ผ่านมานั้นฉันได้รับพระพรแน่”

“เราก็ต้องขอบคุณพระองค์ และมีความเชื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราต่อไป ทำให้อุปสรรคหายไป ทำให้ศัตรูล่าถอยไป”

“แต่ศัตรูของเราเวลานี้คือ การไม่มีเงินพอที่จะไปเรียนต่อที่วิทยาลัยนี่ค่ะ”

“ก็จริงอยู่ แต่ลองคิดสิ คุณพ่อของคุณหนูใช้เวลาไถหว่านตั้งนานกว่าจะเป็นฟาร์มนี้ขึ้นมาได้ ดังนั้นพระองค์อาจจะต้องการเวลาหน่อย ที่จะทำให้ผลิตผลมีมากและราคาดี เราอาจจะต้องรอ แต่เชื่อ

เถอะว่า พระองค์จะไม่ทอดทิ้งเรา ขอให้เราอธิษฐานอย่างที่ซามูเอลทำ แล้วเราจะได้เห็นว่าคุณรักเราเพียงใด”

ค่อยเบาใจ หลังจากนั้นตอนกลางคืนฉันก็ได้อ่านข้อความในพระคัมภีร์ที่เล่าถึงความเชื่อของซามูเอลอธิษฐานและขอบพระคุณจนกระทั่งวันที่แจ่มใสแห่งเดือนมิถุนายน บริษัทน้ำมันแห่งหนึ่งได้ส่งคนมาเจรจาและได้ตกลงเช่าฟาร์มของพ่อ และให้ค่าเช่าอย่างงดงาม ทำให้ฉันสามารถไปเรียนต่อในวิทยาลัยได้จนจบการศึกษา

ทุกครั้งที่ฉันท้อแท้และหมดหวัง ฉันจะระลึกถึงชายแก่คนหนึ่งที่นั่งอยู่ที่บันไดหน้ากระท่อม มีสุนัขตัวหนึ่งนอนอยู่ใกล้ ๆ และมีเด็กผู้หญิงขี้ใจร้อนคนหนึ่งนั่งอยู่ด้วย สนทนากันถึงเรื่องความเชื่อของซามูเอล และสร้างความเชื่อของตนเองขึ้นมาอย่างที่เราได้ไว้ในพระคัมภีร์ และบางครั้งเมื่อฉันยุ่งยากในปัญหาหนึ่งปัญหาใด ผู้คนอาจจะได้ยินฉันกระซิบเตือนตัวเองแผ่ว ๆ ว่า “Ebenezer”

โรงเรียนลมโชยวิทยา

จากเรื่อง A Bus for Bubba

โดย Ruth Bowdoin

หนังสือ February 1988

ย้อนหลังไปกับฉัน 60 ปี เมื่อพ่อยังมีไร้ฝ้ายและไร้ถั่วเล็ก ๆ อยู่ทางตอนใต้ของรัฐอัลบามา ที่ซึ่งฉันกำลังจะค้นพบตัวเองว่าอยากจะทำอะไรกับชีวิต

จะว่าไปมันอาจจะไม่ใช่เรื่องง่ายที่บอกว่าเราอยากจะทำให้ชีวิตเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ เพราะเราอาจเด็กเกินไปที่จะรู้ว่าชีวิตคืออะไร? แต่บางทีเมื่อเวลาผ่านไป เราสามารถกลับไประลึกได้ว่า เราเริ่มคำนึงและตั้งเข็มชีวิตตอนไหน

มันเป็นเช้าวันเสาร์ ตอนนั้นฉันอายุ 9 ขวบ ฉันยืนอยู่ที่สวนหลังบ้านได้ต้นไม้ ซึ่งเบื้องหน้านั้นคือเด็ก ๆ พวกลูก ๆ คนงานในไร้ 5 คน พวกเขา นั่งสลอนอยู่ที่ม้ายาว ๆ ฉันได้สถาปนาตัวเองเป็นครูและแต่งตั้งให้เด็กเหล่านั้นเป็นนักเรียน และนั่นคือ “โรงเรียนลมโชยวิทยา” ละ

“เอาละเด็ก ๆ ฟังนะ” ฉันเริ่มชั่วโมงสอนของฉันอย่างมีมาดตามที่ฉันได้รู้ได้เห็นมาจากโรงเรียนจริง ๆ ของฉัน “วันนี้เราจะเรียนเรื่องอินเดียกัน”

“วู้ ๆ วู้ ๆ วู้ ๆ” เด็กคนหนึ่งชื่อบับบา ลูกขึ้นทำทำทำทางประกอบเสียง จนเพื่อน ๆ หันไปมองเป็นตาเดียวกัน

“ไม่ใช่ ไม่ใช่อินเดียแดง บับบา แต่อินเดียเป็นประเทศที่อยู่ไกลออกไป ข้ามทะเลไปอีก”

“ประเทศนะเป็นยังไงคะ” มัตตี้ น้องสาวของบับบาถาม

“ประเทศก็เหมือนอเมริกานี้แหละ อเมริกาก็เป็นประเทศ เพียงแต่ว่าอินเดียนะอยู่ไกล ที่นั่นมีสัตว์ป่าด้วย เช่น เสือ ใจ”

“แล้วเสือนะคืออะไรครับ” อีกคนหนึ่งถาม

“ก็อย่างที่เรเห็นในละครสัตว์ใจ”

“คุณครูครับ ละครสัตว์นั้นมันเป็นอย่างไงครับ” เจ้าคนเล็กลูกขึ้นถาม

“เฮ้พวกเรา ใครรู้บ้างว่าละครสัตว์เป็นอย่างไร ใครเคยเห็นลองอธิบายให้เพื่อน ๆ ฟังซิ”

เงียบ... ไม่มีใครตอบได้เลยสักคนเดียว

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งเดินหนีไปเสียเฉย ๆ โดยไม่สนใจว่าเราจะเรียนอะไรกันต่อไป แสดงว่าความสนใจของเธอได้สิ้นสุดลงแล้ว

“เอาละ กลับบ้านได้” ฉันบอกพร้อมทั้งตัดสินใจว่า ปิดกิจการโรงเรียนลมโซยวิทยา โดยไม่มีกำหนดที่จะกลับมาดำเนินการใหม่อีกเพราะนักเรียนไม่มีพื้นฐานความรู้อะไรเลยแม้แต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้เราต้องเริ่มต้นใหม่อย่างแท้จริง ซึ่งฉันยอมแพ้และสิ้นหวัง

แต่...

วันนี้เป็นวันจันทร์ ฉันอยู่ในรถบัสสี่เหลี่ยมของโรงเรียนมองลอดหน้าต่างออกไปเห็นฝนประปราย ท่วมกลางสายฝนนั้น คือราฟิสพี่ชายคนโตของบับบาและมัดดี เปลาห์รอกราฟิสเขาไม่ได้ไปโรงเรียนหรือ เขาออกจากโรงเรียนตั้งหลายปีแล้ว แต่มันทำให้ฉันรู้สึกเสียใจ คิดถึงเด็กสองคนนั้น ไม่ทราบว่าเขาได้เรียนหนังสือกันหรือเปลาห์เรียนจบชั้นอะไร และหากฉันไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะสอนพวกเขาเสียตอนนั้น ไม่รู้ว่าปานนี้เขาจะเป็นอย่างไร เพราะความไม่เข้มแข็งของฉันแท้ ๆ ที่ทำให้อนาคตของสองคนนั้นไม่รุ่งโรจน์ มันเป็นความผิดของฉันเพียงคนเดียว

เพราะ ราฟิส มัดดี และบับบา ไม่มีโอกาสที่คืออย่างนั้น ทำให้เขาไม่รู้ว่าเสียคืออะไร อินเดียคืออะไร

ท่วมกลางสายฝนนั้นแหละที่ฉันตัดสินใจว่า “ฉันจะเป็นครู”

พูดถึงความอยาก ใคร ๆ ก็อยากได้ พูดได้ แต่ทำได้ไม่ถนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนายทุนหน้าเลือดยึดเอาที่ดินและฟาร์มของพ่อไป พ่อไม่มีเงินมากพอที่จะส่งฉันเรียนต่อได้ นั่นคือ เหตุผลที่ฉันต้องไปรับจ้างเย็บเสื้อด้วยค่าแรงต่ำอยู่นานกว่าที่จะสามารถเข้าเรียนในวิทยาลัยครูได้

ที่มหาวิทยาลัยทรอย ในรัฐอัลบานานั้นแหละที่ฉันพบ Will Bowdoin เพื่อนสมัยเรียนมัธยมปลายด้วยกัน ฉันจำได้ว่าเขาเคยบอกว่าเขาก็อยากเป็นครู ซึ่งเวลานี้เขากำลังเรียนตามเป้าหมายที่วางไว้เช่นกัน

เราได้แต่งงานกันในปีที่สุด เราเริ่มต้นชีวิตครอบครัวด้วยการเป็นครูตามชนบท ต่อมาได้อพยพไปทำงานที่เมือง Murfreesboro รัฐ เทนเนสซี โดย วิลล์ เป็นคณบดีวิทยาลัยการศึกษา ส่วนตัวฉันเป็นผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการของโรงเรียนมัธยมในเมืองนั้น

ชีวิตกับการที่ได้ทำงานที่เรารักย่อมนำมาซึ่งความสุข จนกระทั่งเดือนมีนาคม 1951 ฉันพบว่าปีก่อนเนื้อขึ้นที่ลำคอ และเจริญเติบโตขึ้นเรื่อย มันคือ มะเร็ง และลุกลามไปตามต่อมต่าง ๆ คุณหมอ Bernard Davison บอกว่าไม่มีทางรักษา ฉันอาจมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน 6 เดือน

โรงเรียนลมโซยวิทยาของฉันยังไม่ทันจะได้เริ่มกิจการ ฉันก็จะต้องจากไปเสียแล้ว

คนเรายามประสบกับภาวะที่เราเรียกกันว่า “หมาจนตรอก” คือ ยอมทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะไม่มีทางสำเร็จหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นเมื่อหมดหนทางจริง ๆ วิลล์จึงได้ตัดสินใจกู้เงินสวัสดิการ แล้วเราสองคนก็

มุ่งสู่นิวออร์คเพราะที่นั่นมี New York City's Sloan-Kettering Cancer Institute เพื่อรับการรักษาทางรังสีวิทยา

Dr. Lloyd Craver ผู้เชี่ยวชาญเรื่องโรคมะเร็งประจำสถาบันบอกกับฉันว่า “คุณรุทครับ เราจะพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ดีที่สุดเท่าที่เราจะกระทำได้ แต่สิ่งที่เรากระทำไม่ได้คือการให้สัญญาอย่างใดอย่างหนึ่ง” เพียงแค่นี้เราก็ก็นึก

ทุกเช้าฉันจะนั่งลงอธิษฐานขอให้พระองค์ช่วยฉันตามแบบอย่างที่คุณแม่ไม่ได้เคยสั่งสอนฉันมา พ่อสอนให้รู้จักพระคริสต์ แม่สอนให้เป็นคนที่มีความเชื่อ และฉันก็เข้ารับศีลตามประเพณีของครอบครัว และวันนี้ฉันกำลังขอให้พระองค์อนุญาตให้ฉันมีชีวิตอยู่ต่อไป.... ดูเหมือนว่าคำขอของฉันห่างไกลจากพระองค์เหลือเกิน

ที่สถาบัน ฉันเอาแต่นอนมองเพดานอย่างเลื่อนลอย ไร้ความหมาย ได้ยินเสียงอาสาสมัครเดินผ่านไปผ่านมา เสียงลากเตียง ลากเก้าอี้ใส่เครื่องมืออันเป็นปกติวิสัยของโรงพยาบาล

“วันนี้มีหนังสือดีมาฝาก ลองอ่านคูสิ คินะ” เสียงของอาสาสมัครคนหนึ่งบอกฉันอย่างเอาอกเอาใจ

ฉันไม่ได้แสดงความกระตือรือร้นและสนใจ เพราะนอกเหนือจากการมีชีวิตขี้ออกไป ฉันไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจอีก

“เพิ่งออกใหม่ค่ะเล่มนี้ คนเขียนคือ Dr. Norman Vincent Peale เขาเป็นศาสนาจารย์ที่โบสถ์ค่ะ” คนให้อาจจะมีใจเมตตาและปรารถนาดี แต่เวลานั้นฉันไม่มีกำลังใจจะทำอะไรทั้งนั้น เมื่อเธอจากไปฉันก็ไม่ได้อ่านหนังสือเล่มนั้น นอกจากรู้ว่ามันชื่อ The Power of Positive Thinking เท่านั้นเอง

แต่... เมื่อนั่ง ๆ นอน ๆ จนไม่มีอะไรจะทำอีกแล้ว ฉันจึงหยิบตามองหนังสือและเริ่มต้นอ่านทีละน้อย ผู้เขียนใช้เรื่องใกล้ตัวเราจากชีวิตจริง ๆ สั้น ๆ และบางครั้งก็หยิบเอาเนื้อหากจากพระคัมภีร์มาเปรียบเทียบและให้คำแนะนำประกอบ กระตุ้นให้เราเข้าหาพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ ขจัดความคิดที่ให้ผลทางลบ แต่กลับยึดมั่นความคิดที่ให้ผลทางบวก และประการสุดท้าย แนะนำให้เรารู้จักพลังความคิดที่ให้ผลทางบวก

“อ่านแล้วเป็นไงคะ ได้ประโยชน์อะไรบ้าง?” เป็นเสียงของอาสาสมัครคนเดิน เธอคือ Alma Schwamb ผู้มีพร้อมด้วยความกรุณานั้นเอง “คนเขียนนะ เขาเป็นเพื่อนบ้านของฉันเองค่ะ คุณอยากพบเขาบ้างหรือเปล่า”

ไม่น่าเชื่อว่าฉันจะมีโอกาสพบกับนักเขียนระดับนั้น “แน่ใจหรือคะว่าจะเป็นไปได้” ฉันถามเพื่อความแน่ใจ

บ่ายวันอาทิตย์อีกสัปดาห์หนึ่งถัดมา ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาเยี่ยมฉัน เขาเป็นคนสันตัด เรียบร้อย และมีเสน่ห์ ไม่ต้องมีใครบอกฉันก็รู้ได้ทันทีว่านี่แหละ ดร.ฟิล คนเขียนหนังสือเล่มนั้น

เราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่อง พลังและความรักของพระเจ้า แล้วลงท้ายเขาก็พูดว่า “คุณรู้รึไหม ผมจะให้อะไรบางอย่างแก่คุณ” ว่าแล้วเขาก็คว้าเอาเมล็ดพืชเล็ก ๆ ใส่ในมือของฉัน

“มันคือ เมล็ดพันธุ์ฝักกาด” เขาอธิบายสั้น ๆ พร้อมทั้งอ้างพระธรรมมัทธิว 17:20 ความว่า... ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง... สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้จะ ไม่มีเลย

“คุณรู้รึครับ คุณเองมิใช่หรือที่บอกผมว่าคุณมีความเชื่อมั่นในพระองค์ และเราทั้งสองก็ทราบดีว่าพระองค์กำลังเฝ้ามองดูเราอยู่ขอให้เรามอบสิ่งที่ยื่นออกเหนือกำลังอำนาจของเรา นอกเหนือการบังคับของเราให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอให้พระองค์ทรงนำการดำเนินชีวิตของเราเถิด”

เราด้วยกันอธิษฐานและตั้งความหวังร่วมกัน

“คุณรู้รึครับ” เขาเอ่ยก่อนลากลับ “แล้วคุณจะทำอย่างไรกับชีวิตของคุณต่อไปล่ะ”

ฉันนั่งอึ้งไม่ได้ตอบ ไม่ใช่เพราะไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร แต่สงสัยว่าทำไมเขาจึงถามฉันเช่นนี้

“ผมหมายถึงว่า” เขาพูดต่อเมื่อเห็นว่าฉันนั่งไป “เวลานี้โรงพยาบาลเขาก็บอกแล้วว่า เขาได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างให้คุณครบถ้วนไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรที่จะต้องทำอีก ว่าแต่ว่าคุณมีแผนการอะไรหรือเปล่า”

“เอ” ฉันอีกอึ้ง “คือฉันไฝฝืนที่จะสอนเด็ก ๆ”

“คุณคิดว่านั้นคือสิ่งเดียวที่พระองค์ต้องการให้คุณทำหรืออย่างไร”

“แน่นอน”

เมื่อเขาจากไปฉันก็เข้าห้องน้ำแล้วคุกเข่าลงอธิษฐานอีกครั้งคราวนี้ดูอะไรมันต่างไปจากวันก่อน ๆ คือฉันไม่ได้ขอให้พระองค์รักษาให้ฉันหายจากมะเร็ง แต่ฉันกลับขอให้พระองค์ทรงมอบหมายภารกิจให้ฉันทำเพื่อให้ชีวิตของฉันสมบูรณ์

บัดนี้ ฉันรู้สึกเหมือนมีพลังแล่นลงสู่ตัวฉัน มันซาบซ่า แม้ว่าจะไม่สามารถแตะต้องได้ก็ตาม แต่ฉันรู้สึกอึดอัดและรู้สึกว่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ ๆ

สองสามวันต่อมา อาสาสมัครคนสูงอายุนคนหนึ่งเอาถาดอาหารมาให้ฉัน ฉันทราบว่มันไม่ใช่ถาดอาหารของฉัน อาจเป็นเพราะอาสาสมัครอายุมากแล้วกระมัง การผิดพลาดจึงเกิดขึ้น แต่ก็ไม่ได้ว่อะไร หากเป็นก่อนหน้าฉันคงบอกให้เขาเอากลับไปเปลี่ยน เพราะอาหารมันมากเกินไปจะกินให้หมดได้ แต่ระยะนี้ฉันอยากกินอาหารขึ้นมา อยากกินเนื้อย่าง มันเทศ อยากกินถั่ว

“คุณรู้รึ” ดร.เครเวอร์ว่ “คุณกินอาหาร ได้มากขึ้นนะ

“ค่ะ และฉันหวังว่ผลการตรวจวินิจฉัยครั้งสุดท้ายนี้ฉันคงดีขึ้นนะค่ะ”

“ผมเองก็หวังเท่า ๆ กับคุณ”

และมันก็สมหวังทุกคน คือ อาการป่วยของฉันดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้

น้ำหนักของฉันเพิ่มขึ้นทีละน้อย และผมการตรวจครั้งต่อมาก็ดีขึ้นตามความคาดหวัง เป็นผลให้

ดร.เกรเวอร์ ยอมอนุญาตให้ฉันกลับบ้าน แต่ต้องกลับมาตรวจทุก 3 เดือน

เหมือนนกที่หลุดออกจากกรง บินเข้าสู่ป่าดงอันเปี่ยมด้วยเสรีภาพ

ฉันกลับไปพบครูใหญ่โรงเรียนมัธยมที่ เมอร์ฟริสโบโร เล่าให้เขาฟังว่า ฉันได้สัญญาไว้กับ
พระองค์ขอให้พระองค์มอบหมายภารกิจอันสำคัญให้แก่ฉัน และฉันยังไม่ได้ทำให้สำเร็จ นั่นคือ ฉัน
อยากสอนหนังสืออย่างเคย

ในระหว่างที่ฉันกลับมาโรงเรียนนั้น ฉันได้เห็นครูคนหนึ่งกำลังสอนเด็กที่ด้อยโอกาส และ
กำลังเรียนอยู่ชั้นที่ 1 จำนวน 11 คน ครูเล่าเรื่อง A Surprise for Sally ให้นักเรียนฟังว่า เมื่อพ่อของแซลลี่
ลี้ลับกลับมาบ้านเขามีเทียนสีแดงเล็ก ๆ ติดมือมาด้วย และมอบให้แก่แซลลี่เป็นของขวัญวันเกิด

“เฮ้ ใครลองบอกครูสิว่า ใครบ้างเคยมีความสุขเหมือนที่แซลลี่มี”

“ไม่มีใครตอบสนองสักคน ต่างนิ่งเหม่อ และทำหน้าเศร้า ๆ

“ความสุขเป็นอย่างไรล่ะ” เด็กตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งยกมือถามก่อน

“ของขวัญคือสิ่งที่คนเขาให้กัน” เด็กชายคนหนึ่งบอก “แต่ว่าไม่เคยเห็นหรือครับ”

“ของขวัญก็พอเข้าใจหรือครับ แต่ว่าวันเกิดนี่คืออะไร” นี่คืคำพูดอย่างไร้เดียงสาของอีกคนหนึ่ง
ช่างน่าสมเพชเด็กเหล่านี้จริง ๆ ที่ไม่เคยมีใครรู้จักความสุข ไม่เคยรู้จักของขวัญ และไม่
ได้รับมันเลย

เรื่องนี้ทำให้ฉันหวนกลับไปนึกถึงภาพที่ฉันยืนอยู่ใต้ต้นไม้โดยมีมัดดีและบับบานั่งอยู่ข้างหน้า
พวกเขาไม่รู้จักเสื้อ ไม่รู้จักอินเดียและไม่รู้จักอะไรทั้งนั้น

ปัญหาที่คือ เด็ก ๆ เหล่านี้ขาดความเข้าใจพื้นฐานก่อนมาเข้าโรงเรียน พ่อแม่ของเด็กก็ขาดความ
เข้าใจว่าเด็กต้องการอะไร ฉันเรียนรู้ว่าเด็กเริ่มมีสติปัญญาและความทรงจำตลอดจนความรู้สึกนึกคิด
เมื่อวัยเข้าขวบที่ 4 ถึงขวบที่ 5 ก็จะมีเชื่อมั่นในตนเองและเคารพตนเอง ทำให้เริ่มมีสังคมเล็ก ๆ
และเริ่มเข้าห้องเรียนได้ เป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็ก ๆ ก่อนที่ครูจะป้อนสรรพวิชาการไว้ใน
ห้องเรียน

“น่าเสียดายจริง ๆ” ฉันปรับทุกข์กับวิลล์ “จึงไม่แปลกเลยที่เด็ก ๆ พวกนี้ไม่รู้จักอะไร ไม่มี
ความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่มีความเคารพตนเอง”

“ผมรู้” วิลล์ว่า “ปัญหาอยู่ที่ว่าเราจะทำอย่างไรล่ะสิ”

“ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

และแล้ววันหนึ่งขณะที่ฉันนั่งคุยอยู่กับคุณ Baxter E. Hobgood ครูใหญ่ ฉันมองลอดหน้าต่างออกไปเห็นรถบัสสีเหลืองของโรงเรียนผ่านมาพอดี เราต่างหันมามองหน้ากัน เขาพยักหน้าพลางบอกว่า

“นั่นไงผมนี่ก็ออกแล้ว เราจะเริ่มกันตรงนี้”

“ใช่แล้ว ความคิดเริ่มตรงล้อรถยนต์นี่เอง” ฉันให้ความเห็นหนุน

ด้วยความร่วมมือ และช่วยเหลืออย่างดีของ Rupert Klaus นักจิตวิทยาประจำโรงเรียนของเรา พร้อมกับงบประมาณเพียง 25,000 เหรียญ เราเริ่มโครงการ “Classroom on Wheels” ทันที

“ฉันไม่ต้องการเงินเดือน” ฉันบอกครูใหญ่เมื่อเขาแสดงความเสียใจถึงงบประมาณในการนี้ มีจำกัดมาก จนไม่อาจจะจัดสรรเงินเดือนให้ฉันได้ตามจำนวนที่ฉันเคยได้รับจากหน่วยงานอื่น ๆ “เพราะฉันอยากทำพันธกิจนี้ให้สำเร็จตามพระประสงค์เท่านั้น”

ปลายฤดูร้อน 1969 ฉันกับ Walter Loyd ครูอีกคนหนึ่งออกเดินทางด้วยรถบัสสีเหลืองของโรงเรียนสำรวจไปตามหมู่บ้าน แหล่งเสื่อมโทรม และชุมชนแออัด พบว่ามีหลายครอบครัวที่เด็กอยู่ในวัยต้องเตรียมความพร้อมอาศัยอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่ยากจน แม่ไม่มีงานทำพ่อมีรายได้ต่ำ และเด็กมีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม

ในขณะนั้น Tommy Lytle เจ้าหน้าที่ฝ่ายซ่อมบำรุงของเราได้พยายามเก็บเอาวัสดุที่พอหาได้ และอาศัยงบประมาณเพียงไม่มากนักประกอบกันขึ้นตามความคิดคำนึงของฉัน และได้รถเข็นคันหนึ่งประกอบด้วย ช่องเก็บหนังสือ เก้าอี้ง่าย ๆ และอุปกรณ์สำหรับห้องเรียนเคลื่อนที่ครบครัน

เช้าวันหนึ่งในเดือนกันยายน Margaret Willis และ Mary Janes Sailor ครูอีกสองคนร่วมเดินทางออกไปกับฉันตามร่มไม้และจุดที่คิดว่าจะมีคนสนใจ เราจอดแวะพักเป็นจุด ๆ ฉันฉวยเอากระดิ่งเก่า ๆ ที่เราเคยใช้ที่โรงเรียนออกมาเคาะลั่น มันเรียกความสนใจจากเด็ก ๆ ได้ไม่เลว เมื่อเด็ก ๆ พากันกรูออกมา บรรดาแม่และยายที่อยู่ในบ้านก็ค่อย ๆ แง้มหน้าต่างออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

เราเห็นดวงตาอยากรู้อยากเห็นของเด็กเราก็หายเหนื่อยแล้ว

วันนั้นเป็นวันแรกสำหรับห้องเรียนเคลื่อนที่ และเป็นวันแรกสำหรับเด็ก ๆ ที่ได้เล่นของเล่นที่เราเอาติดรถไปบริการ เด็ก ๆ ตื่นเต้นที่รู้ว่าจะมีการฉลองวันเกิดของแต่ละคน ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่าและมีความสำคัญ ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดคือ เราได้ทำให้เด็กสำนึกว่าเขามีเป้าหมายของชีวิต คือ การเข้าโรงเรียน เขาจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเข้าโรงเรียน

เมื่อแรก ๆ นั้นบางคนตกอกตกใจและร้องไห้โยเย ริกกี เป็นเด็กตัวเล็ก ๆ เธอมุดเข้าไปอยู่ใต้โต๊ะและงอตัวอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งหลายชั่วโมงผ่านไป เมื่อเธอเห็นเพื่อนสนุกสนานกับการร่วมกิจกรรมกับเรา เธอจึงเริ่มฟังแล้วหัวเราะก่อนที่จะคลานออกมา นิโคลก็ซัดดินซังกอและร้องไห้ลั่น แต่

ในที่สุดเขาก็เป็นคนที่ร่วมกิจกรรมได้อย่างสนุกสนาน รือคณีนั่นนั่งอยู่บนตักแม่ไม่ยอมห่าง กว่าจะยอมลงจากตักแม่ก็เล่นเอาเสียเวลาไปมาก แต่เราก็พอใจที่เขาเห็นคุณค่าของชีวิตด้วยตนเองในบั้นปลาย

ผู้ปกครองเองบางคนก็เหมือนอายุและไม่กล้า การพบปะกันเดือนละ 2 ครั้ง เราแจกสมุด ดินสอ และแนะนำว่าพ่อแม่จะสอนเด็ก ๆ ที่บ้านด้วยตนเองอย่างไร

“วันนี้ฉันเอามันฝรั่งมาด้วยนะ...” ฉันบอก “แต่ไม่ได้เอามาแจกให้กินหรอก เอามาบอกว่า เราสามารถสอนลูก ๆ ของเราให้เรียนคณิตศาสตร์ได้” แม่บางคนหัวเราะเพราะคิดว่าฉันพูดให้ตลกเล่น “เช่นเมื่อเราปอกมันเสร็จแล้ว เราผ่าออกเป็น 2 ส่วน เห็นไหม 2 ส่วนนี่คือสิ่งที่เราแบ่ง และหากเราเอารวมกัน 2 ส่วนนี้ก็จะกลับมาเป็น 1 ส่วน เพราะฉะนั้นหากเราผ่าออกเป็นชิ้นเล็กลง จำนวนชิ้นก็จะเพิ่มขึ้น อย่างเพิ่งให้มันมากเกินไป เด็กจะจำไม่ได้...”

ด้วยวิธีนี้หลายคนเริ่มพยักหน้ารับรู้ว่า แม่แต่มันฝรั่งหัวหนึ่งเราก็สามารถสอนคณิตศาสตร์ให้ลูกเราได้

“เด็กที่ฉลาดที่นอนไม่หลับคือ เขาก็เป็นคนดีเหมือนพวกเรานี้แหละ” เป็นคำสอนที่ออกจะขัดกับความคิดของพ่อแม่ หรือขัดกับความคิดเดิมของเด็ก ๆ ด้วย แต่นั่นก็พยายามทำความเข้าใจว่า การที่เราพร่ำพูดตำหนิ ย่อมทำให้เด็ก ๆ ไม่สบายใจ และไม่เคารพตนเองตรงกันข้ามเราจะบอกเขาเสมอว่า เรารักเขา เขาเป็นคนดี เราจะไม่เรียกเขาว่า “จอมซน” หรือ “คนขี้แย” แต่เราจะบอกเขาว่า เขาเก่งและเขาเป็นคนดี ให้ฝังลงในจิตใจของเขาเสมอว่า เขาเก่งและเป็นคนดี เขาก็จะพยายามเก่งและเป็นคนดีมากขึ้นต่อไป

“ฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าฉันจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับลูกของตนเอง” แม่คนหนึ่งสารภาพกับเรา

“เดิมฉันคิดว่าเป็นหน้าที่ของครูที่ต้องสอนเด็ก” นี่ก็เป็นความจริงอีกประการหนึ่งที่ได้อินมาจากปากของพวกเขา

เราเพิ่มจำนวนวันและจำนวนชั่วโมงการทำงานในชุมชนแออัดเหล่านี้ตามความต้องการที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เกมที่เล่นก็มีมากขึ้น เนื้อหาที่เพิ่มขึ้น ประสบการณ์ทั้งของพ่อแม่และของเราเองก็ขยายวงออกไปอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

นั่นมันเมื่อ 20 ปีที่แล้ว ขณะนี้ฉันอายุได้ 70 ปีแล้ว และได้ลาออกจากการเป็นครูเต็มเวลามาทำงานเพื่อโครงการ “ห้องเรียนเคลื่อนที่” อย่างเต็มตัว

Mary ลาไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย จนกระทั่งสำเร็จตามความปรารถนา เมื่อไม่นานมานี้เธอเขียนจดหมายมาถึงฉันฉบับหนึ่งว่า “...ดอกไม้บานาพันธุ์ได้แบ่งบานในสวนของคุณแล้ว ส่งกลิ่นจริงใจไปทั่ว... องค์พระเยซูคริสต์ทรงอวยพรแก่คุณ และอวยพรแก่เด็ก ๆ เหล่านั้นด้วย...”

ฉันยังเก็บรักษาเมล็ดพันธุ์ผักกาด และเอามาพิจารณาเสมอ

ขอบคุณสำหรับความเชื่อ แม้เพียงเท่าเมล็ดน้อย ๆ นี้

ทำมัน

จากเรื่อง Things Will Be Great In '88!

โดย Norman Vincent Peale

หนังสือ Jan 88

ตลอดชีวิตการเป็นนักเทศน์ของผม ผมจำต้องอาศัยยุทธวิธีหรือเนื้อหาในการสั่งสอนอยู่หลายแบบ อีกทั้งต้องศึกษาหาทางใหม่ ๆ อยู่เสมอ ระยะเวลาที่ผมประจำอยู่ที่โบสถ์ Marble Collegiate ในนิวยอร์กนั้น นอกเหนือจากที่ผมจะต้องอาศัยการกระตุ้นและเสริมกำลังใจให้ผู้ฟังมีความหวัง มีความเข้มแข็งที่จะหวังว่า “พรุ่งนี้” จะมีดวงอาทิตย์นั้นแล้วผมยังต้องทุ่มเทเป็นพิเศษ เพราะที่นั่นเขาต้องการความช่วยเหลืออย่างมากรวดร้อนทุกวันอาทิตย์ผมต้องขึ้น “แท่น” สองหรือสามครั้งเป็นประจำ

“อยู่ให้ถึงปี 65 เด็ด”

“ฝันจะเป็นจริงในปี 72”

เหล่านี้คือหัวข้อที่ผมนำมาปลุกกระดมกำลังใจให้คนฟังมีความหวังเพราะหลายคนท้อแท้และไม่อยากมีชีวิตต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงใกล้ปีใหม่หรือเทศกาลอะไรดี ๆ ผมมักจะอ้างว่า เรายังมีความหวังเรายังยิ้มได้ และเรายังมีอะไรดี ๆ

และในปีใหม่นี้กำลังจะมาพบเราอีกไม่กี่วันข้างหน้าแล้ว ผมจึงกำหนดหัวข้อเรื่องว่า “ทุกสิ่งจะวิเศษในปีใหม่นี้”

แต่ภายใต้เงื่อนไขว่า ถ้า...

ถ้าเรากำหนดเป้าหมายในชีวิตไว้ ประการหนึ่ง และปฏิบัติตามเป้าหมายนั้นทุกวัน ทั้ง 365 วัน เป้าหมายที่พืมนั้นก็มีเพียงสองคำและในแต่ละคำนั้นก็ประกอบไปด้วยอักษรเพียง ตัวหรือสองตัวง่าย ๆ คำ ๆ นี้จะทำให้เรามีพลังและสามารถไปสู่ความสำเร็จในชีวิตได้ มันจะทำให้ความขลาดกลัวมลายหายไป ทำให้ความล้มเหลวกลายเป็นเพียงเรื่องในอดีตไปเท่านั้น แต่จะทำให้ทุกคนบรรลุประสพและได้สัมผัสกับสิ่งที่คุ้มค่า

คำ ๆ นั้นก็คือ ทำมัน (Do It!)

ใช่แล้ว คือ ต้องลงมือทำมัน ใช่ ก็จะต้องลงมือทำมัน ไม่ใช่เพียงแต่วางเป้าหมายไว้ แล้วความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้

ไม่ว่าคุณจะทำอย่างไร ลงมือทำมันสิ

ไม่ว่าคุณจะฝันอย่างไร ลงมือทำมันสิ

ไม่ว่าคุณจะมีความทะเยอทะยานอยากไต่สูงส่งเพียงใด ลงมือทำมันสิ

ลงมือทำ ลงมือเดี๋ยวนี้

ผมไม่ได้กระตุ้นด้วยคำพูดว่า “ลงมือทำมันสิ” เพียงอย่างเดียวแต่ผมลงมือจริง ๆ ผมกระตุ้น
หมุนใจทุกคนให้ลงมือ เพราะอย่างไรมันก็ดีกว่าอยู่เฉย ๆ หากจะถามว่าผมมีเหตุผลอะไรที่สอนอย่างนี้
ผมก็มีคำตอบอยู่พร้อมแล้ว คือว่า อันที่จริงพระเจ้าได้ทรงกำหนดแผนการสำหรับโลกนี้ สำหรับเราทุก
คนไว้พร้อมสรรพแล้ว พระองค์ทรงรอเพียงประการเดียว คือ รอความช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ จากเรา
หากบุคคลใดลงมือทำ พระองค์ก็จะทรงเล็งเห็นว่าพระองค์ได้ผู้ช่วยแล้วพระองค์จะหนุนคน ๆ นั้นให้
สำเร็จได้

ผมเชื่อว่าพระองค์มีแผนการและเป้าหมายของพระองค์ไว้พร้อมแล้ว สิ่งที่พระองค์ต้องการคือ
เครื่องมือ และเรานี้แหละคือเครื่องมือที่พระองค์ต้องการ

เราต้องการแผนการที่แนบเนียนและสูงส่ง ซึ่งพระองค์มีไว้ให้เราพร้อมแล้ว แต่พระองค์
ต้องการเครื่องมือทำตามแผนการนั้น ดังนั้นเราต้องการพระองค์ ในขณะที่เดียวกันกับที่พระองค์ก็ทรง
ต้องการเรา

ครั้งหนึ่ง Karl Menninger นักจิตวิทยาเรื่องนามเคยกล่าวไว้ว่า เป้าหมายสูงสุดของชีวิตของแต่ละ
คน คือการทำให้ความกลัวของโลกนี้กระจ่าง ทุกเมื่อเชื่อกัน เราในโลกนี้ได้รับโอกาสให้พิสูจน์
ตนเองในหลายรูปแบบ บางคนได้รับมาก บางคนได้รับน้อยและบ่อย ๆ ต่างกันไป เราเองนั่นแหละที่
ยอมให้ความขลาดกลัวและความเห็นแก่ตัวมาหยุดยั้งเราไว้/ไม่ได้ลงมือทำสักที

เราต่างไม่ได้ตระหนักถึงโอกาสหลายครั้งหลายหนที่พระองค์ประทานแก่เรา พระองค์เพียง
ต้องการให้เราเริ่มต้นการเดินทางชีวิตส่วนที่เหลือไม่ว่าจะเป็นเส้นทางที่ขรุขระและยาวไกลเพียงใด
พระองค์จะทรงเป็นผู้ดำเนินการเอง ดังคำกล่าวโบราณอันเป็นสัจจะที่ว่า จงเริ่มต้นแล้วท่านจะมีพลัง คน
ที่ไม่ยอมเริ่มต้นย่อมไม่มีพลัง (Begin the thing and ye shall have the power. But those who do not
begin have not the power.)

สมมติว่า มีใครบางคนเชื่อเชิญให้คุณร่วมศึกษาพระคัมภีร์ใจคุณก็อยากร่วมหรรอก แต่คุณมัวแต่
อ้างโน่นอ้างนี้ ไม่สะดวกบ้าง ไม่พร้อมบ้าง คนสอนพระคัมภีร์ก็ยังพยายาม และหากโอกาสนั้นจะ
เกิดขึ้นในปีใหม่นี้ละ ก็ทั้ง ๆ ที่คุณเองก็ทราบว่าการศึกษาพระคัมภีร์จะทำให้คุณเข้มแข็งขึ้น ฉลาดขึ้น
และมีส่วนในแผนการของพระองค์อย่างสมบูรณ์ขึ้น มันจะเกิดได้อย่างไร หากคุณไม่ลงมือทำมัน

ลองใช้เวลาตอนเช้าทุกวัน วันละสัก 2-3 นาทีพิจารณาชีวิตของเราให้ลึกซึ้ง ถองแท้ดูสิว่า ไม่ว่า
เราอยากจะมีเพื่อนดี ๆ สักคน เราจะมีได้อย่างไร หากเราไม่ลงมือหาและทำตัวเป็นเพื่อนที่ดีด้วย ชีวิตนี้
ไม่ใช่การกุศลที่จะนั่งรอนอนรอเอาได้ อย่าเพียงแต่มัวไต่ตรงตรงอยู่นั่นแล้ว แต่ไม่ลงมือทำ แม้จะเป็น

การไต่ตรงที่ดี มันก็ไม่เกิดผลอะไรเพื่อให้ความรู้สึกของโลกนี้จะได้กระจ่าง สว่างไสว เราก็จะต้องลงมือค้นหามัน

ผมเชื่อว่า การที่เรานิ่งเฉย เท่ากับเราถอยหลัง การที่เราไม่ลงมือเพิ่มพลังและความกล้าของเรา เท่ากับว่าเรายอมให้พลังของเราวิ่งไหลออกทีละน้อย ยอมให้ความกล้าของเราค่อย ๆ อ่อนแรงลง

ปัญหาว่า อะไรละที่มันเหนียวรั้งเราไม่ให้ลงมือสักที ทำให้เราพลาดโอกาสที่มีคุณค่าไปได้ หลายกรณีเป็นเพราะความกลัวความขลาด และขาดความวางใจในพระองค์ ที่ผมพูดได้ออย่างนี้ก็เพราะ มันเคยเกิดขึ้นกับตัวผมเอง สมัยที่ยังเป็นเด็ก เป็นวัยรุ่นอยู่ที่ไอโฮโฮผมปล่อยให้ความกลัว ความขลาด และความไม่เข้าใจในพระองค์หยุดยั้งและทำลายผม ผมกลัวที่จะตอบคำถาม ทั้ง ๆ ที่ผมรู้คำตอบทำให้ผมไม่กล้าที่จะเข้าห้องเรียน เอาแต่เดินไปเดินมารอบ ๆ อาคารเรียน

จนกระทั่งผมมาได้คิดว่า มันเป็นความผิดของผม ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้าหรือ ต่อจากนั้นผมจึงขอให้พระองค์ช่วยผม แล้วผมก็ ลงมือทำ

ผมเคยรู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่ง เธอพลาดตำแหน่งประธานบริษัทที่เธอทำงานอยู่เพราะเธอขาดคุณสมบัติบางประการ นั่นคือ เธอไม่กล้าพูดในที่ชุมนุมชน เพียงออกไปยืนต่อหน้าสาธารณะ เธอก็สั้นและคอแห้งไปหมด

อันที่จริงใคร ๆ ก็เป็นอย่างนี้แหละ ไม่ว่าจะแก่นักพูด หรือนักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่สักปานใด ไม่เคยมีแม่แต่คนเดียวที่ไม่รู้สึกหวั่นไหวเลย ในการยืนพูดต่อหน้าคนจำนวนมาก ๆ

“ลงมือทำในสิ่งที่คุณกลัว” เป็นคำแนะนำประการแรกที่ผมบอกเธอ เมื่อเธอขอร้องให้ผมช่วย

“ทำมันสิ” ผมแนะนำเธอเมื่อเธอบอกว่า เธอไม่กล้ายืนต่อหน้าผู้ฟัง

ครั้งแรกที่เธอทำตามคำแนะนำของผม เธอยืนสั้นพับ ๆ พูดด้วยเสียงอันแหบเครือและกระเส่าจนฟังแทบไม่รู้เรื่อง เมื่อพูดจบเธอหน้าซีดและเดินลงเวทีไม่ได้ เราต้องช่วยกันประคอง

แต่...นี่เป็นครั้งแรก พอครั้งต่อไปความขลาดกลัวของเธอก็ลดลงและค่อย ๆ หายไป เธอมีความกล้าเพิ่มขึ้น มั่นใจขึ้นและสามารถเป็นประธานบริษัท ดำเนินการประชุมและบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ

ผมมีความเชื่ออีกประการหนึ่งว่า เมื่อใดก็ตามที่คุณลงมือทำในสิ่งที่ยากเย็นแสนเข็ญ หากแต่คุณลงมือทำด้วยความเชื่อมั่นว่ามันเป็นส่วนหนึ่งในแผนการอันแยบยลของพระเจ้า โอกาสที่คุณจะล้มเหลวมันไม่มีเลย

ที่นี่ สำนักงานนิตยสาร Guideposts เรามีป้ายอันหนึ่งบอกว่าเพื่อนช่วยเพื่อน (People Helping People) มันคือ นโยบายและเป้าหมายของเรา เราทำงานของเราจากแนวคิดอันนี้

นานมาแล้ว มีชายหนุ่มคนหนึ่ง เปลี่ยนงานบ่อย ๆ จากงานนี้ไปงานนั้น จากงานนั้นไปงานโน้น ไม่เป็นอันยุติ เขาให้เหตุผลว่า “งานเหล่านั้นไม่เป็นการเกื้อกูลต่อใคร” เพราะเขามีความคิดว่า คนเราในสังคมต้องทำเพื่อเกื้อกูลช่วยเหลือกันและกัน เขาเป็นคนมีประสบการณ์น้อยและมีเงินน้อยลงด้วย

เมื่อไม่มีใครทำงานเพื่อเกื้อกูลกันอย่างที่เขาคิด จึงทำให้เขาเกิดความท้อแท้และไม่มีใครหนุนใจเขาได้ เขาไปทำงานที่ไหนก็มีแต่ความผิดหวัง เขาเอาความคิดไปเสนอใคร ก็มีแต่คนที่ไม่เห็นด้วย ดังนั้น ในปี 1921 Dewitt Wallace และ Lila ภรรยาของเขา จึงได้ตัดสินใจ ลงมือทำเอง คนทั้งสองไม่ได้มัวแต่บ่น ไม่ได้เอาแต่คิดไม่ใช่เพียงแค่หวัง แต่ ลงมือทำ ตามความคิดของตนด้วยการก่อตั้งนิตยสาร Reader's Digest และเวลานี้ใครบ้างที่ยังไม่รู้จักนิตยสารชื่อนี้

แต่มีสักกี่คนที่รู้ว่า ใครเป็นคน ลงมือทำ

จากประสบการณ์เพียง 40 ปีของผม ผมก็อยากจะทำหนังสือบ้าง จึงเอาความคิดนี้ไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่ง เขาบอกว่าความคิดของผมและวิธีการของผมยังใช้ไม่ได้

ผมก็เอาความผิดหวังมานั่งคิดอยู่พักหนึ่ง และแล้วด้วยความช่วยเหลือของ Ruth ภรรยาของผม ผมได้ขจัดความขลาด และทำลายความล้มเหลวของผมออกไป ผมได้ลงมือทำและในที่สุดหนังสือเล่มหนึ่งจึงได้สำเร็จออกมา The Power of Positive Thinking คือหนังสือเล่มดังกล่าว และในปี 1952 หนังสือเล่มนี้มีสถิติการจำหน่ายถึง 15 ล้านเล่มแล้ว

ผมเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้ประสบความสำเร็จอย่างดี เพราะเนื้อหาเป็นเรื่องที่ได้รับความนิยมมาจากพระคัมภีร์ซึ่งเป็นหนังสือเล่มเดียวที่บรรจุแน่นไปด้วยวิชาความรู้สารพัด และใช้การได้ดีตลอดเวลากว่า 3,000 ปี สาระนั้นหาในหนังสือเล่มที่ผมทำขึ้น ไม่ใช่ความเฉลียวฉลาดอะไรของผมหรอก ผมเพียงแค่เก็บเอามาจากพระคัมภีร์ และทำตัวเป็น เครื่องมือ ที่จะทำหนังสือเล่มนี้ให้สำเร็จออกมาเท่านั้น

ลองถามตัวเองดูสิว่า มีความคิดอะไรดี ๆ บ้างไหม? พระเจ้าทรงมีแผนการอะไรดี ๆ บ้างไหม? มีงานอะไรบ้างไหมที่จะทำเพื่อเป็นการเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ของเรา? มีอะไรบ้างไหมที่จะทำให้ความลึกลับของโลกกระจ่างได้?

ได้คำตอบแล้วก็ลอง ลงมือทำ ดูสิว่า ปีใหม่นี้ที่จะมาถึงนี้จะพิเศษอย่างที่ผมว่าไหม?

หมายเหตุ

หนังสืออันลือชื่อและเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของผู้คนนับจำนวนล้านมาแล้ว คือ หนังสือ The Power of Positive Thinking ซึ่งได้แปลเป็นภาษาไทยแล้วคือ จินตนาสุขภาพ พงษ์เกษมศกุล สุวรรณกุล แปล จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์สุริยบรรณ หรือหากท่านมีเวลาน้อยอ่านฉบับย่อชื่อ วิชชนะปัญหา ดร.นอร์แมน วินเซนต์ ปีล สรุปย่อด้วยตนเองสามารถอ่านจบในสองชั่วโมง

หาซื้อตามร้านหนังสือทั่วไป หรือสั่งซื้อได้ที่ สำนักพิมพ์สุริยบรรณ 14 ประมวญ กรุงเทพ
10500 โทร. 2360211-12